





45





ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΖΗΚΙΔΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

# ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΤΥΠΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΜΕΡΟΣ Α'

ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ

*Ἐγκριθεῖσα κατὰ τὸν 'ΒΤΓ' νόμον ἐπὶ πενταετίαν. Εἰσαγόμεναι  
νῦν δυνάμει τοῦ ἀπὸ 26 Νοεμβρίου 1916 Βασιλικῶ  
Νομοθετικῶ Διατάγματος.*

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ



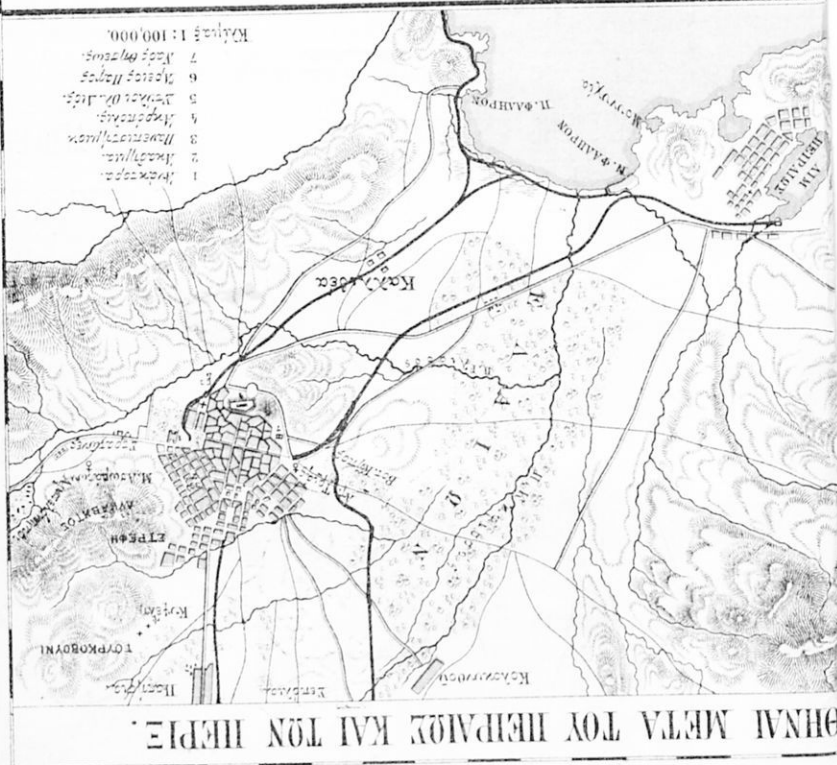
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ  
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΙΔΕΡΗ

46 — ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

1917

9	Μεσσηνιακά	1	Άστυγες και Βουτιάς
10	Αχαΐωνικά	2	Φυλάττιδες και Φωνίδες
11	Αργαδικά	3	Ατολικά και Λακωνικά
12	Εββολικά	4	Άργεα
13	Κονιαδών	5	Τρικυκίων
14	Κερυράς	6	Αργίους
15	Κεφαλονητικά	7	Αργολίδες και Κορινθία
16	Ζακύνθου	8	Αγία και Πηλός

## ΝΟΜΟΙ



## ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ Α' ΕΚΔΟΣΕΩΣ

\*Υπὸ πάντων ὁμολογεῖται ὅτι οἱ τύποι τῆς Ἑλληνικῆς Γραμματικῆς οὐχὶ πάντῃ τῇ τοῦ παιδὸς διανοίᾳ εὐπερίληπτοι εἶνε διὰ τὴν πολλὴν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης ἀνωμαλίαν καὶ ποικιλίαν τῶν σχηματισμῶν αὐτῆς, ἂν μὴ γίνωνται ἀσκήσεις γραπτὰι κατὰλληλοι καθ' ὕλην καὶ ἀρμόδιαι κατ' εἶδος. Μέγιστον ἐπικούρημα πρὸς ἐμπέδωσιν τῶν γραμματικῶν κανόνων καὶ τύπων τοσοῦτον ποικίλων ὄντων κρίνεται ἡ γραφικὴ ἐργασία καὶ ἄσκησις εὐμεθόδως γινομένη καὶ τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Γραμματικῆς συμβαδίζουσα· διότι ὁ παῖς ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ εὐρίσκει τοὺς αὐτοὺς τύπους κατὰ πάντα σχεδὸν τὰ κινήματα αὐτῶν προσκίτῃται ὁραδίως τὴν γραμματικὴν ὕλην, ἣτις τοῖς μαθηταῖς εἶνε μέγας σκόπελος καὶ ἀληθὴς λαβύρινθος. Τοῦτου ἕνεκα συντάσσονται αἱ λεγόμεναι μέθοδοι πρὸς ἐκμάθησιν ξένων γλωσσῶν, ἐν αἷς ἡ φύσις τοῦ πράγματος ἀπαιτεῖ διττὴν τὴν ἄσκησιν πρὸς πρόσκησιν τῆς ὕλης, γραπτὴν ἄσκησιν τῆς γλώσσης, ἣν τις θέλει νὰ ἐκμανθάνῃ, εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ λαλουμένην γλῶσσαν, τοῦθ' ὅπερ καὶ μετὰφρασιν λέγομεν, καὶ τὰνάπαλιν ἀπὸ τῆς λαλουμένης γλώσσης μεταφορᾶν εἰς τὴν γλῶσσαν, ἣν θέλομεν νὰ ἐκμανθάνωμεν. Τοιαῦται μέθοδοι εἶνε πολλαὶ παρ' ἡμῶν τῶν ξένων γλωσσῶν. Τοιαῦται δὲ καὶ πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἶνε πολλαὶ ἐν τῇ ἐσπερίᾳ Εὐρώπῃ. Μίαν δὲ τούτων καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ταύτῃ ἐργασίᾳ προεσιτήσαμεθα, ἣτις συμβαδίζουσα τῇ Ἑλληνικῇ Γραμματικῇ καὶ ἐξάκισ ἐξεδόθη καὶ τελευταῖον κατὰ τὸ 1900, ἐπιγραφομένη ὧδε· «*Griechisches Elementarbuch zunächst den Grammatikern... von Dr. P. Wesener... Leipzig 1900*». Μετεβάλομεν δὲ πολλὰ τοῦ τινα προσαρμύζοντες αὐτὰ πρὸς τὰ ἡμέτερα, Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ μέρει προσέθεμεν καὶ τῆς Ἀτικῆς δευτέρας κλίσεως θέματα, ὧν ἔσπερεῖτο τὸ πρότυπον. Ἐν τῷ προτύπῳ ὑπάρχουσι δύο μόνον μέρη, ἡμεῖς δὲ ἀπετελέσαμεν καὶ τρίτον μέρος καταρτίσαντες αὐτὸ

ἐκ τῶν ἀνωμάλων ζημάτων τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ *Wesener* ἀπὸ τοῦ 20 θέματος καὶ ἐξῆς καὶ ἐξ ἄλλων τινῶν ἀσκήσεων, ὅφ' ἡμῶν συλλεχθειῶν. Διότι ἐνομίσαμεν καλὸν νὰ ὑπάρχη καὶ τῇ τρίτῃ τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου τάξει γραφικὴ ἐργασία. Οὕτω δ' ὁ μαθητὴς ἀσκούμενος ἐπὶ τρία ἔτη δύναται νὰ γένηται κάτοχος τῆς Γραμματικῆς καὶ τοῦ ὕλικου αὐτῆς. Οὕτω δὲ συγκεκριημένος ὢν ὁ μαθητὴς περὶ τὴν γραμματικὴν ὕλην δύναται νὰ συνεχίσῃ ἀσφαλέστερον τὴν ἐν τῷ γυμνασίῳ περαιτέρω αὐτοῦ ἐκπαίδευσιν, ἀλλὰ καὶ μὴ σπουδάζων ἐν τῷ γυμνασίῳ θὰ εἶνε ἀριώτερος περὶ τὴν γνώσιν τῆς τε ἀρχαίας καὶ τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς· διότι ἐν ἐκάστῳ μαθηματικῶν ἀσκήσεων τούτων ὑπάρχουσι δύο θέματα, ἐν ἀρχαῖον καὶ ἐν τῆς καθωμιλημένης εἰς τὴν ἀρχαίαν μειτενεκτίον. Πολλὰ δὲ τῶν θεμάτων εἶνε ἴσως μείζονα τοῦ δέοντος, ὅπερ ἴσως ἀποδεικνύει τὸ φίλεργον τῶν Γερμανῶν. Ἐὰν δὲ ταῦτα τοῖς παρ' ἡμῶν διδασκάλοις φαίνωνται μεγάλα, δύναται νὰ διαιρωσὶ ταῦτα εἰς δύο θέματα.

Τοιοῦτον εἶνε τὸ ἀνὰ χειρὸς βιβλίον, ὅπερ ἐπὶ χρῆσταῖς ἐλπίσιν εἰς τὸ Πανελλήνιον παρέχομεν εὐχόμενοι, ἵνα χρησιμεύσῃ τοῦτο πρὸς ὃν συνετάχθη σκοπὸν.

Ἐν Λαρίσῃ Ἰουλίου ἀρχομένου 1901.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΖΗΚΙΑΔΗΣ

## ΠΡΟΛΟΓΟΣ Β' ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Αἱ ἀσκήσεις αὗται αἱ προωρισμέναι πρὸς χρῆσιν καὶ τῶν τριῶν τάξεων τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων καὶ παρθεναγωγείων ὑποβληθεῖσαι τῇ ἐπὶ τῶν διδακτικῶν βιβλίων ἐξεταστικῇ ἐπιτροπείᾳ ἐκρίθησαν ἄξια ἐγκρίσεως. Ἡ ἐπιτροπεία περὶ τῶν Γραμματικῶν τούτων Ἀσκήσεων λέγει τὰδε. «*Αἱ Γραμματικαὶ δὲ αὗται ἀσκήσεις εἶνε μεθοδικῶς συντεταγμέναι καὶ λίαν ὠφέλιμοι τοῖς μαθηταῖς τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν γραμματικῶν κανόνων καὶ τύπων· διότι καὶ παραδείγματα κάλλιστα παρέχουσι καὶ εἰς ἕκαστον ἀπλοῦν καὶ ἀρχαῖον θέμα προτάσσεται καταλλήλως ἐρμηνεῖα τῶν λέξεων, αἱ χρήσιμοι γραμματικαὶ σημειώσεις καὶ αἱ ἀπολύτως ἀναγκαῖαι συντακτικαί. Διὰ ταῦτα ἡ ἐπιτροπὴ ἐγκρίνει αὐτάς*».

Ἐνταῦθα δὲ καλὸν νομίζομεν νὰ παράσχωμεν ὁδηγίας τινὰς κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀσκήσεων τούτων. Οἱ μαθηταὶ ὀφείλουσι νὰ ἐκμανθάνωσι τὰς λέξεις τὰς προτασσομένας πρὸ ἐκάστου θέματος· εἶτα ἐν τεύχει ἰδίῳ νὰ γράφωσι τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἀρχαίου θέματος καὶ τὴν μεταφορὰν τοῦ ἀπλοῦ εἰς τὸ ἀρχαῖον. Ἡ γραφικὴ αὕτη ἀσκήσις καὶ ἐργασία εἶνε καλλίστη ἐμπέδωσις τῶν γραμματικῶν τύπων. Ὁ διδάσκαλος δὲ δύναται νὰ δοκιμάζη καὶ ἐπὶ τοῦ μελανοπίνακος τοὺς μαθητάς, ἐὰν καλῶς κατέχωσι τὴν διδασχθεῖσαν ὕλην. Δύναται δὲ φράσεις θεματός τινος ἐν πληθυντικῷ ἀριθμῷ ἐκφερομένας νὰ μεταβάλλῃ εἰς φράσεις καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν καὶ τάνάπαυον. Διὰ τοιούτων ἀσκή-

σεων ἃς ἔχουσιν ἐπ' ὀφθαλμῶν οἱ διδάσκαλοι ὅτι θὰ καταστήσωσιν ἐν τῇ διανοίᾳ τῶν μαθητῶν μονίμους τοὺς γραμματικοὺς τύπους καὶ τὸν νοῦν αὐτῶν θὰ πλουτίσωσι διὰ γλωσσικοῦ ὑλικοῦ καὶ διὰ γνώσεων πρακτικῶν καὶ τῷ βίῳ ἀναγκαίων· διότι τὰ συνειλεγμένα ἐν ταῖς ἀσκήσεσι παραδείγματα εἶνε ἀπάνθισμα ἐκλεκτὸν τοῦ Ἑλληνος λόγου καὶ πλούσιον· διὰ τούτου δὲ ἄριστα δύνανται νὰ μεστώσωσι καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τῶν μαθητῶν.

Ἐν τῇ κλίσει δὲ τῶν ὀνομάτων ἃς ἀρχίσωσιν ἐκ τῆς δευτέρας κλίσεως, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῆς πρώτης κλίσεως· διότι ἢ δευτέρα κλίσις εἶνε ὁμαλωτέρα. Ἐν τῇ πρώτῃ δὲ τάξει τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων ἃς παραλείψωσι τὴν διδασκαλίαν τῶν συνηρημένων τῆς πρώτης καὶ δευτέρας κλίσεως, τὴν Ἄττικὴν δευτέραν κλίσιν, τὰ ἀνώμαλα τῆς τρίτης κλίσεως, τὰ δικατάληκτα ἐπίθετα καὶ συνηρημένα δευτερόκλιτα ἐπίθετα καὶ τὰ ἀνώμαλα τριτόκλιτα, τὰ ἀνώμαλα παραθετικά, τὰς ἀνταποδοτικὰς ἀντωνυμίας, τὰ ἀνώμαλα συνηρημένα ῥήματα εἰς **έω** καὶ εἰς **άω** καὶ ἀνώμαλά τινα ὑγρόληκτα ῥήματα. Πάντα δὲ ταῦτα ἃς διδαχθῶσιν ἐν τῇ δευτέρῃ τάξει τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου, ὅπως βαίνουνσι καὶ αἱ Ἀσκήσεις αὐταί.

Ἐν δὲ τῇ διδασκαλίᾳ τῶν εἰς—MI ῥημάτων μετὰ τὸ **τίθημι** ἃς ἀκολουθήσῃ ἢ διδασκαλία τοῦ **δίδωμι**, ὅπερ εἶνε μονῆρες ῥήμα, εἶτα δὲ ἢ τοῦ **ἴστημι**, καθ' ὃ καὶ ἄλλα πολλὰ ῥήματα σχηματίζονται. Αὕτη δ' ἢ τάξις ἐτηρήθη καὶ ἐν ταῖς Ἀσκήσεσιν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΖΗΚΙΑΔΗΣ

# ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

## ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

### ΜΑΘΗΜΑ 1.

#### ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΙΣΙΣ

§ 1. Ἡ νῦν λαλουμένη Ἑλληνικὴ εἶνε αὐτὴ ἢ ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἐν ἀπλουτέρα μορφῇ. Διὰ τοῦτο θὰ σημειώμεθα κατὰ τί αὕτη διαφέρει ἐκείνης. Ἀρχόμεθα δὲ ἀπὸ τῆς δευτέρας κλίσεως, διότι αὕτη εἶνε ὁμαλωτέρα ἢ ἡ πρώτη.

#### Λέξεις.

Ὁ ἄρτος = τὸ ψωμίον. — ὁ βίος = ἡ ζωὴ. — ὁ δρόμος = τὸ τρέξιμον. — ὁ ἵππος = τὸ ἄλογον καὶ ὁ ἵππος. — ὁ κάπρος = ὁ ἀγριόχοιρος. — ὁ κόσμος = ὁ στολισμὸς καὶ ὁ κόσμος. — ὁ λίθος = ἡ πέτρα. — ὁ λόγος = ἡ ὁμιλία καὶ ὁ λόγος. — ὁ ξένος = ὁ μισθοφόρος, ἀλλοδαπὸς ἔμμισθος στρατιώτης. — ὁ πόνος = ὁ κόπος, ἡ ἐργασία. — ὁ πόρος = ἡ διάβασις. — ὁ τροπός = τὸ φρόνημα, ὁ χαρακτήρ. — ὁ χρόνος = ὁ καιρός. — βάλλω = κτυπῶ. — γιγνώσκω = γνωρίζω. — κωλύω = ἐμποδίζω. — παρέχω = δίδω, προξενῶ. — πρέπει = ἀρμόζει. — στέργω = ἀγαπῶ. — φεύγω = φεύγω, ἀποφεύγω. — φέρω = βαστάζω, προξενῶ, προσφέρω. — φθείρω = ἐξολοθρεύω, καταστρέφω, ἀφανίζω, διαφθείρω. — ἐστίν (ν) (τρίτ. ἐνικ.) = εἶνε. — εἰσὶν (ν) (τρίτ. πληθ.) = εἶνε. — ἦν = ἦτο. — ἦσαν = ἦσαν. — γὰρ = διότι. — πολλὰς = πολλαὶς φορὰς, πολλάκις. — οὐ, οὐκ, οὐχ = δέν. — μὴ = μὴ (πρὸ προστακτικῆς). — ἐν προθ. μετὰ

δοτικῆς. — ἐκ, ἐξ πρόθ. μετὰ γενικῆς. Αἱ δὲ λέξεις, ὁ λόφος, ὁ λύκος, ὁ νόμος, ὁ ὄνος, ὁ ἵπνος, ὁ φθόνος, ὁ φίλος, ὁ φόβος, ἔχω, εἶνε ὅπως νῦν.

Ὅριστική ἐνεστώτος· θαυμάζω, θαυμάζεις, θαυμάζει, θαυμάζομεν, θαυμάζετε, θαυμάζουσιν(ν).

Προστακτική ἐνεστώτος. θαύμαζε (= θαύμαζε, ἄς θαυμάζης, νὰ θαυμάζης), θαυμάζετε (= θαυμάζετε, ἄς (νὰ) θαυμάζετε).

§ 2. Ὁ λύκος παρέχει φόβον τῷ ἵππῳ=ὁ λύκος προξενεῖ φόβον εἰς τὸν ἵππον (ἐκφοβεῖ τὸν ἵππον). Ἡ νέα Ἑλληνικὴ σπανίως ἔχει δοτικὴν, ἀντ' αὐτῆς δὲ μεταχειρίζεται τὴν αἰτιατικὴν καὶ γενικὴν μετὰ προσθέσεων ἢ ἄνευ αὐτῶν. Λίθοις βάλλω τὸν ὄνον=διὰ λίθων (μὲ λίθους) κτυπῶ τὸν ὄνον (ἢ τελευταία δοτικὴ λέγεται ὀργανικῆ).

### Θέμα ἀρχαῖον.

Ἔχω φίλον.—στέργω τὸν φίλον.—ὁ φίλος φθόνον οὐκ ἔχει. — Γινώσκω τῷ λόγῳ τὸν τρόπον τοῦ φίλου. — Οἱ ξένοι φεύγουσιν ἐκ τοῦ λόφου. — Ὁ λόφος κωλύει τὸν πόρον τῶν ξένων. — Οἱ λύκοι φόβον παρέχουσι ταῖς ἵπποις. — Λίθοις κωλύομεν τὸν κάπρον. — Ἐν τῷ λόφῳ λίθοι εἰσίν. — Λίθοις βάλλομεν τὸν ὄνον. — Ὁ ὄνος φεύγει δρόμῳ τοῦς λίθους. — Ὁ δρόμος τῷ ὄνῳ πόνον παρέχει. — Μὴ θαύμαζε, φίλε. — Φεύγετε, φίλοι, τὸν φθόνον· ὁ γὰρ φθόνος φθείρει τὸν τρόπον.—Ὁ δρόμος φέρει πόνον.

Σημ. 1. Οἱ μὴθεταῖς ἄς μεταβάλλωσι τὰς ἐνικὰς ταύτας φράσεις εἰς πληθυντικὰς καὶ ἀντιστρόφως τὰς πληθυντικὰς εἰς ἐνικὰς. Τοῦτο δύναται νὰ γίνηται καὶ ἀλλαχῶς.

Σημ. 2. Ἄς μεταβάλλωσι τὸ ἐπόμενον εἰς ἀρχαῖον ἰδιῶμα·

### Θέμα ἀπλοῦν.

Ὁ φίλος ἀγαπᾷ τὸν φίλον. — Θαυμάζομεν τὸ τρέξιμον τῶν



ἵππων. — Τὸ τρέξιμον δὲν προξενεῖ εἰς τοὺς ἵππους (δοτ.) κόπον. — Ὁ λόφος ἐμποδίζει τὸ τρέξιμον τῶν ἵππων. — Οἱ μισθοφόροι εἶνε εἰς τὸν (ἀρχ. ἐν) λόφον. — Ὁ λόφος διδεῖ εἰς τοὺς μισθοφόρους (δοτ.) διάβασιν. — Ἡ ζωὴ προξενεῖ κόπον. — Ἔχομεν ἵππον καὶ ὄνον. — Ὁ φθόνος δὲν ἀρμόζει εἰς τὸν φίλον (δοτ.). — Ἀπόφευγε τὸν φθόνον· διότι ὁ φθόνος διαφθείρει τὸν χαρακτήρα. — Ὁ φόβος δὲν ἀρμόζει εἰς τοὺς μισθοφόρους (δοτ.).

## ΜΑΘΗΜΑ 2.

### Λέξεις.

Ὁ ἀ γ ρ ὸ ς = τὸ χωράφιον. — ὁ ὀ φ θ α λ μ ὸ ς = τὸ (ὄμ)μάτι(ον), ὁ ὀφθαλμός. — ὁ χ ρ υ σ ὸ ς = τὸ μάλαμα, ὁ χρυσός. — ὁ δ ἦ μ ο ς = ὁ λαός. — ὁ δ ὀ ὕ λ ο ς = ὁ σκλάβος. — ὁ ο ἶ ν ο ς = τὸ κρασί, ὁ οἶνος. — ὁ π λ ο ὕ τ ο ς = ὁ πλοῦτος, πληθ. δὲ οἱ π λ ο ὕ τ ο ι, τῶν π λ ο ὕ τ ω ν, τοὺς π λ ο ὕ τ ο υ ς. — ὁ τ α ὕ ρ ο ς = ὁ ἀνευνούχιστος βοῦς, τὸ ταυρὶ (μιογαῖς). — ἄ γ ω = κάμνω νὰ ἔρχηται. — β λ έ π ω = ὀπίτω τὰ βλέμματα, βλέπω, εἶμαι ἐστραμμένος. — ἐ σ θ ί ω (τὸ ἰ βραχὺ) = τρώγω. — λ έ γ ω = λέγω, ὀνομάζω. — μ η ν ὕ ω (τὸ ὑ μακρὸν) = εἰδοποιῶ, δεικνύω, δηλῶ. — π α ἰ δ ε ὕ ω = ἀνατρέφω, διδάσκω. — π ί ν ω (τὸ ἰ μακρὸν) = πίνω. — τ ί κ τ ω (τὸ ἰ βραχὺ) = γεννῶ. Αἱ λέξεις, ὁ ἀ δ ε λ φ ὸ ς, ὁ θ ε ὸ ς, ὁ ἰ α τ ρ ὸ ς, ὁ κ α ρ π ὸ ς, ὁ π ο τ α μ ὸ ς, ὁ σ τ ρ α τ η γ ὸ ς, ὁ Ἄ θ η ν α ῖ ο ς εἶνε ὡς νῦν.

### Θέμα ἀρχαῖον.

Ὁ ποταμὸς τοῖς ξένους πόρον οὐ παρέχει. — Ὁ πλοῦτος πολλάκις φόβον τίκει. — Ὁ βίος τῶν ἰατρῶν πόνους φέρει. — Ὁ στρατηγὸς γινώσκει τὸν τρόπον τῶν ξένων. — Τοῖς

πόνους τῶν δούλων οἱ Ἀθηναῖοι τὸν πλοῦτον ἔχουσιν. — Ὁ ἀδελφός ἐστιν ἰατρός τῶν ὀφθαλμῶν. — Βλέπομεν τὸν στρατηγὸν καὶ τοὺς ξένους ἐν τῇ λόφῳ. — Τῷ αἴνῳ γιγνώσκατε τὸν τρόπον τῶν δούλων. — Ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμος γιγνώσκει τοὺς νόμους. — Ἐσθίωμεν τοὺς καρπούς τῶν ἀγρῶν καὶ πίνωμεν ἐκ τοῦ ποταμοῦ. — Ὁ ἰατρός ἐστὶ φίλος τοῦ στρατηγοῦ. — Ὁ στρατηγὸς τὸν πόρον τοῦ ποταμοῦ γιγνώσκει.

**Σημ. 1.** Ὁ διδάσκαλος ἄς διδάξῃ τί εἶνε ὑποκείμενον καὶ ἀντικείμενον καὶ ἄς ἀσκήσῃ τοὺς μαθητὰς νὰ διακρίνωσιν αὐτά.

**Σημ. 2.** Μεταβληθῆτω τὸ ἐπόμενον εἰς ἀρχαῖον ἰδιῶμα.

### Θέμα ἄπλοῦν.

Ἔχω ἀδελφόν.—Ὁ ἀδελφός ἔχει ἵππους.—Θαυμάζομεν τοὺς ἵππους τοῦ ἀδελφοῦ.—Τὸ χωράφιον φέρει καρπούς.—Εἰς τοὺς ἀγρούς (ἀρχ. ἐν καὶ δοτ.) εἶνε ἵπποι καὶ ταυριά.—Οἱ μισθοφόροι ἀγαπῶσι τὸν στρατηγόν.—τρῶγομεν τὸ ψωμὶ καὶ πίνωμεν τὸ κρασί.—Εἰς τὸν λαὸν (ἐν) τῶν Ἀθηναίων ἦσαν σκλάβοι.—Διὰ τῆς ἐργασίας (δοτ.) τῶν σκλάβων ἔχει ὁ λαὸς ψωμὶ καὶ κρασί.—Οἱ λίθοι εἰς τὸν ποταμὸν (ἐν) ἐμποδίζουσι τὴν διάβασιν τῶν ἵππων· διότι οἱ ἵπποι δὲν βλέπουσι τοὺς λίθους.—Οἱ σκλάβοι κάμνουσι νὰ ἔρχωνται τὰ ταυριά ἐκ τοῦ χωραφίου.—Ὁ ἀγριόχοιρος ἐξολοθρεύει τοὺς καρπούς τοῦ ἀγροῦ.—Νὰ μὴ πίνῃς κρασί (προστακτ.).

## ΜΑΘΗΜΑ 3.

### Λέξεις.

Ὁ ἄργυρος = τὸ ἀσῆμι, ὁ ἄργυρος. — ὁ πολέμιος = ὁ ἐχθρός, ὁ μεθ' ὀπλων ἐρχόμενος κατά τινος. — ὁ σύμμαχος = ὁ βοηθός. — ὁ, ἡ ἄγγελος = ἀγγελιαφόρος. — ἡ ἄμπελος = τὸ ἀμπέλι καὶ τὸ κλήμα.

— ἡ βίβλος = τὸ βιβλίον. — ἡ ἦπειρος = ἡ ξηρά. — ἡ νῆσος = τὸ νησί. — ἡ νόσος = ἡ ἀσθένεια. — ἡ ὁδὸς = ὁ δρόμος. — ἡ παρθένος = ἡ κόρη, ἡ δεσποινίς.<sup>5</sup> — ἡ τάφος = ὁ χάνδαξ, ἡ τάφος. — ἡ Πελοπόννησος = ἡ Πελοπόννησος. — ὁ κίνδυνος (τὸ ὑμακρόν) = ὁ κίνδυνος. — Ἀπαρέμφ. θαυμάζειν = νὰ θαυμάζη ἢ ὅτι θαυμάζει. Αἱ δὲ λέξεις, ὁ ἄνεμος, ὁ ἄθροπος, ὁ διδάσκαλος, ὁ ἔπαινος, ὁ ἥλιος, ὁ θάνατος, ὁ κίνδυνος, ὁ πόλεμος, ὁ στέφανος, ὁ Λακεδαιμόνιος, εἶνε ὡς νῦν.

### Θέμα ἀρχαῖον.

Ὁ Θεὸς στέργει τοὺς ἀνθρώπους. — Οἱ κίνδυνοι τοῦ πολέμου τῷ στρατηγῷ φόβον οὐ παρέχουσιν. — Ὁ χρόνος ἐστὶ διδάσκαλος τῶν ἀνθρώπων. — Ὁ τοῦ ποταμοῦ πῶρος τοῖς ξένοις κινδύνους παρέχει. — Οἱ ἵπποι καὶ οἱ ὄνοι καὶ οἱ ταῦροι δοῦλοι τῶν ἀνθρώπων εἰσίν. — Οἱ ἰατροὶ πολλάκις οὐ γινώσκουσι τὰς τῶν ἀνθρώπων νόσους. — Ὁ ἵππος ἐστὶ σύμμαχος καὶ φίλος τοῦ ἀνθρώπου. — Αἱ νῆσοι ἦσαν τῶν Ἀθηναίων. — Ἐν ταῖς νήσοις εἰσὶν ἀγροί, ἐν δὲ τοῖς ἀγροῖς ἄμπελοι εἰσίν. — Ἐκ τῶν καρπῶν τῶν ἀμπέλων τὸν οἶνον ἔχομεν.

§ 3. Ἀπαρέμφατον ἡ νῦν γλῶσσα δὲν ἔχει, ἀναλύει δ' αὐτὸ εἰς τὸ νὰ καὶ ὑποτακτικὴν ἢ εἰς τὸ ὅτι καὶ ὀριστικὴν, ὡς κωλύω τὸν ἄνθρωπον λέγειν = ἔμποδίζω τὸν ἄνθρωπον νὰ λέγη. Ὁ διδάσκαλος νομίζει παιδεύειν τὸν ἄνθρωπον = ὁ διδάσκαλος νομίζει ὅτι διδάσκει τὸν ἄνθρωπον. Οὐ πρέπει τὸν στρατηγὸν φεύγειν τὸν θάνατον = δὲν ἀρμόζει ὁ στρατηγὸς νὰ ἀποφεύγη τὸν θάνατον.

**Θέμα ἄπλοῦν.**

Οἱ ἄνθρωποι ἀγαπῶσι τὸ μάλαμα καὶ τὸ ἀσῆμι.—Ὁ θάνατος καὶ ὁ ὕπνος εἶνε ἀδελφοί.—Εἰς τοὺς ποταμοὺς (ἐν) εἶνε νησία.—Οἱ Λακεδαιμόνιοι δὲν ἦσαν πολλάκις ἐν τῷ πολέμῳ βοηθοὶ τῶν Ἀθηναίων.—Ὁ φθόνος εἶνε ἀσθένεια τοῦ χαρακτῆρος.—Εἰς τὴν ξηρὰν (ἐν) εἶνε λόφοι καὶ ποταμοί.—Τὸν θάνατον ἐν τῷ πολέμῳ ν' ἀποφεύγη δὲν πρόπει ὁ στρατηγός.—Ἔω κόρη, δὲν γνωρίζεις τοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς.—Εἰς τοὺς κινδύνους (ἐν) γνωρίζομεν τὸ φρόνημα (τὸν χαρακτῆρα) τῶν ἀνθρώπων.—Δὲν ἀρμόζει νὰ ἔχη ἀσῆμι καὶ μάλαμα ὁ Λακεδαιμόνιος.

§ 4. Τὸ ἀπαρέμφατον, ὅταν ἀναλύηται εἰς τὸ νὰ καὶ ὑποτακτικὴν, λέγεται τελικόν, ὅταν δ' εἰς τὸ ὅτι καὶ ὀριστικὴν, λέγεται εἰδικόν. Ὅταν δ' ἐν τῷ ἀπαρεμφάτῳ εἶνε τὸ αὐτὸ πρόσωπον (ταυτοπροσωπία), ὅπερ καὶ εἰς τὸ ῥῆμα, τότε δὲν τίθεται ἄλλο ὑποκειμένον, ὅταν δὲ εἶνε διάφορον πρόσωπον (ἑτεροπροσωπία), τὸ ἀπαρέμφατον τότε λαμβάνει ὑποκειμένον κατ' αἰτιατικὴν.

**ΜΑΘΗΜΑ 4.**

**Λέξεις.**

Τὸ ἄ θ λ ο ν = τὸ βραβεῖον (ἀγῶνος).—τὸ ἀ κ ό ν τ ι ο ν = τὸ κοντάρι.—τὸ ἄ ρ ι σ τ ο ν = τὸ πρόγευμα.—τὸ ἄ σ τ ρ ο ν = ὁ ἀστερισμός, ὁ ἀστήρ.—τὸ δ ἄ κ ρ υ ο ν = τὸ δάκρυον.—τὸ δ ε ἰ π ν ο ν = ὁ δεῖπνος καὶ οἶονδῆποτε φαγητόν.—τὸ δ ῶ ρ ο ν = ἡ δωρεά.—τὸ ἔ λ α ι ο ν = τὸ λάδι, τὸ ἔλαιον.—τὸ ἔ ρ γ ο ν = τὸ ἔργον, ἡ πράξις.—τὸ θ η ρ ῖ ο ν = ζῶον καὶ θηρίον.—τὸ ἱ μά τ ι ο ν = τὸ φόρεμα.—τὸ π ε δ ῖ ο ν = ἡ πεδιάς.—τὸ π ρ ό σ ω π ο ν = ἡ ὄψις, τὸ πρόσωπον.—τὸ σ η μ ε ἰ ο ν = τὸ σημάδι, τὸ γνῶρισμα.—τὸ σ τ ρ α τ ό π ε

δ ο ν = ὁ τόπος ὅπου εἶνε ὁ στρατός, στρατόπεδον. — τὸ τροπαιον = τὸ δηλωτικὸν σημεῖον τῆς τροπῆς τοῦ ἐχθροῦ, τρόπαιον. — τὸ φάρμακον = τὸ ἰατρικόν, θέλκτρον (μάγια), δηλητήριον. — τὸ εἶδωλον = εἰκὼν, ὁμοίωμα. Αἱ δὲ λέξεις, τὸ ὄπλον, τὸ τέκνον, τὸ τόξον, εἶνε ὡς νῦν.

### Θέμα ἀρχαῖον.

Θαυμάζομεν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ. — Τὸν ἰατρὸν πρέπει τὰ φάρμακα τῶν νόσων γινώσκειν. — Τὰ φάρμακα τοῦ ἰατροῦ κωλύει τὰς νόσους. — Τὸ ἀκόντιον ἐστὶν ἔπλον τοῦ ξένου. — Οἱ πολέμιοι ἀκοντίοις τὸν πόρον τῶν ξένων κωλύουσιν. — Ὁ δοῦλος φέρει τῷ ἰατρῷ δῶρον. — Τὸ τέκνα παιδεύειν φέρει πόνους. — Οἱ σύμμαχοι βάλλουσι ἀκόντια ἐκ τοῦ λόφου. — Ὁ διδάσκαλος παιδεύει τὸ τέκνα τοῦ στρατηγοῦ. — Ὁ οἶνος πολλάκις ἐστὶ φάρμακον τῶν νόσων. — Τὰ ἄστρα ἐστὶν ἔργα Θεοῦ. — Τὰ ἔπλα τοῦ στρατηγοῦ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἦν. — Οὐχ αἱ βίβλοι παιδεύουσι τὸ τέκνον, ἀλλ' ὁ βίος. — Εἶδωλον ἔργων ἐστὶν ἀνθρώποις ὁ λόγος.

§ 5. Τὸ ἀπαρέμφατον λαμβάνει καὶ τὸ ἄρθρον, ὅτε λέγεται ὀνοματικὸν ἀπαρέμφατον, ἀλλὰ δὲν κλίνεται, ἰσοδυναμεῖ δὲ τότε πρὸς ῥηματικὸν οὐσιαστικόν, ὡς τὸ λέγειν = ὁ λόγος, τὸ παιδεύειν = ἡ παιδεία κτλ. Σώζει δὲ καὶ ἡ δημώδης τινὰ τοιαῦτα ἀπαρέμφατα ἄνευ ὁμοῦ τοῦ ν, ὡς τὸ πιεῖ(ν), τὸ ἰδεῖ(ν), τὸ φαγεῖ(ν), τὸ ἔχει(ν).

§ 6. Τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ πρὸς τὸ ὑποκείμενον κατ' ἀριθμὸν καὶ πρόσωπον, ὡς ὁ ἀνθρώπος στέργει, οἱ ἀνθρώποι στέργουσιν. Ἐξαιροῦνται τὰ οὐδέτερα πληθυντικὰ ὀνόματα, ἅτινα λαμβάνουσιν ἐνικὸν ῥῆμα, ὡς «τὰ φάρμακα κωλύει», «τὰ ὅπλα ἦν», «τὰ παιδία παίζει». Τοῦτο λέγεται σύνταξις Ἀττικῆ.

## Θέμα ἁπλοῦν.

Τὸ στρατόπεδον τῶν πολεμίων ἦτο εἰς τὴν πεδιάδα (ἐν). — Οἱ ἄνθρωποι εἶνε τέκνα τοῦ Θεοῦ. — Τὰ ὀμμάτια εἶνε στολισμὸς τοῦ προσώπου. — Οἱ μισθοφόροι ἔχουσιν ἀκόντια καὶ τόξα. — Οἱ βοηθοὶ ἐξολοιθρεύουσι τὰ τρόπαια τῶν πολεμίων. — Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε δῶρον τοῦ Θεοῦ. — Εἰς τὸν στρατηγὸν (δοτ.) φόβον προξενουῖσιν οἱ μισθοφόροι ἐκ τοῦ λόφου. — Τὰ βιβλία εἶνε δῶρα τοῦ διδασκάλου. — Τοῦ Θεοῦ τὸ ὀμμάτιον βλέπει τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων. — Οἱ ἰατροὶ γνωρίζουσι τὰ σημάδια τῶν ἀσθενειῶν. — Εἰς τὸ στρατόπεδον (ἐν) τῶν ἐχθρῶν ἦσαν ἀσῆμι καὶ μάλαμα. — Ὡ τέκνον, ἀγάπα τὸν διδάσκαλον· διότι προξενεῖς εἰς τὸν διδάσκαλον (δοτ.) κόπους.

## ΜΑΘΗΜΑ 5.

## ΠΡΩΤΗ ΚΛΙΣΙΣ

## Λέξεις.

Ἡ ἀγορὰ = ἡ ἀγορὰ (τόπος). — ἡ ἀγυιὰ = ὁ δρόμος, ἡ ὁδός. — ἡ ἀδικία = τὸ ἀδίκημα, ἡ ἀδικία. — ἡ αἰτία = ἡ αἰτία, ἡ ἀφορμή. — ἡ ἀλήθεια = ἀλήθεια. — ἡ ἀνδρεία (διὰ τοῦ εἰ) = ἀνδρεία. — ἡ ἀτυχία = ἡ δυστυχία. — ἡ βασιλία = ἡ βασίλισσα. — ἡ γέφυρα = τὸ γεφύρι. — ἡ ἐκκλησία = ἡ συνέλευσις τοῦ λαοῦ. — ἡ ἐλαία καὶ ἐλάα = ἐλαία. — ἡ ἐλευθερία = ἡ ἐλευθερία. — ἡ ἐπιθυμία = (ὡς νῦν). — ἡ ἐσπέρα = τὸ ἐσπέρας. — ἡ εὐτυχία = ἡ εὐτυχία. — ἡ ἔχθρα = ἡ ἔχθρα. — ἡ ζημία = ἡ ζημία, ἡ βλάβη. Αἱ δὲ λέξεις, ἡ ἡμέρα, ἡ ἡσυχία, ἡ θύρα, ἡ κακία, ἡ σοφία, ἡ σωτηρία, ἡ φιλία εἶνε ὅπως νῦν. — ἡ οἰκία = τὸ σπίτι, ἡ κατοικία. — ἡ πενία = ἡ πτωχεία.

— ἡ π έ τ ρ α — ὁ β ρ ά χ ο ς . — ἡ σ κ ι ά — ὁ ἥ σ κ ι ο ς . — ἡ σ τ ρ α τ ι ά — ὁ σ τ ρ α τ ό ς . — ἡ χ ώ ρ α — ὁ τ ό π ο ς .

§ 7. Τὰ εἰς ΙΑ θηλυκὰ τῆς πρώτης κλίσεως ἔχουσι τὸ Ι βραχύ, ἔξαιρεῖται τὸ θηλ. ἀ ν ῖ ' α (—λύπη), κ α λ ῖ ᾱ (καλύβη, φωλιά), ὁ ρ μ ῖ ᾱ (σχοινίον ἀγκίστρου) μετὰ μακροῦ Ι.

**Θέμα ἀρχαῖον.**

Ἐ χρυσὸς πολλὰκις τοῖς ἀνθρώποις ἀτυχίαν φέρει. — Ἡ τῶν συμμάχων στρατιὰ ἐν τῇ τῶν πολεμίων χώρα ἐστίν. — Ἐν τῷ ποταμῷ γέφυραί εἰσι καὶ τῇ στρατιᾷ τὸν πόρον παρέχουσιν. — Ἡ ἔχθρα αἰτία τῆς ἀδικίας ἐστίν. — Ἡ οἰκία ἔχει θύρας. — Ἡ ἐσπέρα φέρει τοῖς ἀνθρώποις ἡσυχίαν. — Ἐκ τῶν καρπῶν τῶν ἐλαίων τὸ ἔλαιον ἔχομεν. — Ἡ κακία τίκτει ἀδικίαν. — Ἐν ταῖς ἀγυαῖς οἰκίαι εἰσίν. — Ἡ ἀλήθεια αἰτία τῆς φιλίας ἐστίν. — Μὴ φεῦγε, ὦ τέκνον, τὴν πενίαν, ἀλλὰ τὴν ἀδικίαν. — Θαύμαζε τὴν ἀνδρείαν τῆς στρατιᾶς. — Ἐν τῇ ἀγορᾷ αἱ τοῦ δήμου ἐκκλησίαι ἦσαν. — Ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων χώρα εἰσὶν ἐλαῖαι (ἐλαῖαι).

**Θέμα ἀπλοῦν.**

Διὰ τῆς δυστυχίας (δοτ.) γνωρίζομεν τὸν χαρακτῆρα τῶν φίλων. — Εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ εἰς τοὺς δρόμους (ἐν) εἶνε σπίτια. — Ἡ δυστυχία εἶνε ἡ ζημία τῆς ἀδικίας καὶ τῆς κακίας. Αἱ ἐλαῖαι εἶνε στολισμὸς τοῦ τόπου. — Ἡ ἀνδρεία τοῦ στρατοῦ εἶνε ἡ αἰτία τῆς ἐλευθερίας. — Αἱ ἐλαῖαι τοῦ τόπου προξενοῦσιν ἥσκιον. — Τὰ σπίτια τῆς ἀγορᾶς ἔχουσι θύρας. — Ἡ κακία γεννᾷ δυστυχίαν. — Θαυμάζομεν τὴν ἀνδρείαν τοῦ στρατοῦ τῶν Λακεδαιμονίων. — Ἡ ἐπιθυμία τοῦ μαλάματος (τοῦ χρυσοῦ) ἐξολοθρεύει τὴν φιλίαν καὶ εἶνε πολλὰς φορὰς αἰτία τῆς ἔχθρας. — Ἀποφεύγει τὴν κακίαν καὶ τὴν ἀδικίαν καὶ ἀγαπᾷ τὴν ἀλήθειαν. — Ἡ πτωχεία δὲν προξενεῖ δυστυχίαν, ἀλλ'

ἡ κακία.—Εἰς τὸ γεφῦρι (ἐν) ἦτο σπίτι.—Ἀγαπῶμεν τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐσπέρας.

## ΜΑΘΗΜΑ 6.

### Λέξεις.

Ἡ ἀρχὴ=ἡ ἔναρξις καὶ ἡ βίασις καὶ ἡ ἔξουσία καὶ ἡ κυριαρχία.—ἡ δίκη (τὸ ι βραχὺ)=δικαιοσύνη καὶ τιμωρία καὶ δίκη.—ἡ ἡδονή=ἡ εὐχαρίστησις, ἡ ἡδονή.—ἡ πηγὴ=ἡ βρύσις, παραγωγὴ.—ἡ πύλη (τὸ υ βραχὺ)=θύρα τείχους.—ἡ σιγή=ἡ σιωπή.—ἡ σπουδὴ=προθυμία, ἐπιμέλεια.—ἡ σωφροσύνη=ἡ φρόνησις, ἡ μετριοφροσύνη, ἡ ἐγκράτεια.—ἡ τελευτή=τὸ τέλος.—ἡ ὕλη (τὸ υ μακρόν)=δάσος.—ἡ ψυχὴ=ζωὴ καὶ ψυχὴ.—Αἱ δὲ λέξεις, ἡ ἀδελφία, ἡ ἀρετή, ἡ βλάβη (τὸ α βραχὺ), ἡ δικαιοσύνη, ἡ εἰρήνη, ἡ ζώνη, ἡ κόρη, ἡ λύπη (τὸ υ μακρόν), ἡ μάχη (τὸ α βραχὺ), ἡ νίκη (τὸ ι μακρόν), ἡ ὄρη, ἡ σελήνη, ἡ τιμή, ἡ τροφή, ἡ τύχη (τὸ υ βραχὺ), αἱ Ἀθηναίαι, αἱ Θερμοπύλαι, σημαίνουσιν ὅ,τι καὶ νῦν.

§ 8. Τὰ εἰς ΣΥΝΗ ἀφηρημένα ἔχουσι τὸ υ βραχὺ, καταλήγουσι δ' εἰς ΟΣΥΝΗ, ὅταν ἡ προτέρα συλλαβὴ εἶνε μακρά, εἰς ΩΣΥΝΗ δέ, ὅταν εἶνε βραχεῖα, ὡς δικαιοσύνη, ἀγιωσύνη (=ἀγιότης).

### Θέμα ἀρχαῖον.

Τὸν θάνατον τελευτῆν τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν πόνων λέγομεν.—Ἐν ταῖς ὕλαις πηγαὶ καὶ πέτραι εἰσίν.—Ἡ τελευτὴ τῆς μάχης τῇ στρατιᾷ αἰτία τῆς ἡδονῆς ἦν.—Τὰ τῶν ὕλων θηρία βλάβην φέρει τοῖς καρποῖς τῶν ἀγρῶν.—Ἡ



ἄνθρωπος οὐκ ἐν τῇ οὐκία τὸν πλοῦτον ἔχει καὶ τὴν πενίαν, ἀλλ' ἐν τῇ ψυχῇ.—Ἡ ἀρετὴ πηγὴ τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς εὐτυχίας ἐστίν.—Τὰ δάκρυα σημεῖον τῆς λύπης ἐστίν.—Ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη ἄστρα εἰσίν.—Πίνομεν ἐκ τῆς πηγῆς τῆς ὕλης.—Ἡ τύχη τῆς χώρας ἐν τῇ ἀνδρείᾳ τῆς στρατιᾶς ἔην.—Αἱ νῆκαι φέρουσι τῇ στρατιᾷ τιμὴν.—Ἡ ἡμέρα λύπην καὶ ἡδονὴν φέρει.—Λύπης ἰατρός ἐστὶν ἀνθρώποις χρόνος.

Θέμα ἀπλοῦν.

Αἱ κόραι πρόπει τὴν ἀρετὴν τῆς μετριοφροσύνης ν' ἀγαπῶσιν (ἀπαρέμφ.).—Τὸ τέλος τῆς ἡμέρας ἦτο ἡ ἔναρξις τῆς δυστυχίας.—Ἡ ἐπιθυμία τῆς ἡδονῆς εἶνε πολλὰς φορὰς ἡ ἀφορμὴ τῆς κακίας.—Ἡ ὀργὴ προξενεῖ πολλὰς φορὰς βλάβην.—Οὐχὶ ὁ χρυσός, ἀλλ' ἡ ἀνδρεία ἦτο ὁ πλοῦτος τῶν Λακεδαιμονίων.—Ἡ φιλία εἶνε πολλὰς φορὰς πηγὴ τῆς ἀρετῆς.—Οὐχὶ ἡ πτωχεία, ἀλλ' ὁ πλοῦτος προξενεῖ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀνθρώπων κινδύνους.—Αἱ νῆκαι τοῦ στρατοῦ προξενούσιν εἰς τὴν βασιλίσσαν τοῦ τόπου εὐχαρίστησιν.—Εἰς τὸν στρατὸν τῆς βασιλίσεως ὁ πόλεμος δὲν προξενεῖ φόβον.—Ἡ κοσμιότης (σωφροσύνη) εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς σοφίας.—Ἡ ἡδονὴ προξενεῖ πολλὰς βλάβας καὶ λύπας.—Ἡ σοφία καὶ ἡ ἀρετὴ εἶνε πηγὰι τῆς φιλίας.—Γνωρίζομεν τοὺς δρόμους εἰς τὰ δάση (ἐν).

ΜΑΘΗΜΑ 7.

Λέξεις.

Ἡ ἀ τ υ μ ί α=ἀτολμία, ἀποδειλίαςις. — ἡ ἄ ν ο ι α = ἡ ἀνοησία. — ἡ ἀ π ι σ τ ί α = δυσπιστία. — ἡ δ ό ξ α = ἡ δόξα καὶ ἡ γνώμη.—ἡ π α ι δ ε ί α=ἡ ἀνατροφή, διδα-

σκαλία, ἡ ἐκπαίδευσις, μὲροφωσις. — ἡ σ υ μ φ ο ρ ᾶ = δυσ-  
τυχία. — Αἱ δὲ λέξεις, ἡ γ λ ῶ τ τ α (γλῶσσα), ἡ θ ᾶ λ α τ-  
τ α (θάλασσα), ἡ ῥ ῖ ζ α (μετάι βραχέος), ἡ βι' α, ἡ ε ὑ-  
σέβεια, ἡ θεά, ἡ μ ᾶ χ α ι ρ α, ἡ μ ω ρ ῖ α, ἡ  
σ φ α ῖ ρ α καὶ ν ο μ ῖ ζ ω σημαίνουσιν ὄ,τι καὶ νῦν.

**Θέμα ἀρχαῖον.**

Θαυμάζομεν τὴν εὐσέθειαν καὶ τὴν σοφίαν τῆς βασιλείας.  
— Ἡ εὐσέθεια φέρει εὐτυχίαν καὶ σωτηρίαν. — Φεύγετε τὴν  
ἀπιστίαν καὶ τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὴν ἄνοιαν. — Ἡ σωφρο-  
σύνη ἐστὶν ἀρχὴ καὶ ῥίζα τῶν ἀρετῶν. — Ἐν τῇ θαλάττῃ  
νῆσοί εἰσιν. — Ἡ ἀπιστία φθείρει τὴν φιλίαν. — Ἡ ἀνδρεία  
τῆς στρατιᾶς φέρει τῇ χώρᾳ σωτηρίαν. — Ἡ ἄνοια πολλά-  
κις ῥίζα τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῆς ἀτυχίας ἐστίν. — Ἡ φιλία  
τῶν βασιλειῶν φέρει ταῖς χώραις εὐτυχίαν. — Ἡ ἀπιστία  
πολλάκις αἰτία τῆς ἔχθρας ἐστίν. — Σπουδῇ φέρει ἀνθρώπῳ  
τιμὴν καὶ δόξαν καὶ εὐτυχίαν. Ἀρχὴν σοφίας νόμιζε τὸν  
Θεοῦ φόβον.

**Θέμα ἀπλοῦν.**

Ἡ δυσπιστία δὲν ἀρμόζει εἰς τὴν φιλίαν (δοτ.). — Οἱ  
βράχοι τῆς θαλάσσης προξενοῦσι πολλὰς φορὰς δυστυ-  
χίαν. — Αἱ ἐπιθυμίαι εἶνε εἰς τοὺς ἀνθρώπους πηγὴ τῆς  
δυστυχίας. — Ἡ βασίλισσα προξενεῖ εἰς τὸν τόπον (δοτ.)  
σωτηρίαν. — Ἡ εὐσέβεια εἶνε ἡ ῥίζα τῆς εὐτυχίας. — Ἡ  
ἀνοησία γεννᾷ δυσπιστίαν καὶ ἔχθραν. — Εἰς τὴν βασί-  
λισσαν τοῦ τόπου ἀρμόζει σοφία καὶ εὐσέβεια. — Ἡ ἐπι-  
θυμία τῆς δόξης ἐξολοθρεύει τὴν εὐτυχίαν καὶ ἡσυχίαν. —  
Ἡ μωρία καὶ ἀνοησία γεννᾷ δυστυχίαν. — Ἡ βία τῶν  
ἀνέμων ἐξολοθρεύει τὰ γεφύρια εἰς τοὺς ποταμοὺς (ἐν). —  
Ἡ διδασκαλία προξενεῖ εἰς τὸν διδάσκαλον κόπους. — Εἰς  
τὸν τόπον (δοτ.) ἦτο ἡ ἀνδρεία τοῦ στρατοῦ αἰτία τῆς  
σωτηρίας.

ΜΑΘΗΜΑ 8.

**Λέξεις.**

Ὁ δεσπότης = ὁ κύριος. — ὁ κυβερνήτης = ὁ πηδαλιούχος (τημωνιέρης). — ὁ νεανίας (τὸ ἰβραχὺ) = ὁ νέος. — ὁ ὀπλίτης = ὁ βαρέως ὀπλισμένος. — ὀπλίτης = ὁ πολίτης καὶ ὁ συμπολίτης. — ὁ σατραπῆς (τὸ α τῆς παραληγ. βραχὺ) = σατραπῆς (νομάρχης). Αἱ δὲ λέξεις ὁ δικαστής, ὁ εὐεργέτης, ὁ ληστής, ὁ μαθητής, ὁ ναύτης, ὁ ποιητής, ὁ προδότης, ὁ στρατιώτης, ὁ τοξότης σημαίνουν ὅτι καὶ νῦν, ὁ Σκύθης (τὸ υ βραχὺ), ὁ Πέρσης, ὁ Μιλτιάδης (τὸ α βραχὺ), ὁ Λεωνίδα (τὸ ἰ βραχὺ), ὁ Σπαρτιάτης (τὸ α μικρόν).

§ 9. Τὰ εἰς—ίτης καὶ —άτης πρωτόκλιτα ἔχουσι τὸ ἰ καὶ α μακρόν, ὡς ὀπλίται, πολῖται Σπαρτιάται.

**Θέμα ἀρχαῖον.**

Ὁ στρατηγὸς τοὺς ὀπλίτας ἐκ τοῦ στρατοπέδου ἄγει καὶ τοὺς τῶν πολεμίων τοξότας ἐκ τοῦ λόφου βάλλει.—Οἱ τῶν Λακεδαιμονίων στρατιῶται ἦσαν ὀπλίται.—Οἱ ὀπλίται βάλλουσι ἀκοντίοις καὶ κωλύουσι τοὺς τῶν Περσῶν στρατιώτας.—Τοῖς ναύταις καὶ τοῖς κυβερνήταις πρέπει σωφροσύνη.—Οἱ θεοὶ εὐεργέται τῶν ἀνθρώπων εἰσίν.—Ἡ φιλία τῶν νεανιῶν φέρει εὐτυχίαν.—Ἐν ταῖς Θερμοπύλαις μάχῃ ἦν τῶν Περσῶν καὶ τῶν Λακεδαιμονίων.—Οἱ στρατιῶται τῶν Περσῶν καὶ τῶν Σκυθῶν φθείρουσι τὰς οἰκίας τῶν πολιτῶν.—ᾧ δέσποτα, θαύμαζε τὴν σπουδὴν τῶν δούλων.—Οἱ Πέρσαι δεσπότηται ἦσαν τῆς ἠπείρου καὶ τῶν νήσων.—Τοῖς στρατιώταις δάκρυα οὐ πρέπει.—ᾧ νεανία, τῷ νεανίᾳ πρέπει σωφροσύνη καὶ σιγή.—Οἱ μαθηταὶ στέργουσι

τὸν διδάσκαλον. — Τῷ μαθητῇ πρέπει σπουδή. — Αἱ βίβλοι τοῖς νεανίαις ἡδονὴν φέρουσι. — Τοῖς τοξόταις πρέπει ἀνδρεία.

**Θέμα ἁπλοῦν.**

Ὁ δικαστὴς ἀρμόζει ν' ἀγαπᾷ τὴν ἀρετὴν τῆς δικαιοσύνης. — Αἱ ἐργασίαι τῶν σκλάβων εἶνε εἰς τοὺς κυρίους πηγὴ τοῦ πλοῦτου. — Ὡ νέε, ἀγάπα τὴν δόξαν τῆς ἀνδρείας καὶ τὴν τιμὴν τῆς νίκης. — Αἱ βασίλισσαι τῶν Περσῶν ἐσθίουσι καὶ πίνουσι ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. — Εἰς τὰ δάση τῆς Πελοποννήσου εἶνε λησταί. — Ὁ σατράπης ἐμποδίζει τὴν βίαν τῶν ληστῶν. — Οἱ πολῖται πρέπει ν' ἀγαπῶσι (ἀπαρ.) τὴν βασίλισσαν τοῦ τόπου. — Οἱ πολῖται εἶνε εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ (ἐν). — Εἰς τοὺς πηδαλιούχους οἱ βράχοι τῆς θαλάσσης προξενοῦσι βλάβην. — Εἰς τοὺς ναύτας ἦτο ἡ σελήνη αἰτία τῆς σωτηρίας. — Οἱ ναῦται θαυμάζουσι τὴν προθυμίαν καὶ τὴν φρόνησιν τῶν πηδαλιούχων. — Ὁ ἔπαινος τοῦ διδασκάλου εἶνε εἰς τὸν μαθητὴν αἰτία τῆς ἐπιμελείας.

ΜΑΘΗΜΑ 9.

**Ἐπίθετα τρικατάληκτα τῆς 1 καὶ 2 κλίσεως**  
εἰς ος, ᾶ, ον.

**Ἀέξεις.**

Ἄ γ ρ ῖ ο ς, ἄ θ λ ῖ ο ς (δυστυχής, ταλαίπωρος), αἰσχροῦ ς (ἄσχημος, αἰσχροῦ ς), ἀ ν α γ κ α ῖ ο ς (ἀπαραίτητος), ἀ ν δ ρ εῖ ο ς, ἄ ξ ῖ ο ς, β έ β α ῖ ο ς (στερεός, θετικός, ἀξιόπιστος), γ ε ν ν α ῖ ο ς (εὐγενής, γενναῖος), δ ῖ κ α ῖ ο ς, ἐ λ ε ῦ θ ε ρ ο ς, θ α υ μ ᾶ σ ῖ ο ς (θαυμαστός), ἱ ε ρ ὸ ς (ἅγιος, ἱερός), τὸ ἱ ε ρ ὸ ν (ὁ ναός, τὸ ἱερόν), ἰ σ χ ῶ ρ ὸ ς (δυνατός), λ α μ π ρ ὸ ς (σιλπνός, μεγαλο-

προεπίης), μακρός (μακρός, ἐκτεταμένος), μικρός, πικρός, πλούσιος, πολέμιος (ἐχθρός, ἐχθρικός), πονηρός (κακός), ῥάδιος (εὐκολός), φανερός, φοβερός (ὁ φόβον προξενῶν), Ἀθηναῖος.

§ 10. Τὰ εἰς ΙΟΣ καταλήγοντα ἐπίθετα ἔχουσι τὸ ἰβραχῦ, ὡς ἄξιος, ἄγριος, ἄθλιος, θαυμασιος, ῥάδιος, πλούσιος, πολέμιος.

### Θέμα ἀρχαῖον.

Ἐν ταῖς ὕλαις ἄγρια θηρία ἐστίν.—Ὁ φόβος ἐστὶ πηγὴ αἰσχροῦ ἐπιθυμιῶν.—Οἱ πολέμιοι ὀπλῆται ἔχουσι λαμπρὰ ὄπλα.—Οἱ καρποὶ τῶν ἱερῶν ἐλαιῶν (ἐλαῶν) ἦσαν γενναῖοι.—Οἱ Ἀθηναῖοι τοξόται μικρὰ ἀκόντια καὶ μακρὰ τόξα ἔχουσιν.—Αἰσχροὶ λόγοι οὐκ ἀξιοὶ εἶσι γενναίου ἀνθρώπου.—Οἱ πονηροὶ ἄνθρωποι ἐπιθυμιῶν δοῦλοί εἰσιν.—Ὁ στρατηγὸς στέργει ἀνδρείους στρατιώτας.—Πονηροῖς ἀνθρώποις ὁ θάνατος φοβερός ἐστίν.—Γενναῖοι ἄνθρωποι φεύγουσιν αἰσχροὺς λόγους.—Μακρὸς βίος φέρει λύπην καὶ ἡδονήν.—Πολλάκις μικραὶ ἡδοναὶ μακρὰς λύπας φέρουσιν.—Ἐλευθέρα καὶ γλῶττα τῶν ἐλευθέρων (δηλ. ἐστίν).

§ 11. Τὰ εἰς—ΥΡΟΣ καταλήγοντα ἐπίθετα ἔχουσι τὸ ὑβραχῦ, ὡς ἄλμυρός, ὀχυρός (δυνατός, ἀσφαλής), λιγυρός (ὄξύς, γλυκὺς) κτλ. πλὴν τοῦ ἰσχυρός.

### Θέμα ἀπλοῦν.

Οἱ λόγοι ἀνθρώπων ἐλευθέρων καὶ δικαίων εἶνε ἀξιόπιστοι.—Οἱ σκλάβοι εἶνε δυστυχεῖς ἄνθρωποι.—Ἡ δυσπιστία εἶνε θετικὸν σημεῖον κακῆς φιλίας.—Τὰ ὄπλα τῶν βαρέως ὀπλισμένων ἐχθρῶν ἦσαν πρόξενα φόβου (φοβερά).—Πικρὰ ἰατρικὰ εἰς τὰς ἀσθενείας προξενούσι θαυμαστὴν σωτηρίαν.—Οἱ Πέρσαι ἦσαν ἰσχυροὶ καὶ ἀνδρεῖοι στρατιῶται.—Ἡ δυσπιστία γεννᾷ πολλὰς φορὰς

μακρὰς ἔχθρας. — Ὁ ὕπνος εἶνε εἰς τὰ τέκνα ἀπαραίτητος. — Θαυμάζομεν τὰ στυλπνὰ ἄστρα. — Ἰσχυροὶ ἄνθρωποι ἔχουσι μακρὰν ζωὴν. — Οἱ καρποὶ τῶν ἀγρίων ἐλαιῶν εἶνε μικροὶ καὶ πικροί. — Ὁ φθόνος δὲν ἀρμόζει εἰς εὐγενῆ νέον. — Δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ βαστάζη (ἀπαρ.) τοὺς κόπους μακρᾶς ζωῆς. — Οἱ σατράπαι τοῦ Ξέρξου καὶ τοῦ Καμβύσου ἦσαν πλούσιοι. — Ἰσχυροὶ στρατιῶται εἶνε ἄξιοι τῆς νίκης. — Ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος δὲν εἶνε ἀπαραίτητος εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ τὸ ψωμίον εἶνε ἀπαραίτητον.

## ΜΑΘΗΜΑ 10.

*Ἐπίθετα τρικατάληκτα εἰς ος, η, ον.*

### Ἀέξεις.

Ἄ γ α θ ὶ ος (καλός), ἀ λ η θ ῖ ν ὶ ος (ὡς νῦν), δ ε ι λ ὶ ος (φοβούμενος, δειλός), δ ε ι ν ὶ ος (φόβον προξενῶν, φοβερός), δ ῆ λ ος (φανερός), ἐ μ ὶ ος (ιδιικός μου), ἔ ρ η μ ος (ὡς νῦν), ἐ σ θ λ ὶ ος (γενναῖος, τίμιος, χρηστός), θ ε ρ μ ὶ ος (ξεστός), κ α κ ὶ ος (ὡς νῦν), κ α λ ὶ ος (ὠραῖος), κ ε ν ὶ ος (ἄδειος, μάταιος), κ ο ι ν ὶ ος (συντροφικός, δημόσιος), λ ε υ κ ὶ ος, λ ῖ θ ῖ ν ος, μ ὶ ος, π ι σ τ ὶ ος, π ο λ ε μ ῖ κ ὶ ος (ἐπιτήδειος εἰς τὰ τοῦ πολέμου), σ ο φ ὶ ος, χ α λ ε π ὶ ος (δύσκολος), χ ρ ῆ σ ῖ μ ος (ὠφέλιμος), χ ρ η σ τ ὶ ος (χρήσιμος, ἄξιος), ἀ εἰ (πάντοτε), ο ὐ μ ὶ ο ν. .... ἀ λ λ ἂ κ α ἰ, ὡς, ὥ σ π ε ρ (καθώς), κ ρ ῖ ν ω (τὸ ἰ μακρὸν) = ἔξετάζω, δοκιμάζω, γνωματεύω. Τὰ δὲ οὐδέτ. τὸ ἀ γ α θ ὶ ον καὶ τὸ κ α κ ὶ ον τίθενται καὶ ἀντὶ ἀφηρημένων οὐσιαστικῶν = ἡ ἀγαθότης, ἡ κακία.

§ 12. Τὰ εἰς—ΙΚΟΣ, ΙΜΟΣ καὶ ΙΝΟΣ καταλήγοντα  
Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ το Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

ἐπίθετα ἔχουσι τὸ Ἰ βραχύ, ὡς πολεμικός, χρήσιμος, ἀληθινός, λίθινος, ἀνθρώπινος.

### Θέμα ἀρχαῖον.

Πιστοῖς καὶ ἀληθινοῖς φίλοις οἱ κίνδυνοι κοινοὶ εἰσιν.—Κακαὶ ἡδοναὶ φέρουσι φανεράν βλάβην.—Ἐν ταῖς οἰκίαις δικαίων δεσποτῶν πιστοὶ καὶ ἀγαθοὶ δοῦλοι εἰσιν.—Τῷ δειλῷ στρατιῶτῃ μόνῳ οἱ κίνδυνοι τῆς μάχης δεινοὶ εἰσιν.—Γινώσκωμεν τὸν τῶν πολιτῶν πλοῦτον ἐκ τῶν λαμπρῶν ἱερῶν καὶ τῶν καλῶν οἰκιῶν καὶ τῶν λιθίνων γεφυρῶν.—Ἀληθινῷ καὶ σοφῷ δικαστῇ πρέπει δικαιοσύνη.—Ἐν τῇ στρατιᾷ τῶν πολεμίων ἀνδρεῖοι καὶ πολεμικοὶ στρατιῶται εἰσιν.—Λέγομεν ἀδελφοὺς τοὺς ἀληθινοὺς φίλους.—Χρήσιμα ἔργα φέρει δόξαν.—Ἐν τῷ πεδίῳ ἐστὶ μικρὸς λόφος καὶ ἐν τῷ λόφῳ ἐστὶ λιθίνη οἰκία.—Τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ λαμπρὰ καὶ καλὰ εἰσιν.—Φεῦγε τὴν τῶν κακῶν φιλίαν καὶ τὴν τῶν ἀγαθῶν ἔχθραν.—Ὁ λόγος ἐστὶ φάρμακον λύπης μόνον.

### Θέμα ἀπλοῦν.

Τὸ κρασί εἶνε ὠφέλιμον δῶρον τοῦ Θεοῦ.—Ἡ ἐπιθυμία τῆς κακῆς καὶ ματαίας εὐχαριστήσεως δὲν ἀρομῶζει εἰς εὐγενῆ νέον.—Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀρετῆς εἶνε δύσκολος.—Οἱ ἵπποι καὶ οἱ ὄνοι εἶνε εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὠφέλιμα ζῆα.—Ἀγαπῶ τὸν ἰδικόν μου ἀδελφὸν καὶ τὴν ἰδικήν μου ἀδελφήν.—Ὁ δρόμος τῆς ἀληθείας εἶνε δύσκολος.—Πίνομεν εὐγενῆ οἶνον ἐκ χρυσοῦ.—Διὰ τοῦ προσώπου καὶ τῶν ὀφθαλμῶν (δοτ.) γνωρίζεις τὸν εὐγενῆ καὶ τὸν καλὸν ἀνθρώπον.—Κοινοὶ κίνδυνοι προξενοῦσι κοινήν δόξαν.—Ὁ καιρὸς εἶνε δίκαιος δικαστῆς περὶ τῶν καλῶν καὶ κακῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων. Τὰ ὠραῖα καὶ καλὰ ἔργα εἶνε ἐπαίνου ἄξια.—ὦ τέκνον, ἀγάπα τὰ ὠραῖα καὶ καλὰ, ἀποφευγε δὲ τὰ κακὰ καὶ ἄσχημα.

ΜΑΘΗΜΑ 11.

*Ἐπίθετα τρικατάληκτα εἰς ος, ᾶ, ον  
καὶ εἰς ος, η, ον.*

**Λέξεις.**

Αὔτιος (μὲ γενικήν) = ὁ ὄν ἀφορμὴ τινος, πρόξενος. — ἀλλότριος = ξένος. — ἀντίος καὶ ἐναντίος (μὲ δοτικήν) = ἀντίθετος, ἐναντίος. — ὁ ἐναντίος ὡς οὐσιασ. = ὁ ἀντίπαλος, ὁ ἐναντίος. — ἐρυθρός = κόκκινος. — ἐχθρός = ἐχθρός, μισητός. — ὁ ἐχθρός, ὡς οὐσιαστ. = ὁ ἐχθρός. — θεῖος = θεϊκός. — θνητός = ὑποκείμενος εἰς θάνατον. — κλυτός = περίφημος, ἐξάκουστος. — λοιπός = ἐπίλοιπος, ὑπόλοιπος. — μεστός = γεμᾶτος. — μωρός = μωρός. — νέος = καινουργίης καὶ νέος τὴν ἡλικίαν. — ὀλίγος = οὐχὶ πολὺς, ὀλίγος καὶ οὐχὶ μέγας, μικρός. — ὅμοιος (μὲ δοτικήν) = ὅμοιος. — παντοῖος = πολυειδής, ποικίλος, παντοειδής. — σεμνός = σεβαστός, ἱερός, λαμπρός, ὑπερήφανος. — σπουδαῖος = ἄοκνος, δραστήριος, ἐπιμελής. — τίμιος = ἔντιμος, πολύτιμος, ἀκριβός. — φίλος = προσφιλής, ἀγαπητός. — ἔνιοι (μόνον πληθυντ.) = μερικοί, τινές. Αἱ δὲ λέξεις, ἀριστερός, βλαβερός, δεξιός, δυνατός (μετὰ α βραχέος), ἕκαστος, στενός, τυφλός καὶ ὑψηλός, εἶνε ὅπως καὶ νῦν, καθὼς καὶ τὸ μὲν...δέ.

**Θέμα ἀρχαῖον.**

Τῇ μὲν κακίᾳ ἐναντία ἐστὶν ἡ εὐσέβεια, τῇ δὲ ἀδικίᾳ ἡ δικαιοσύνη. — Ὁ ὕπνος τῷ θανάτῳ ὅμοιός ἐστιν. — Παντοῖά ἐστι τὰ ἔργα τῶν θνητῶν ἀνθρώπων. — Οἱ ἀνδρεῖοι σύμμαχοι τίμοί εἰσιν ἐν τῇ τῆς βασιλείας στρατιᾷ. — Οὐ δυνατόν ἐστιν  
Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς



ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τὸν τρόπον τῶν ἀνθρώπων γιγνώσκειν. — Ὅπλον ἰσχυρόν ἐστι τοῖς ἀνθρώποις ἢ ἀρετή. — Κακὸν φέρουσι καρπὸν οἱ κακοὶ φίλοι. — Ὁ διδάσκαλος στέργει τοὺς ἀγαθοὺς καὶ σπουδαίους μαθητάς. — Ἡ θάλαττα μεστή ἐστι παντοίων θηρίων. — Ἡ τύχη τυφλή ἐστίν. — Μακροὶ πόλεμοι αἰτιοὶ εἰσι τῆς τῶν πολιτῶν πενίας. — Ὁ ἀγαθὸς τῷ ἀγαθῷ μόνος φίλος (δηλ. ἐστίν). — Καλὸν φέρουσι καρπὸν οἱ σεμνοὶ τρόποι.

### Θέμα ἄπλοῦν.

Εἰς τοὺς στενοὺς δρόμους (δοτ.) ἦτο δυνατόν ὀλίγοι στρατιῶται δυνατοὶ (αἰτιατ.) τὴν διάβασιν τῶν ἐχθρῶν νὰ ἐμποδίσωσιν (ἀπαρέμφ.). — Ἡ τύχη φέρει εἰς τοὺς ἀνθρώπους καλὸν καὶ κακόν. — Δὲν γνωρίζομεν τὰς παντοειδεῖς γλώσσας τῶν ξένων τόπων. — Ἡ ψυχὴ τῶν εἰς θάνατον ὑποκειμένων ἀνθρώπων εἶνε θεϊκὴ. — Εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν εἶνε φοβεροὶ βράχοι καὶ προξενούσιν εἰς τοὺς ναύτας παντοειδεῖς κινδύνους. — Οὐχὶ οἱ πλούσιοι, ἀλλ' οἱ χρηστοὶ (ἐσθλοὶ) πολῖται ἦσαν εἰς τοὺς Ἀθηναίους (δοτ.) ἔντιμοι. — Ὁ πόλεμος εἶνε ἐναντίος τῆς εἰρήνης, ἢ δὲ ζωῆ τοῦ θανάτου. — Εἰς τὰ δάση εἶνε παντοειδῆ ζῷα. — Οὐχὶ οἱ δειλοὶ, ἀλλ' οἱ ἀνδρεῖοι στρατιῶται εἶνε ἔντιμοι. — Ἀντίθετοι γινῶμαι πολλὰς φορὰς γεννῶσι φοβερὰς ἐχθρας. — Ἡ ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων εἶνε ὁμοία μὲ τὸν Θεόν. — Κακὴ τροφή καὶ κακὰ φορέματα εἶνε πολλὰς φορὰς πρόξενα παντοειδῶν ἀσθενειῶν. — Θερμαὶ πηγαὶ φέρουσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους (δοτ.) εἰς μερικὰς ἀσθενείας (ἐν) σωτηρίαν.

## ΜΑΘΗΜΑ 12.

### ΤΡΙΤΗ ΚΛΙΣΙΣ

#### Οὐρανισκόφωνα καὶ χειλόφωνα.

##### Λέξεις.

Ὁ θ ὠ ρ ᾶ ξ, -κος (τὸ α μακρὸν)=μέρος τοῦ σώματος (ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ) καὶ τὸ προφυλάσσον αὐτὸ ὄπλον.—ὁ κ ἦ ρ ὦ ξ-κος (τὸ υ μακρὸν)=διαλαλητής, κήρυξ.—ὁ κ ὄ ρ α ξ, -κος=τὸ κοράκι.—ὁ ὄ ν ὦ ξ, -χος=τὸ νύχι.— ἡ ἄ λ ὠ π η ξ, -εκος=ἡ ἄλωπού, ἄλώπηξ.— ἡ γ λ α ὦ ξ, -κος=κουκουβάγια, ἡ γλαῦξ.— ἡ α ἶ ξ, -γος=ἡ γίδα.— ἡ μ ἄ σ τ ι ξ, -γος=μάστιξ, βάσανος.— ἡ θ ρ ῖ ξ, τριχὸς=ἡ τρίχα.—ὁ γ ὦ ψ, γ ὦ π ὄ ρ (τὸ υ μακρὸν)=ἀραπακτικὸν ὄρνεον, αἰγυπιός, γύψ. Αἱ δὲ λέξεις ὁ κ ὄ λ ᾶ ξ, -κος, ὁ φ ὦ λ ᾶ ξ, -κος, ὁ Θ ρ ᾶ ξ, -κος, ἡ π τ ῆ ρ υ ξ, -γος, ἡ σ ἄ λ π ι γ ξ, -γγος, ἡ φ ἄ λ α γ ξ, -γγος, εἶνε ὡς καὶ νῦν· ὁ Ἄ ρ α ψ, -α β ο ς (ἐθνικόν), ὁ Αἰ θ ῖ ο ψ, -ο π ο ς (ἐθνικόν).

##### Θέμα ἀρχαῖον.

Αἱ τῶν ἄλωπέκων τρίχες ἐρυθραὶ εἰσιν. — Ὁ τέκνον, φεῦγε τὸν κόλακα, οἱ γὰρ κολάκων λόγοι οὐκ ἀληθινοὶ εἰσιν. — Ἐν τοῖς Ἄραψιν οἱ ἵπποι τίμοι εἰσιν. — Τὰ τῶν Αἰθιοπῶν τόξα μακρὰ καὶ ἰσχυρὰ ἦν. — Τοῖς κόραξιν, ὡς λέγουσιν, ὁ βίος μακρός ἐστιν.—Οἱ Θραῖκες ἦσαν ἀνδρεῖοι στρατιῶται καὶ κλυτοὶ τοξόται.—Αἱ τῶν αἰγῶν τῶν ἐκ τῆς Ἀσίας τρίχες μακραὶ εἰσιν.—Ταῖς γλαυξίν οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμέρας τυφλοὶ εἰσιν. Οἱ γῦπες καὶ οἱ κόρακες καὶ αἱ γλαῦκες τοὺς ὄνυχας ἰσχυροὺς ἔχουσι.

§ 13. Ἡ γενικὴ πολλακίς σημαίνει χρόνον, ὡς ἡ μ ἔ ρ α ς (= ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας), ἔ σ π ῆ ρ α ς (= ἐν καιρῷ

τῆς ἐσπέρας), χειμῶνος (ἐν καιρῷ τοῦ χειμῶνος), νυκτός (ἐν καιρῷ νυκτός), θερούς (ἐν καιρῷ τοῦ θερούς).

**Θέμα ἄπλοον.**

Εἰς τὰ δάση εἶνε αἱ κατοικίαι τῶν ἀλωπέκων καὶ τῶν γλαυκῶν. — Διὰ τῶν σαλπίγγων (δοτ.) ὁ κήρυξ δηλοῖ εἰς τοὺς στρατιώτας (δοτ.) τὴν ἔναρξιν τῆς μάχης. — Εὐγενεῖς νέοι ἦσαν φύλακες καὶ σκλάβοι τῆς βασιλείσσης τῶν Περσῶν. — Οἱ Ἄραβες ἔχουσι εὐγενεῖς καὶ ὠραίους ἵππους. Οἱ λόγοι τῶν κολάκων ἐξολοθρεύουσι τὴν ψυχὴν τῶν νέων. — Ἡ γλαῦξ ἦτο εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἱερὸν ζῷον. — Οἱ γῦπες ἔχουσι τὴν κατοικίαν εἰς ὑψηλοὺς βράχους. — Ἡ ἀλωπού τρώγει τὰς νέας γίδας καὶ παντοειδῆ μικρὰ ζῷα. — Αἱ μάχαι τῶν βαρέως ὀπλισμένων Ἀθηναίων ἦσαν φοβεραὶ εἰς τοὺς Πέρσας. — Αἱ γλαῦκες δὲν εἶνε βλαβερά, ἀλλ' ὠφέλιμα ζῷα. — Αἱ πτέρυγες τῶν γυπῶν εἶναι μακροαὶ καὶ ἰσχυραὶ.

ΜΑΘΗΜΑ 13.

*Νύληκτα καὶ ὀδοντόφωνα.*

**Λέξεις.**

Ὁ ἀγών, -ῶνος = ὁ ἀγών, ἡ μάχη. — ὁ ἀυχίον, -ένος = ὁ λαιμός. — ὁ βραχίον, -ονος = τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρη τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς μέρος, βραχίον (τὸ ἰμακρόν). — ὁ γείτων, -ονος = γείτων. — ὁ, ἡ δαίμων, -νος = θεός. — ὁ, ἡ ἡγεμών, -όνος = ὀδηγός, ἀρχηγός. — ὁ λειμών, -ῶνος = τὸ λιβάδιον. — ὁ λιμήν, -ένος = ὁ λιμὴν. — ὁ μῆν, -μηνός, = ὁ μῆν. — ὁ ποιμήν, -ένος = ὁ βοσκός. — ὁ χειμών, -ῶνος =

ὁ χειμῶν καὶ ἡ κακοκαιρία, τρικυμία. — ὁ χιτών, -ῶνος = τὸ ὑποκάμισον. — ὁ Ἑλληνην, -ηνος = Ἑλλην. — ἡ χθών, χθονός = ἡ γῆ. — ἡ χιών, -όνος = τὸ χιόνι. — ἡ ῥίς, ῥινός = ἡ μύτη. — ὁ Μακεδών, -όνος = Μακεδών. — ἡ Λακεδαίμων, -ονος = Λακεδαιμόνων. — ἡ Σαλαμίς, -ῖνος = ἡ Σαλαμίς. — ἡ Ἐλευσίς, -ῖνος = Ἐλευσίς. — ὁ Ἀγαμέμνων, -ονος = Ἀγαμέμνων, κλητ. ὦ Ἀγάμεμνον. — ὁ Τελαμών, -ῶνος.

### Θέμα ἄρχαϊον.

Χρηστοὶ ἡγεμόνες ποιμένες τῆς στρατιᾶς εἰσιν. — Οἱ τῆς χθονός δαίμονες τίκτουσι τοὺς τῶν ἀγρῶν καρπούς. — Ἡ τοῦ χειμῶνος χιών φέρει πολλάκις τοῖς ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ ἐν ταῖς ὕλαις θηρίαις τὸν θάνατον. — Αἱ ἐν Μαραθῶνι καὶ ἐν Σαλαμίτι μάχαι κλυταί εἰσιν. — Οἱ ποιμένες στέργουσι τὴν σκιάν καὶ τὰς πηγὰς τῶν ὕλων. — Ἐν τοῖς τῶν Ἑλλήνων ἀγῶσιν ἄθλον ἦν στέφανος ἐλαίας. — Ὁ ταῦρος ἔχει ἰσχυρὸν αὐχένα. — Ἐν τῇ τῶν Θρακῶν καὶ τῶν Μακεδόνων χώρα αἱ χειμῶνες μακροὶ εἰσιν. — Αἱ ἄγριαι αἶγες στέργουσι τοὺς τῆς ὕλης λειμῶνας. — Ἡ Ἀγαμέμνονος τελευταῖα ἦν φοβερά καὶ οὐκ ἀξία τῶν λαμπρῶν καὶ καλῶν ἐν τῷ βίῳ ἔργων.

### Θέμα ἀπλοῦν.

Εἰς τὴν Ἐλευσίνα ἦτο ἐξάκουστος ναὸς τῆς θεᾶς τῆς γῆς. — Τὸν χειμῶνα (γεν. § 13) εἶνε οἱ δρόμοι γεμάτοι ἀπὸ χιόνι (γεν.). — Εἰς τοὺς λιμένας τῆς Ἑλλάδος ἦσαν ναοὶ τοῦ θεοῦ τῆς θαλάσσης. — Οὐχὶ διὰ λαμπρῶν ὄπλων, ἀλλὰ δι' ἰσχυρῶν βραχιόνων ἔχουσιν οἱ στρατιῶται τὴν νίκην εἰς τὴν μάχην. — Εἰς τὸ πρόσωπον εἶνε τὰ μάτια καὶ αἱ μύται. — Οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν γείτονες τῆς Ἐλευσίνας καὶ τοῦ Μαραθῶνος. — Τὸν χειμῶνα οἱ στρατιῶται ἔχουσιν ἡσυχίαν. — Ὁ Μιλτιάδης ἦτο τῶν Ἀθη-

ναίων ὁ ἀρχηγὸς εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην.—Οἱ λιμένες τῆς ξηρᾶς ἦσαν (κτῆμα) τῶν Περσῶν, οἱ δὲ λιμένες τῶν νήσων (κτῆμα) τῶν Ἑλλήνων (δι' ἀπλῆς γεν.).—Εἰς τοὺς μῆνας τοῦ χειμῶνος οἱ ἄνθρωποι ἔχουσι παντοειδεῖς ἀσθενείας.—Ἡ δόξα τοῦ Ἀγαμέμνονος, τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἑλλήνων, δὲν ἦτο μικρά.

## ΜΑΘΗΜΑ 14.

### Λέξεις.

Ὁ γέλως, -ωτος (=γέλως), ὁ ἔρωσ, -ωτος (ὡς νῦν), ὁ ἰδρώς, -ῶτος (ὡς νῦν), ὁ νομάς, -άδος (=ὁ μετὰ τῶν ζώων περιπλανώμενος βοσκός, νομάς), ὁ πένης -ητος (=ὁ πτωχός), ὁ φυγάς, -άδος (=φυγάς, ἐξόριστος), ὁ πούς, ποδὸς (=τὸ πόδι), ὁ τρίπους, -δος (ὡς νῦν), ὁ ἀνδριάς, -άντος (=ὁμοίωμα ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς χαλκοῦν ἢ λίθινον, ἀνδριάς), ὁ γέρων -οντος (ὡς νῦν), ὁ γίγας, -αντος (=ὑπερφυῆς ἄνθρωπος, γίγας), ὁ δράκων, -ντος (=ὄφις, δράκων), ὁ ἐλέφας, -ντος (=τὸ ζῷον ὁ ἐλέφας καὶ τὸ ἐλεφαντόδοντον), ὁ θεράπων, -οντος (ὁ ὑπηρέτης), ὁ ἰμάς, -άντος (τὸ λωρίον), ὁ λέων, -οντος (τὸ λεοντάρι), ὁ ὀδούς, -όντος (=τὸ δόντι), ἡ ἐσθῆς, -ῆτος (=τὸ φόρεμα), ἡ λαμπάς, -άδος (=ἡ λαμπάδα), ἡ Ἑλλάς, -άδος (ὡς νῦν), ἡ νύξ, νυκτὸς (τὸ ὑβραχὺ=ἡ νύκτα), τὸ φῶς, φωτός (ὡς νῦν), ὁ Αἴας, -αντος (ὡς νῦν), ὁ κλέπτης (ὡς νῦν), μανθάνω (=μαθαίνω, διδάσκομαι), ὁ Οἰδίπους, τοῦ Οἰδίου καὶ (μτγ.) Οἰδίποδος, τῷ Οἰδίποδι, τὸν Οἰδίπου.

### Θέμα ἀρχαῖον.

Τοῖς νομάσιν αἱ ἵπποι ἀναγκαστοὶ εἶσιν. — Τοῖς δράκουσιν

οἱ ὀφθαλμοὶ μικροὶ εἰσιν. — Αἶας ὁ Τελαμῶνος ὁμοῖος ἦν γίγαντι. — Τοῖς μὲν γέρουσιν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὁ λόγος πρόπει, τοῖς δὲ νεανίαις ἢ σιγῇ. — Τοὺς γέροντας ἐν τιμῇ ἔχειν τοῖς νεανίαις δόξαν οὐ μικρὰν φέρει. — Οἱ νομάδες οὐ βεβαίως οἰκίας ἔχουσι. — Καλὸν γε (¹) καὶ γέροντι μανθάνειν σοφὰ (δηλ. ἐστίν). — Τῷ γέλωτι γινώσκεις τὴν μωρίαν καὶ τὴν ἀνοιαν τῶν ἀνθρώπων. — Αἱ τοῦ χειμῶνος νύκτες μακραὶ εἰσιν. — Ἄγει πρὸς (²) φῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνος. — Κλεπτῶν ἢ νύξ, τῆς δ' ἀληθείας τὸ φῶς (ἐστίν).

### Θέμα ἀπλοῦν.

Τὰ λεοντάρια εἶνε φοβερὰ διὰ τῶν ὀδόντων καὶ τῶν ὀνύχων (δοτ.) — Μὲ τοὺς ἰδρωτάς καὶ μὲ τὸν κόπον τῶν ἀνθρώπων φέρει τὸ χωράφι εὐγενεῖς καρπούς. — Ἡ σωτηρία τῶν φυγάδων εἶνε εἰς τοὺς πόδας (ἐν). — Τὴν νύκτα (γεν. § 13) εἶνε λαμπάδες εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ εἰς τοὺς δρόμους. — Οἱ νέοι ἔχουσι (³) γενναίων πράξεων δόξαν καὶ τιμὴν, οἱ δὲ γέροντες σοφῶν λόγων. — Οἱ ἐλέφαντες ἔχουσι δυνατὰ δόντια καὶ ἰσχυρὰ πόδια. — Εἰς τὴν Λακεδαίμονα καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ γέροντες ἦσαν ἔντιμοι. — Εἰς τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος τὰ ἄστρα δηλοῦσιν εἰς τοὺς ναύτας τὸν δρόμον. — Ἡ ζωὴ τῶν σκλάβων εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἰδρωτάς καὶ κόπους (γεν.). — Ὁ ἀγριόχοιρος ἐξολοθρεῖε διὰ τῶν ὀδόντων καὶ διὰ τῶν ποδῶν (δοτ.) τοὺς καρπούς τῶν χωραφίων.

1) Μόριον ἐγκλιτικόν—βεβαίως.

2) π ρ ὅ ς πρόθεσις—εἰς.

3) φέρουσι. (πρβλ. ἀρ. 110).

ΜΑΘΗΜΑ 15.

Λέξεις.

Τὸ αἶμα, -ατος (ὡς νῦν), τὸ ἀμάρτημα, -ατος (τὸ παράπτωμα, τὸ κακούργημα, τὸ σφάλμα, τὸ λάθος), τὸ ἀνάθημα, -τος (τὸ ἀφιέρωμα), τὸ ἄρμα, -τος (ἢ ἄμαξα, μάλιστα πολεμική), τὸ γράμμα, -ατος (τὸ γράμμα, τὸ στοιχεῖον, πληθ. τὰ γράματα = αἱ ἐπιστῆμαι, ἢ μάθησις), τὸ δόγμα, -τος (ἢ ἀπόφασις, ἢ γνώμη, ἢ δοξασία), τὸ κτήμα, -ατος (ὡς νῦν), τὸ μάθημα, -τος (ἢ ἐπιστήμη, ὅ,τι ἔμαθέ τις ἢ μανθάνει), τὸ μνημα -ατος (σημεῖον πρὸς ἐνθύμησιν, μνημεῖον, τάφος), τὸ νόμισμα -ατος (ὡς νῦν), τὸ ὄνομα, -ατος (ὡς νῦν), τὸ πνεῦμα, -τος (ὁ ἄνεμος, ἢ ἀναπνοή), τὸ ποίημα, -ατος (ὡς νῦν), τὸ πρᾶγμα -ατος (ἢ ὑπόθεσις, τὸ πρᾶγμα), τὸ σῆμα, -τος (σημεῖον, τάφος), τὸ στράτευμα, -τος (ὡς νῦν), τὸ στόμα, -τος (τὸ στόμα καὶ τὸ στόμιον), τὸ σῶμα, -τος (ὡς νῦν), τὸ τόξευμα, -ατος (τὸ ἐκτετοξευμένον, τὸ βέλος καὶ ἡ ῥίψις τοῦ βέλους), τὸ τραῦμα, -ατος (ἢ πληγή), τὸ χροῖμα, -ατος (τὸ πρᾶγμα, πληθ. δὲ τὰ χροῖματα = πράγματα καὶ τὸ ἀργύριον, τὰ λεπτά, τὰ χρῆματα).

Θέμα ἀρχαῖον.

(Οἱ στρατιῶται φέρουσιν οἶνον καὶ παντοῖα χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν. — Τὰ τῶν ἡγεμόνων δόγματα πολλάκις τῇ στρατεύματι κινδύνους καὶ βλάβην φέρει. — Οὐχ ὁ πλοῦτος καὶ τὰ χρήματα, ἀλλὰ τὰ μαθήματά ἐστι βέβαια κτήματα. — Τραύματα τοῖς στρατιώταις τίμιον κτήμά ἐστιν. — Ἐν Θερμοπύλαις ἦν τὸ Λεωνίδου καὶ τῶν Λακεδαιμονίων σῆμα. — Ἐν τοῖς ἅρμασι τὰ τοῦ στρατεύματος χρήματά ἐστιν. — Οἱ σύμμαχοι ἐξ ἁρμάτων τοὺς τῶν πολεμίων ὀπλίτας βάλλουσι ἀκοντίοις καὶ

τοξεύμασι. — Τὰ τῶν Θρακῶν τοξεύματα τοῖς Μακεδόσι χαλεπὰ τραύματα φέρει. — Ὁ ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον.

**Θέμα ἄπλοῦν.**

Οἱ περιπλανώμενοι βοσκοὶ (νομάδες) ἔχουσιν εἰς τὰς ἀμάξας τὰ κτήματα καὶ τὰς κατοικίας. — Εἰς τὸ στόμα εἶνε τὰ δόντια καὶ ἡ γλῶσσα. — Εἰς τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων εἶνε αἷμα. — Τὰ ἁμαρτήματα τοῦ Οἰδίποδος ἦσαν φοβερά καὶ εἰς τοὺς παῖδας (δοτ.) βλαβερά. — Εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ὁ Μιλτιάδης ἦτο ἀρχηγός τοῦ στρατοῦ τῶν Ἑλλήνων. — Οἱ ἰδικοὶ μου μαθηταὶ γνωρίζουσι τὰ ὀνόματα καὶ τὰς πράξεις (τὰ ἔργα) τῶν περιφίμων Ἀθηναίων καὶ Σπαρτιατῶν. — Οἱ ἄνθρωποι ἔχουσιν εἰς τὸ σῶμα κόκκινον καὶ ζεστόν αἷμα. — Οἱ ἐπιμελεῖς μαθηταὶ ἀγαπῶσι τὰς μαθήσεις. — Πληγαὶ εἰς τὸ πρόσωπον εἶνε σημάδια τῆς ἀνδρείας. — Κακοῦ ἁμαρτήματος τιμωρία εἶνε ὁ θάνατος.

ΜΑΘΗΜΑ 16.

**Υγρόληκτα εἰς λ καὶ ρ.**

**Ἀέξεις.**

Ὁ ἄ λ ς, ἄ λ ὀ ς καὶ Ἄτικῶς πληθ. οἱ ἄ λ ε ς, τῶ ν ἄ λ ῶ ν (=τὸ ἄλας), ὁ ἀ ή ρ, ἀ έ ρ ο ς (ὡς νῦν), ὁ ζ ω σ τ ή ρ, -ῆ ρ ο ς (ἡ ζώνη), ὁ θ ή ρ, θ η ρ ὀ ς (ζῶον, θηρίον), ὁ κ ρ α τ ή ρ, -ῆ ρ ο ς (ἀγγεῖον, ἐν ᾧ μειγνύουσιν οἶνον μὲ ὕδωρ, τὸ κροντήρι), ὁ ῥ ή τ ω ρ, -ρ ο ς (ὡς νῦν), τὸ ἔ α ρ, ἔ α ρ ο ς (μόνον ἐνικὸν=ἄνοιξις), τὸ π ῦ ρ, π υ ρ ὀ ς (=φωτῖα, πῦρ), ἡ αἰ σ χ ῦ ν η (τὸ υ μακρὸν = ἐντροπή), ἡ ἀ σ φ ἄ λ ε ι α (ἡ σιγουριά, ἡ ἀσφάλεια), ἡ ἀ π ε ι λ ή (τὸ φοβέρισμα), ἡ γ ε ν ε ἄ (τὸ γένος, ἡ γενεά, ἡ φυλή),



ἡ διάνοια (ἡ διάθεσις, ἡ γνώμη, τὰ φρονήματα), ἡ  
δουλεία (ἡ σκλαβιά), ἡ κεφαλή (ἡ κεφαλὴ, ὁ ἀρ-  
χηγός), ἡ κόμη (τὸ χωρίον), ἡ σκηνὴ (ἡ τέντα, ἡ  
σκηνή), ἡ τράπεζα (ὡς νῦν), ἡ φυγὴ (φυγή, ἔξο-  
ρία), ἡ Ἑλένη, ὁ Πολυδεύκης, -ους, ὁ Κά-  
στωρ, -ορος.

**Θέμα ἀρχαῖον.**

Οἱ τῶν Ἀθηναίων ῥήτορες κλυτοὶ ἦσαν. — Ἡ τοῦ ἔαρος  
ἀρχὴ τοῖς ἀνθρώποις ἡδονὴν φέρει. — Οἱ θῆρες οἱ τοῖς ἀνθρώ-  
ποις βλαβεροὶ οὐκ ὀλίγοι εἰσίν. — Ἡ τοῦ πυρὸς βία οὐ μικρά  
ἔστι καὶ πολλάκις ταῖς οἰκίαις βλάβην φέρει. — Ἐνιοὶ τῶν θη-  
ρῶν, ὡσπερ οἱ δράκοντες, τοῖς ἀνθρώποις φόβον παρέχουσιν. —  
Οὐχ ἡ πενία τοῖς πένησιν αἰσχύνην φέρει, ἀλλ' ἡ κακὴ δια-  
νοια καὶ ὁ αἰσχροὺς βίος. — Ὁ σίδηρος ἐν τῷ πυρὶ ἐρυθρὸς  
ἔστιν. — Ἡ τοῦ πυρὸς βία οὐ μικρά ἔστι καὶ πολλάκις ταῖς  
οἰκίαις βλάβην φέρει.

**Θέμα ἀπλοῦν.**

Διὰ τοῦ πυρὸς (δοτ.) γνωρίζομεν τὸ μάλαμα, διὰ τῆς  
δυστυχίας τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀνθρώπων. — Ὁ ζεστός ἀήρ  
τῆς ἀνοίξεως εἶνε πολλὰς φορὰς εἰς τὰς ἀσθενείας κα-  
λὸν ἰατρικόν. — Αἱ ἡμέραι τῆς ἀνοίξεως εἶνε ὠραῖαι καὶ  
προξενούσιν εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον εὐχαρίστησιν. — Ἄξιον  
ῥήτορα δὲν ἐμποδίζουσι τὰ φοβερίσματα τοῦ ἀνοήτου λαοῦ.  
— Εἰς τοὺς Πέρσας τὸ πῦρ ἦτο ἱερόν. — Ἡ Ἑλένη ἦτο  
ἀδελφή, ὁ δὲ Πολυδεύκης ἀδελφὸς τοῦ Κάστορος. — Με-  
ρικὰ ζῶα εἶνε εἰς τοὺς ἀνθρώπους (δοτ.) ὠφέλιμα, μερικὰ  
δὲ βλαβερά.

ΜΑΘΗΜΑ 17.

*Ὄνόματα συμφωνόληκτα μετὰ ἀνωμαλιῶν.*

**Ἀέξεις.**

Ἡ γαστήρ, -στρός (ἢ κοιλία, ὁ στόμαχος), ἡ θυγάτηρ, -τρός (ὡς νῦν), ὁ πατήρ, -τρός (ὡς νῦν), ὁ σωτήρ, -ῆρος (ὡς νῦν), ὁ, ἡ παῖς, παιδὸς (τὸ παιδίον, ὁ υἱός, ἡ νεάνις, ἡ θυγάτηρ), ὁ ἀριθμὸς (ὡς νῦν), ὁ βωμὸς (τὸ θυσιαστήριον, ὁ βωμός), ὁ δάκτυλος (ὡς νῦν), ὁ ἐνιαυτὸς (τὸ ἔτος), ὁ θυμὸς (τόλμη ὀργή), ὁ καιρὸς (κατάλληλος περίστασις), ὁ λοιμὸς (ἢ λοιμικὴ ἀσθένεια), ὁ νεκρὸς (ὁ ἀποθαμιμένος), ὁ ὄρζος (ὡς νῦν), ὁ οὐρανὸς (ὡς νῦν), ὁ σίδηρος (ὡς νῦν), ὁ στόλος (ἢ ἐκστρατεία), ὁ χαλκὸς (ὡς νῦν), ἡ Δημήτηρ τῆς Δήμητρος, ὁ Ποσειδῶν, -ῶνος, ἡ Περσεφόνη (ὡς νῦν), κρίνω (διακρίνω, δοκιμάζω, κρίνω), τὸ ἱμακρόν.

**Θέμα ἀρχαῖον.**

Θαυμάζομεν τὸν Μιλτιάδην τὸν τῶν Ἑλλήνων σωτήρα.— Ταῖς μητέραςιν οἱ παῖδες κόσμος τοῦ βίου εἰσὶ. — Περσεφόνη θυγάτηρ ἦν Δήμητρος.— Ἡ Ποσειδῶνος ἀρχὴ ἐν τῇ θαλάττῃ ἦν. — Ἐσθλῶν πατέρων παῖδες ἐσθλοὶ εἰσιν.— Ἡ Μιλτιάδου, τοῦ τῶν Ἀθηναίων σωτήρος, δόξα σὺ μικρὰ ἦν. — Οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες στέργουσι τοὺς παῖδας.— Ὁ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς θάνατος τοῖς παισὶ πικρὸς ἦν. — Κρίνει φίλους ὁ καιρὸς ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.

**Θέμα ἀπλοῦν.**

Καλὸν παιδίον εἶνε εἰς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα ἀγαπητόν.— Ὁ ναὸς τῆς Δήμητρος εἰς τὴν Ἐλευσίνα ἦτο περὶφημος.— Οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι καὶ

Σαλαμῖνι μάχην σωτήρες τῆς ἐπιλοίπου Ἑλλάδος. — Εἰς τὴν Ἀίγυπτον ἦσαν ἱατροὶ διὰ τὴν κεφαλὴν (γενικ.), διὰ τὸν στόμαχον, διὰ τοὺς πόδας, διὰ τὰ μάτια. — Πρέπει οἱ παῖδες νὰ ἀγαπῶσι τοὺς πατέρας καὶ τὰς μητέρας. — Ὁ θάνατος τῆς θυγατρὸς ἦτο εἰς τὴν καλὴν μητέρα πικρός. — Ἡ ἐπιμέλεια τῶν παιδῶν εἶνε εἰς τὸν διδάσκαλον ἀρχὴ τῆς χαρᾶς. — Τὸ ἀνατρέφειν ἀνόητα παιδία καὶ τὸ ἐμποδίζειν ἀπὸ τὰ ἀμαρτήματα (γενικ.) εἶνε δύσκολον προῶγμα.

## ΜΑΘΗΜΑ 18.

*Φωνηεντόληκτα εἰς ι καὶ υ.*

### Λέξεις.

Ἡ αἰσθησις, -εως (τὸ ὄργανον τοῦ αἰσθάνεσθαι, τὸ αἰσθητήριον καὶ ἡ ἀντίληψις διὰ τῶν αἰσθήσεων), ἡ ἀκροπόλις, -εως (ὡς νῦν), ἡ ἀνάβασις, -εως (ὡς νῦν καὶ ἡ ἀπὸ τῆς παραλίας εἰς τὸ μεσόγειον πορεία, ἐκστρατεία), ἡ διάβασις, -εως (τὸ διαπέρασμα, ἡ διάβασις), ἡ κατάβασις -εως (ὡς νῦν, καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ μεσογείου εἰς τὸ παραλίον ἐπάνοδος), ἡ δύναμις, -εως (ὡς νῦν), ἡ κρῖσις, -εως (ἡ γνώμη, ἡ ἀπόφασις), ἡ κτησις, -εως (ἡ ἀπόκτησις, κατοχή), ὁ μάντις, -εως (ὡς νῦν), ἡ ὄνησις, -εως (ἡ ὠφέλεια), ἡ ὄψις, -εως (τὸ βλέμμα, ἡ θέα, ἡ ὄρασις, ὁ ὀφθαλμός), ἡ πίστις, -εως (ἡ πεποίθησις, ἡ ἐμπιστοσύνη), ἡ πόλις, -εως (ὡς νῦν), ἡ προῶξις, -εως (ὡς νῦν), ἡ στάσις, -εως (ἡ ἐπανάστασις, ὁ ἐμφύλιος πόλεμος), ἡ τάξις, -εως (ἡ τάξις, παράταξις), ἡ ὕβρις, -εως (ὑπερηφανία, ἀλαζονεία, ἀσέλγεια, ὕβρις), ἡ φύσις, -εως (ὡς νῦν), ἡ ἰσχὺς, -ύος (ἡ δύναμις), ὁ ἰχθυὺς, -ύος, (τὸ ὀψάριον), ὁ μῦς, -ύος (ὁ ποντικός), ἡ

πίτυς -υος (κουκκουναριά), ὄ, ἡ σῦς, -υος (ὁ χοῖρος, ἡ γουροῦνα). Ὁ Ξενοφῶν, -ῶντος, ὁ Κῦρος (τὸ υ μακρόν), ὁ Λίβυς, -υος (ὁ Ἀφρικανός), ἀναγράφω (περιγράφω, ἐξιστορῶ), Ἑλληνικός, -ή, -ὸν (ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Ἕλληνας, Ἑλληνικός), αἱ Σάρδεῖς, τῶν Σάρδεων (πόλις τῆς Λυδίας).

### Θέμα ἀρχαῖον.

Ἔθριν οὐκ ἔχει χρηστὸς ἄνθρωπος. — Ξενοφῶν τὴν Κύρου ἀνάβασιν καὶ τὴν τῶν Ἑλλήνων κατάβασιν ἀναγράφει. — Πόλεως ψυχὴ οἱ νόμοι (δηλ. εἰσίν). — Ἐν τῇ θαλάττῃ καὶ ἐν τοῖς ποταμοῖς παντοιοῖ ἐχθύες εἰσίν. — Ἡ τῶν Ἑλληνικῶν τάξεων ὄψις τοῖς Πέρσαις φοβερὰ ἦν. — Αἱ γλαυκῆς τοῖς μυσὶ πολέμιαί εἰσιν. — Μὴ κρῖνε ἐκ τῶν λόγων, ἀλλ' ἐκ τῶν πράξεων, τοὺς ἀνθρώπους. — Πόλεμος καὶ στάσις οὐ μικρὰ συμφορὰ ταῖς πόλεσιν ἐστίν. — Ἴππου μὲν ἀρετὴν ἐν πολέμῳ, φίλου δὲ πίστιν ἐν ἀτυχίᾳ γινώσκεις. — Οἱ Λίβυες οὐ ταῖς ἡμέραις, ἀλλὰ ταῖς νυξίν ἀριθμοῦσι (1) τὸν χρόνον. — Οὐκ ὀλίγαι τῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεων φύσει ἦσαν ἰσχυραί. — Φύσεως κακῆς σημεῖόν ἐστίν ὁ φθόνος. — Ἀρετῆς βέβαιαι εἰσιν αἱ κτήσεις μόναί.

### Θέμα ἀπλοῦν.

Θαυμάζομεν τὴν κατάβασιν τῶν Ἑλλήνων, διότι ἦτο εἰς τοὺς στρατιώτας (δοτ.) γεμάτη κινδύνων καὶ κόπων. — Ἡ ἀκρόπολις τῶν Σάρδεων ἦτο ἡ κατοικία τῶν σατραπῶν. — Ἡ ὑπερηφανία δὲν προξενεῖ ὠφέλειαν, ἀλλὰ βλάβην. — Θαυμάζομεν τοὺς σοφοὺς λόγους τῶν μάντεων. — Μακροαῖ

(1) μετροῦσι, ἀλλὰ τὸ μὲν μετρεῖν λέγεται ἐπὶ ποσοῦ συνεχοῦς, τὸ δὲ ἀριθμεῖν ἐπὶ ποσοῦ διακεκριμένου.

ἀσθενεῖαι καταστρέφουσι τὴν δύναμιν τῶν σωμάτων. — Οὐχὶ μόνον ἡ θάλασσα, ἀλλὰ καὶ οἱ ποταμοί, εἶνε γεμᾶτοι ὀψαρίων. — Καλοὶ πολῖται εἶνε φύλακες τῶν νόμων τῆς πόλεως. — Τὰ διαπεράσματα τῶν ποταμῶν εἰς τοὺς στρατιώτας ἦσαν δύσκολα. — Ἡ τροφή τῶν ἴππων συνίσταται (1) εἰς ἄρτον καὶ ὀψάρια. — Εἰς τὴν πόλιν τῶν Σάρδεων ἦσαν ὀλίγα σπίτια τῶν πολιτῶν ἐκ λίθων (λίθινα).

## ΜΑΘΗΜΑ 19.

### Ὅνόματα εἰς εὐς.

#### Ἀέξεις.

Ἡ ἀσπίς, -ίδος (ὡς νῦν), ἡ ἐλπὶς, -ίδος (ὡς νῦν), ἡ κνημὶς, -ίδος (τὸ ἰμακρόν, ἡ κάλτσα, περικνημὶς), ἡ πατρὶς, -ίδος (ὡς νῦν), ἡ πυραμίς, -ίδος (ὡς νῦν), ἡ τυραννὶς, -ίδος (ἡ τυραννικὴ ἐξουσία), ἡ φροντίς, -ίδος (ὡς νῦν), ἡ ἔρις, -ιδος (ἡ φιλονικία), ἡ κόρυς, -υθος (ἡ περικεφαλαία), ἡ χάρις, -ιτος (ἡ νοστιμάδα, ἡ καλωσύνη, ἡ εὐχαριστία, ἀγάπη), ὁ βασιλεύς, -έως (ὡς νῦν), ὁ γονεύς, -εως καὶ πληθ. οἱ γονεῖς (ὡς νῦν), ὁ ἐρμηνεύς, -έως (ὁ ἐξηγητής, διερμηνευτής), ὁ ἱερεὺς, -έως (ὁ παπᾶς), ὁ ἱππεὺς (ὁ καβαλλᾶρις, ἱππεύς), ὁ Πειραιεύς, -έως, -ῶς (ὡς νῦν), πέμπω (στέλλω), σφίζω (ἀπαλλάττω, διατηρῶ), φυλάττω (ὡς νῦν), Θέτις, -δος (θεά), ὁ Πηλεὺς, -έως (κύριον), ὁ Ἀχιλλεύς, -έως (κύριον).

#### Θέμα ἄρχαζον.

Τὸν βασιλέα λέγομεν πατέρα τῆς πατρίδος. — Τῷ βασιλεῖ

(1) = εἶνε ἄρτος καὶ ὀψάρια = ἐστὶν ἄρτος καὶ ἰχθύες.

πρέπει ἐν καιρῷ ἔριν καὶ στάσιν ἐν τοῖς πολίταις κωλύειν. — Αἱ πονηραὶ ἐλπίδες, ὡσπερ οἱ κακοὶ ἡγεμόνες, ἐπὶ (1) τὰ ἁμαρτήματα ἄγουσι. — Χάρις χάριν τίθει. — Θαυμάζομεν τὰς ὑψηλὰς πυραμίδας, τὰ τῶν ἐν τῇ Αἰγύπτῳ βασιλέων μνήματα. — Χρηστοὶ πολῖται οὐ φέρουσι τὴν τῶν κακῶν τυραννίδα. — Ὁ μὲν ὀπλίτης ἔχει ἀσπίδα καὶ κόρυν καὶ κνημίδας καὶ θώρακα, οἱ δὲ ἵππεις τόξα καὶ τοξεύματα. — Ἀγαθοὶ παῖδες τοὺς γονέας ἐν τιμῇ ἔχουσιν. — Οἱ τῶν Αἰγυπτίων ἱερεῖς ἦσαν δίκασται καὶ ἰατροὶ καὶ διδάσκαλοι. — Τὰ Θησέως, τοῦ τῶν Ἀθηναίων βασιλέως, ἔργα κλυτὰ ἦν. — Στάσει καὶ ἔριδι οἱ πολῖται τὴν τῆς πόλεως ἀσφάλειαν φθείρουσιν. — Ἐν τῷ δικαίῳ ἐλπίδες σωτηρίας (δῆλ. εἰσίν).

§ 14. Τὸ «ἐν τιμῇ ἔχω τὸν βασιλέα» (= τιμῶ τὸν βασιλέα), τὸ δὲ «χάριν ἔχω τοῖς γονεῦσιν» (= γνωρίζω χάριν εἰς τοὺς γονεῖς).

### Θέμα ἁπλοῦν.

Τὰ ὄπλα τῶν Ἑλλήνων ἦσαν περικεφαλαῖα, θώρακες, κάλτσαι, ἀσπίδες, τόξα, μάχαιραι, βέλη, κοντάρια. — Μάταιαι καὶ ἀνόητοι ἐλπίδες καταστρέφουσι τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων. — Οἱ παῖδες πρέπει νὰ γνωρίζωσι χάριν εἰς τοὺς γονεῖς διὰ τὴν ἀνατροφὴν. — Εἰς τὸν στρατὸν τοῦ βασιλέως ἦσαν οὐχὶ μόνον ἵππεις καὶ τοξοῖται, ἀλλὰ καὶ ἱερεῖς καὶ διερμηνευταί. — Ὁ βασιλεὺς πρέπει νὰ φυλάττῃ τὸν νόμον. — Τιμωρία τῶν προδοτῶν τῆς πατρίδος εἶνε ὁ θάνατος. — Οἱ Σκύθαι δὲν ἔχουσι πόλεις, ἀλλ' εἶνε πλανώμενοι βοσκοί. — Ἡ ἀσπίς τοῦ Αἴαντος ἦτο δυνατὴ καὶ φοβερά.

(1) ἐπὶ πρόθεσις μετ' αἰτιατ. = εἰς.

ΜΑΘΗΜΑ 20.

Οὐδέτερα εἰς ος.

Λέξεις.

Τὸ ἄλγος, -ους (ὁ πόνος, ἡ λύπη), τὸ βᾶθος, -ους (ὡς νῦν), τὸ βᾶρος, -ους (ὡς νῦν), τὸ γένος, -ους (τὸ γένος, ἡ γενεά, φυλή), τὸ ἔθνος, -ους (λαός, ἔθνος), τὸ ἔθος, -ους (ἡ συνήθεια, ὁ τρόπος), τὸ εἶδος, -ους (τὸ σχῆμα, ἡ ὄψις, ἡ μορφή, τὸ εἶδος), τὸ ἔτος, -ους (ὁ χρόνος, τὸ ἔτος), τὸ εὖρος, -ους (τὸ πλάτος), τὸ ζευγος, -ους (τὸ ζευγάρι), τὸ θάρος, -ους (τὸ θάρρος), τὸ θέρος, -ους (τὸ καλοκαίρι, τὸ θέρος), τὸ κᾶλλος, -ους (ἡ ὠραιότης), τὸ κέρδος, -ους (τὸ κέρδος), τὸ κράτος, -ους (ἡ ἐξουσία, ἡ δύναμις), τὸ μέγεθος, -ους (ὡς νῦν), τὸ μέρος, -ους (ὡς νῦν), τὸ ξίφος, -ους, (τὸ ἰβραχῦ=σπαθί, ξίφος), τὸ ὄρος, -ους (τὸ βουνόν), τὸ πάθος, -ους (ὡς νῦν), τὸ πλῆθος, -ους (ὡς νῦν), τὸ τεῖχος, -ους (τὸ κάστρον, τὸ τεῖχος), τὸ τέλος, -ους (τὸ τέλος, τὸ ἄκρον), τὸ ὑψος, -ους (ὡς νῦν), τὸ ψεῦδος, -ους (τὸ ψεῦμα), αἰεὶ (=πάντοτε).

Θέμα ἀρχαῖον.

Τέλος κακῆς ἀρχῆς κακόν ἐστίν. — Τὰ πονηρὰ κέρδη ἡδονὰς μὲν ἔχει μικράς, ὕστερον<sup>(1)</sup> δὲ λύπας μακράς. — Διὰ<sup>(2)</sup> τὸ τοῦ ποταμοῦ εὖρος καὶ βάθος ἡ διάβασις τῆ στρατεύματι χαλεπὴ ἦν. — Ἦν ποτε<sup>(3)</sup> χρόνος, ὅτε<sup>(4)</sup> θεοὶ μὲν ἦσαν,

(1) :=βραδύτερον, ὕστερον.

(2) διὰ πρόθεσις μετ' αἰτιατ. :=ἐξ αἰτίας, ἕνεκα.

(3) τὸ ἐγγλιτικόν ποτε=μίαν φοράν, ἓνα καιρόν.

(4) ὅτε σύνδεσμος=ἔταν.

θητὰ δὲ γένη οὐκ ἔην. — Οἱ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις πολλάκις ἄλγη καὶ πάθη καὶ νόσους πέμπουσιν. — Ὁ πόλεμος τοῖς μὲν βασιλεῦσι πολλάκις τιμὴν καὶ κέρδος φέρει, τοῖς δὲ ἔθνεσι πέναν καὶ λύπην. — Τῷ μὲν ξίφει φθείρεται τὸ σῶμα, τῷ δὲ ψεύδει τὴν ψυχὴν τοῦ παιδός. — Τὸ ψεῦδος, ὦ παῖ, αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ θεῶ ἐχθρόν. — Κέρδη πονηρὰ ζημίαν αἰεὶ φέρει.

**Θέμα ἁπλοῦν.**

Οὐχὶ ἕνεκα τοῦ πλήθους τοῦ στρατοῦ, ἀλλ' ἕνεκα τῆς ἀνδρείας καὶ τοῦ θάρρους ἔχομεν τὴν νίκην. — Αἱ ὑψηλαὶ πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου ἔχουσι τὴν μορφὴν τῶν βουνῶν. — Αἱ συνήθειαι τῶν λαῶν εἶνε παντοειδεῖς, καθὼς αἱ γλῶσσαι. — Εἰς τὰ ὑψηλὰ τεῖχη τῆς πόλεως εἶνε οἱ βαρέως ὀπλισμένοι, εἰς δὲ τὴν πεδιάδα οἱ καβαλλάριδες, εἰς δὲ τὰ βουνὰ οἱ τοξόται. — Κακὰ παιδιά εἶνε εἰς τοὺς γονεῖς οὐχὶ χαρά, ἀλλὰ βάρος. — Οὐχὶ τὸ ὕψος τοῦ τεύχους, ἀλλὰ τὸ θάρρος τῶν πολιτῶν σφίζει τὴν πόλιν. — Οἱ μῆνες εἶνε μέρος τοῦ ἔτους, ἀλλ' αἱ ἡμέραι εἶνε μέρος τοῦ μηνός. — Αἱ ἡμέραι τοῦ καλοκαιρίου καὶ αἱ νύκτες τοῦ χειμῶνος εἶνε μακροαί. — Εἰς τὰ ὑψηλὰ βουνὰ οὐχὶ μόνον ἐν καιρῷ (1) χειμῶνος, ἀλλὰ καὶ ἐν καιρῷ καλοκαιρίου εἶνε χιών.

ΜΑΘΗΜΑ 21.

*Ἄνωμαλος κλίσις (2).*

**Ἀέξεις.**

Ὁ ἀνὴρ, ἀνδρός (ὡς νῦν), ἡ γυνή, γυναικός (ὡς νῦν),

(1) τὸ «ἐν καιρῷ χειμῶνος» = «χειμῶνος» (§ 13) ἢ καὶ «ἐν χειμῶνος ὥρα», ἕμοίως δὲ τὸ «ἐν καιρῷ καλοκαιρίου» = «θέρος ἢ ἐν θέρος ὥρα».

(2) Δύναται νὰ διδαχθῇ ἡ ἀνωμαλος αὕτη κλίσις διότι τὰ ὀνόματα ταῦτα εἶνε συνηθέστατα.



ὁ κύων, κυνὸς (σκύλλος), ἡ ναῦς, νεὼς (πλοῖον), ὁ πρεσβευτῆς καὶ πληθ. οἱ πρέσβεις, πρέσβων (ἀπεσταλμένος κυβερνήσεώς τινος πρὸς ἄλλην), ὁ υἱὸς (ὡς νῦν), τὸ βέλος, -ους (ἢ σαγίττα, τὸ βέλος), τὸ ἔπος, -ους (ὁ λόγος), τὸ μῆκος, -ους (τὸ μάκρος), τὸ σκέλος, -ους (ὡς νῦν), τὸ τάχος, -ους (ἢ ταχύτης), βασιλεύω (μετὰ γενικῆς—εἶμαι βασιλεύς τινος), ὁ Ζεὺς, τοῦ Διὸς (κύριον), οἱ Διόσκοροι (ὁ Κάστορ καὶ Πολυδεύκης), ὁ Ἄρης τοῦ Ἄρεως (κύριον).

### Θέμα ἄρχαῖον.

Τῶν(1) μὲν ἀνδρῶν εἰσι πόλεμοι καὶ μάχαι, τῶν δὲ γυναικῶν τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἔργα.—Ἐν τῇ ἐν Σαλαμῖνι μάχῃ ὀλίγαι νῆες τῶν Ἑλληνῶν τὰς τῶν Περσῶν ναυσὶν ἐναντία ἦσαν.—Ἄνῆρ ἀνδρα καὶ πόλις πόλιν σφίξει.—Ὁ μὲν λύκος ὁμοίος ἐστὶ κυνί, ὁ δὲ κόλαξ φίλψ.—Οἱ ποιηταὶ τὰς μάχας λέγουσιν Ἄρεως ἔργα.—Ἐν ταῖς Λίθυσι ἀνῆρ μὲν ἀνδρῶν βασιλεύει, γυνή δὲ γυναικῶν.—Οἱ πιστοὶ κύνες φύλακές εἰσι τῶν οἰκιῶν.—Δικαίους καὶ ἐσθλοὺς ἀνδράσιν οὐ πρέπει ψεύδη λέγειν.—Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγὴν φέρει.—Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐστὶ σφίζειν οἰκίαν.

### Θέμα ἄπλοῦν.

Διὰ τοῦ πλήθους τῶν πλοίων ἔχουσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν κυριαρχίαν τῆς θαλάσσης. — Τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκη, τοὺς υἱοὺς τοῦ Διός, ὀνομάζουσιν οἱ Ἕλληνες Διοσκόρους.—Εἰς τοὺς ἀνδρας ἡ δύναμις εἶνε στολισμός, εἰς δὲ τὰς γυναῖκας ἡ ὥραιότης.—Ὁ πόλεμος καὶ αἱ μάχαι, τὰ ἔργα τοῦ Ἄρεως, εἶνε φοβερὰ. — Ἡ τιμορία τοῦ Σω-

(1) δηλ. ἔργον, ἴδιον.

κράτους δὲν ἦτο δικαία· διότι τὸν Σωκράτη νομίζω οὐχὶ μόνον γενναῖον ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ εὐεργέτην τῶν Ἀθηναίων, ἦτο δὲ ἄξιος οὐχὶ τοῦ θανάτου, ἀλλὰ δόξης καὶ χάριτος.— Ἐχθροῦ ἀνθρώπου δῶρα δὲν προξενούσιν ὠφέλειαν.— Ὁ ποιητὴς ὀνομάζει τοὺς ἀνδρείους ἄνδρας υἱοὺς τοῦ Ἄρεως.— Ὡ Ζεῦ, σῶζε τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας ἀπὸ τῶν φοβερῶν κινδύνων (γεν.).— Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς καλοὺς καὶ δικαίους ἀνθρώπους.— Ἡ ὕβρις τῶν ἀπεσταλμένων ἦτο ἡ ἀφορμὴ φοβεροῦ πολέμου.

## ΜΑΘΗΜΑ 22.

*Ἐπίθετα τρικατάληκτα μετὰ θέματος  
εἰς ν καὶ ντ.*

### Ἀέξεις.

Ἐκὼν-οὔσα, -ὸν (ἐκόντος) = θεληματικός, ἄκων, -ουσα, ἄκων (ἄκοντος) = ἀθέλητος, μέλεις, -αίνα, -εις (μέλεις) = μαῦρος, πᾶς, πᾶσα, πᾶν, παντός (ὄλος, καθείς), ἀπεις, ἀπασα, -αν (ὄλος ἐν γένει), χαρῖεις, -εσσα, -ίεν, -ίεντος (νόστιμος), ὑλήεις, -ήεσσα, -ῆεν, -ῆεντος (δασώδης), ἀπέχω (εἶμαι μακρὰν), θύω (τὸ υ μακρὸν) = θυσιάζω, μένω (ὡς νῦν), πιστεύω (ἔχω πεποιθήσιν, ἐμπιστοσύνην), κοινὸς (ἀνήκων εἰς ὄλους, κοινός), κηρύττω (τὸ υ μακρὸν, γνωστοποιῶ ὡς κήρυξ, διαλαλῶ, κηρύττω).

### Θέμα ἄρχαϊκόν.

Οἱ Αἰθίοπες ἔχουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς μέλανας καὶ τὰς τρίχας μελαίνας.— Ὁ ἄγγελος ἄκων τῇ στρατηγῷ καὶ πᾶσι τοῖς στρατιώταις μὴ γνέει τὴν τῶν πολεμίων νίκην.— Οὐ πάντα

τὰ τῶν ἀνθρώπων δῶρα τοῖς θεοῖς χαρίζετα ἦν. — Πασῶν τῶν ἀρετῶν ἡγεμών ἐστὶν ἡ εὐσέβεια.— Ἐν παντὶ τῷ τῶν Ἑλλήνων στρατεύματι Αἴας ἦν τίμιος διὰ τὴν ἀνδρείαν. — Ἡ μὲν ἀδικία ἐστὶ ρίζα πάντων τῶν κακῶν, ἡ δ' ἀλήθεια πάντων τῶν ἀγαθῶν.—Ξέρξης ἦν δεσπότης πάσης τῆς Ἀσίας. — Ὁ θάνατος τελευτῆ ἐστὶ πασῶν τῶν λυπῶν καὶ πόνων. — Ὁργῆς ἀπάσης ἐστὶ φάρμακον χρόνος.

**Θέμα. α. ἀπλοῦν.**

Εἰς τὰς δασώδεις νήσους ἦσαν ναοὶ καὶ βωμοὶ τῆς Ἀρτέμιδος.—Τὸ ὑποφέρειν τὴν πτωχείαν δὲν εἶνε ἔργον καθενός (1), ἀλλὰ μόνον σοφοῦ ἀνθρώπου. — Αἱ θυσίαι τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Περσεφόνην ἦσαν μαῦροι ταῦροι καὶ μαῦραι αἶγες. — Οἱ κήρυκες κηρύττουσι θεληματικοὶ τὴν νίκην τῶν γενναίων στρατιωτῶν.—Τὰ φερέματα (2) τῶν νεανίδων τῶν Ἑλλήνων εἶνε νόστιμα. — Τὰ ὀμμάτια τοῦ Θεοῦ βλέπουσι τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων τὰς καλὰς καὶ τὰς κακὰς. — Αἱ μαῦραι νύκτες εἶνε ἀγαπηταὶ εἰς τοὺς ληστὰς.— Ὁλῶν τῶν ἔργων ἡ ἀρχὴ εἶνε δύσκολος. — Ὁ θάνατος εἶνε εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους κοινός, εἰς τοὺς πλουσίους καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς, εἰς τοὺς παῖδας καὶ εἰς τοὺς γέροντας, εἰς τοὺς νέους καὶ τὰς νεάνιδας. — Ὅλοι οἱ ἀνθρώποι δὲν ἔχουσι μακρὰν ζωὴν.

**ΜΑΘΗΜΑ 23.**

*Τρικατάληκτα ἐπίθετα εἰς υς, εἶα, υ.*

**Ἀέξεις.**

Β α θ ὑ ς, εἶ α, ὑ (ὡς νῦν), β α ρ ὑ ς, εἶ α, ὑ (ὡς νῦν),  
β ρ α δ ὑ ς, εἶ α, ὑ (ἀργοπορητικός, ἀργοκίνητος), β ρ α-

(1) Οὐ παντός ἐστὶν.

(2) ἐσθητες.

χύς, εἶα, ὑ (σύντομος), γλυκύς, εἶα, ὑ (ὡς νῦν), εὐ-  
 ρύς, εἶα, ὑ (πλατύς), θρασύς, εἶα, ὑ (τολμηρός, αὐ-  
 θάδης), ἠδύς, εἶα, ὑ (γλυκύς, εὐάρεστος), ὀξύς, εἶα,  
 ὑ (κοπιερός, διαπεραστικός), παχύς, εἶα, ὑ (ὡς νῦν),  
 ταχύς, εἶα, ὑ (γρήγορος), τραχύς, εἶα, ὑ (σκληρός),  
 ὠκύς, εἶα, ὑ (ταχύς, γρήγορος), ἠτέρψις, εως (ἢ  
 εὐχαρίστησις), λεπτὸς (ἐπίθ. 3=φιλός, λεπτοφυής, εὐ-  
 φυής), ὁ Κάλχας -αντος (μάντις Ἑλλην), ἢ Ἰθάκη  
 (νῆσος).

### Θέμα ἄρχαϊον.

Οἱ τῶν γυπῶν ὀφθαλμοὶ ὀξεῖς εἰσιν. — Διὰ τὰς εὐρείας καὶ  
 βαθείας τάφρους ἢ διάθασις τοῖς ἵππευσι χαλεπή ἦν.— Ἡ μὲν  
 ῥίζα τῆς παιδείας πικρά, οἱ δὲ καρποὶ γλυκοὶ (δηλ. εἰσίν).  
 — Πολλάκις βραχεῖα ἠδονὴ μακρὰν τίκει λύπην.— Ἰθάκη ἢ  
 νῆσος τραχεῖά ἐστιν.— Μὴ πιστεύετε τοῖς γλυκέσι λόγοις τῶν  
 κολάκων. — Αἱ τῶν Ῥωμαίων μάχαιραι βραχεῖαι καὶ ὀξεῖαι  
 ἦσαν.— Βραδεῖς ἵπποι ἐν τῇ μάχῃ πολλάκις κινδύνους φέρου-  
 σιν.— Χειμῶνος φέρομεν παχέα ἱμάτια.— Οἱ ταχεῖς θεράποντες  
 φέρουσι τοῖς δεσπόταις γλυκὸν οἶνον. — Βραχεῖα τέρψις ἐστὶν  
 ἠδονῆς κακῆς.— Γαστήρ παχεῖα λεπτὸν οὐ τίκει νοῦν.

### Θέμα ἀπλοῦν.

Εἰς γενναῖον στρατιώτην ἀρμόζουσι βαρέα ὄπλα. — Τὰ  
 κοπιερά καὶ πλατέα ξίφη τῶν βαρέως ὀπλισμένων Ἀθη-  
 ναίων στρατιωτῶν ἦσαν εἰς τοὺς πολεμίους τοξότας φοβε-  
 ρά.— Οἱ τολμηροὶ καὶ γρήγοροὶ ἵπποι τῶν Ἀράβων εἶνε  
 εἰς<sup>(1)</sup> ὄλους τοὺς λαοὺς περίφημοι.— Ὁ λόγος τοῦ μάντεως  
 Κάλχαντος ἦτο εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸν ἀρχηγὸν ὅλης  
 ἐν γένει τῆς Ἑλλάδος, ὄχι εὐχάριστος. — Οἱ ἵπποι εἶνε  
 γρήγοροι, ἀλλ' οἱ ὄνοι ἀργοκίνητοι.— Καλὰ παιδιά εἶνε

(1) παρὰ μετὰ δοτικῆς.

εἰς τοὺς πατέρας καὶ εἰς τὰς μητέρας γλυκέα κτήματα.—Οἱ ἑλέφαντες ἔχουσι παχεῖς μὲν, ἀλλὰ γρηγόρους πόδας.—Οἱ βαρέως ὀπλισμένοι στρατιῶται ἔχουσι πλατείας ἀσπίδας καὶ ἰσχυρὰ ξίφη.—Σύντομοι εἶνε ὅλοι αἱ εὐχάριστοι ἡμέραι.—Οἱ ὀδόντες τῶν ποντικῶν εἶνε μικροὶ καὶ κοπτεροί.— Αἱ ἡμέραι τοῦ χειμῶνος εἶνε σύντομοι, ἀλλ' αἱ νύκτες μακροί.

## ΜΑΘΗΜΑ 24.

*Ἐπίθετα δικατάληκτα εἰς ης, ες.*

**Ἄξιαι.**

Ἀκριβής, -ές (ἀκριβολόγος, προσεκτικός), ἀμαθής, -ές (ἀπαίδευτος, ἀπολίτιστος, ἀγράμματος), ἀληθής, -ές (ἀληθινός), ἀσεβής, -ές (ὁ μὴ εὐσεβής, ἀσεβής), ἀσθενής (ἀδύνατος, ἄρρωστος), ἀσφαλής, -ές (ἠσφαλισμένος, σίγουρος, ἀσφαλής), δυστυχής, -ές (ὡς νῦν), ἐκπεπής, -ές (διακεκριμένος, ἕξοχος), εὐγενής, -ές (ὡς νῦν), εὐκλής, -ές (ἔνδοξος), εὐμενής, -ές (καλοδιάθετος πρὸς τινα, εὐνοϊκός, συμπαθητικός), εὐσεβής, -ές (ὁ ἔχων εὐσέβειαν, εὐσεβής), εὐτυχής, -ές (ὡς νῦν), λυσιτελής, -ες (ὠφέλιμος), σαφής, -ές (φανερὸς, καταφανής), συγγενής, -ές (ὡς νῦν), ὑγιής, -ές (ὡς νῦν), ψευδής, -ές (ὁ λέγων ψεῦδη, ψευδολόγος, οὐχὶ ἀληθής), πλήρης, -ές (γεμᾶτος), ἡτριήρης (δηλ. ναῦς)—πλοῖον μὲ τρεῖς σειρὰς κωπηλατῶν, τρισκαλμος ναῦς, τρίκροτον πλοῖον—ἔξάγω (παράγω, προξενῶ).

**Θέμα ἀρχαῖον.**

Τοὺς εὐσεβεῖς καὶ δικαίους στερᾷ ὁ Θεός.—Ὁ τῆς ψυχῆς πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθῆς πλοῦτος.—Δόξα καὶ πλοῦτος οὐκ

ἀσφαλῆ κτήματα (δηλ. ἐστίν).—Τοῖς παισὶ πρέπει σαφῆ καὶ ἀληθῆ λέγειν.—Οἱ εὐγενεῖς οὐ φέρουσι τὴν τῶν πονηρῶν τυραννίδα.—Κόρινθος πλήρης ἦν καλῶν ἀνδριάντων.—Ἐλευθέρου ἐστὶ τἀληθῆ λέγειν.—Εὐτυχεῖς εἰσιν οἱ τῶν εὐτυχῶν παίδων γονεῖς.—Τοῖς εὐτυχέσιν οὐ βεβαία ἡ τύχη. — Ψευδῆ τοῖς ἐσθλοῖς οὐ πρέπει λέγειν.—Ὁ θάνατος ταῖς ὑγιέσι καὶ ταῖς ἀσθενέσι φύσσει κοινός ἐστιν.—Τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν (1) εὐτυχεῖς, οἱ δὲ δυστυχεῖς.—Ἐν ὑγιεῖ σώματι ὑγιῆς νοῦς.—Οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι.

### Θέμα ἁπλοῦν.

Ἡ Ἑλένη ἦτο κατὰ τὴν ὠραιότητα (δοτ.) ἔξοχος.—Οἱ θεοὶ εἶνε εἰς τοὺς εὐσεβεῖς ἀνθρώπους συμπαθητικοί, εἰς δὲ τοὺς ἀσεβεῖς στέλλουσι βαρείας τιμωρίας καὶ φοβεράς λύπας.—Τὰ δῶρα τῆς εὐτυχίας δὲν εἶνε (σίγουρα) βέβαια.—Ἀδύνατον εἶνε τὸ γένος τῶν θνητῶν ἀνθρώπων.—Οἱ ἔξοχοι καὶ εἰς τὴν πατρίδα ὠφέλιμοι πολῖται εἶνε ἔντιμοι.—Τὰ πλοῖα ἦσαν γεμᾶτα βαρέως ὀπλισμένων στρατιωτῶν καὶ τοξοτῶν.—Εἰς ἀδύνατον σῶμα πολλάκις κατοικεῖ ἰσχυρὰ ψυχὴ.—Τὰ ὀμμάτια τῶν δυστυχῶν παιδίων ἦσαν γεμᾶτα δακρύων.—Οὐχὶ μὲ (2) τὰ παχέα καὶ ὑψηλὰ τεῖχη εἶνε αἱ πόλεις ἠσφαλισμένα, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸ θάρρος τῶν πολιτῶν.—Ὁ θάνατος καταστρέφει καὶ τὰ ὑγιᾶ καὶ τὰ ἀδύνατα σώματα.—Οἱ κόλακες θαυμάζουσι πάντα, οἱ δ' ἀληθεῖς φίλοι μόνον τὰ ἔξοχα.—Οἱ σύμμαχοι πέμπουσι πλοῖα τρίχροτα καὶ εἰς τὰ τρίχροτα πλοῖα ἐξόχους καὶ θαρραλέους μισθοφόρους.—Φανερόν γνῶρισμα τοῦ νοῦ εἶνε οὐχὶ ὁ λόγος, ἀλλὰ τὸ ἔργον.

(1) οἱ μὲν—οἱ δὲ=τινὲς μὲν—τινὲς δέ.

(2) ἑστικῆ.

ΜΑΘΗΜΑ 25.

Ἀνώμαλα ἐπίθετα.

Λέξεις.

Ὁ πολύς, ἡ πολλή, τὸ πολὺ (ὡς νῦν), ὁ μέγας, ἡ μεγάλη, τὸ μέγα (ὡς νῦν), ὁ βάρβαρος (ὁ ξένος, ὁ ἀλλοδαπός, ὁ βάρβαρος), ὁ ἐταῖρος (ὁ σύντροφος), ὁ ξένος (ὁ φιλοξενούμενος, ὁ ἀλλοεθνής, ὡς ἐπίθ. δὲ β=ἀλλοδαπός), ὁ οἶκος (τὸ σπίτι), ὁ ὄλεθρος (ὁ ἀφανισμός, ἡ καταστροφή), ὁ τύραννος (ὁ ἄρχων, ὁ τύραννος), ὁ φιλόσοφος (ὡς νῦν), ὁ φόνος (ὡς νῦν), ὁ χρησμὸς (ἡ ἀπόκρισις μαντείου), τὰ ἐπιτήδεια (ἡ ζωοτροφία), ἡ (=ἤ, μετὰ δὲ τὰ συγκριτικὰ=παρά), ὅτι (=ὄτι καὶ διότι), οὔτε... οὔτε (ὡς νῦν), οὐδὲ (=καὶ οὐχί).

Θέμα ἀρχαῖον.

Δικαία γλῶττα ἔχει κράτος μέγα.—Ὁ Νεῖλος ποταμὸς πλήρης ἐστὶν ἰχθύων μεγάλων.—Πολλοῖς ἀνθρώποις ἐστὶ φάρμακον κακῶν σιγή.—Θαυμάζομεν πολλὰ εὐκλεᾶ ἔργα καὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων.—Ἡ γλῶττα πολλῶν ἐστὶν αἰτία κακῶν.—Πολλῶν τὰ χρήματ' αἴτια ἀνθρώποις κακῶν.—Μὴ ἐν πολλοῖς ὀλίγα λέγε, ἀλλ' ἐν ὀλίγοις πολλὰ.—Μεγάλαι ἀρεταὶ φέρουσι μεγάλην δόξαν.—Αἶ ἐν τῷ μεγάλῳ πεδίῳ ὕλαι ἦσαν μεστὰι πολλῶν καὶ ἀγρίων θηρίων.—Τὰ μεγάλα δῶρα τῆς τύχης ἔχει φόβον οὐδ' ἀσφαλὲς πᾶν ὕψος ἐν θνητῷ γένει.—Πολλοὶ τραπέζης, οὐκ ἀληθείας φίλοι (δηλ. εἰσίν).

Θέμα ἀπλοῦν.

Ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἔχει μέγα ὄνομα εἰς (1) τοὺς ἄλ-

(1) π α ρ ᾶ μετὰ ῥοτικῆς.

λους ανθρώπους.—Ἡ νῆσος Σικελία παράγει πολὺ ἔλαιον καὶ πολὺν οἶνον.—Οἱ ποταμοὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶνε οὔτε μεγάλοι οὔτε πολυάριθμοι οὔτε βαθεῖς.—Ὁ πλοῦτος ἔχει μεγάλην δύναμιν εἰς (1) ὅλους τοὺς θνητούς.—Τὰ δῶρα τῆς εὐτυχίας εἶνε μέγала καὶ μικρά.—Οὐχὶ τὰ μέγала πλήθη, ἀλλ' ἡ μεγάλη ἀνδρεία τῶν στρατιωτῶν φέρει τὴν νίκην.—Μεγάλοι κόποι εἶνε πηγὴ μεγάλης δόξης.—Εἰς τὰς μικρὰς καὶ μέγας πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἦσαν τύραννοι.—Τὸν βασιλέα τῆς Περσίας ὀνομάζουσιν οἱ Ἕλληνες μέγαν βασιλέα.—Τὰ ὀμμάτια τοῦ ἐλέφαντος εἶνε μικρά, τὰ ὀδόντια δὲ μακρὰ καὶ ζοπερά, οἱ πόδες δὲ βραχεῖς καὶ παχεῖς, τὸ σῶμα δὲ εἶνε μέγα, ὁ λαμὸς δὲ ἰσχυρός, ἡ δύναμις δὲ μεγάλη, ὅλον δὲ τὸ σῶμα φοβερὸν κατὰ τὴν μορφὴν (2).

## ΜΑΘΗΜΑ 26.

### Παραθετικὰ ἐπίθετα εἰς-τερος-τατος.

#### Ἀέξεις.

Ἡ ἀνάγκη (ὡς νῦν), ἡ ἀποικία (μετανάστευσις, ἀτοικία), ἡ βουλή (ἡ σκέψις, ἡ συμβουλή), ἡ βροντή (ὡς νῦν), ἡ γνώμη (ἡ ἰδέα, ἡ σκέψις), ἡ ἐπιστολή (ὡς νῦν), ἡ εὐεργεσία (ὡς νῦν), ἡ εὐνοία (ἡ εὐμένεια, ἡ εὐνοϊκὴ διάθεσις, ἡ καλωσύνη), ἡ μαχία (ἡ τέλλα), ἡ μορφὴ (ἡ ὄψις, ἡ μορφή), ἡ ναυμαχία (ἡ ναυτικὴ μάχη, ναυμαχία), ἡ ὀρμη (ἡ ἐφόρμησις), ἡ ὀσία (ἡ περιουσία, ὁ πλοῦτος), ἡ πονηρία (ἡ κακία), ἡ ὀρμη (ἡ δύναμις), ἡ στήλη (στήλη, ὀρθία πλάξ πρὸς ἐγγραφὴν), ἡ φωνή (ὡς νῦν), ὁ Σόλων, -ωνος (κύριον).

(1) πὰρὰ μετὰ ἑστικῆς.

(2) Τὴν ὄψιν ἀνευ τῆς κατὰ.



### Θέμα ἄρχαζον.

Αἱ τοῦ χειμῶνος νύκτες μακρότεραί εἰσιν ἢ αἱ τοῦ θέρους νύκτες.—Οἱ Αἰθίοπες μελάντεροί εἰσι τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων.—Οἱ βαθύτατοι ποταμοί εἰσι βραδύτατοι.—Οἱ Λεωνίδου στρατιῶται θρασύτεροι ἦσαν τῶν Ξέρξου στρατιωτῶν.—Πάντων τῶν ἐν τῷ βίῳ χρημάτων ψυχὴ θειότατον καὶ ἐσθλότατόν ἐστιν.—Βίου πονηροῦ θάνατος εὐκλεέστερος.—Πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις.—Ἡ δόξα βεβαιότερον κτῆμά ἐστι τοῦ πλούτου, βεβαιότατον δ' ἡ ἀρετή.—Οὐκ ἔστιν ἀρετῆς κτῆμα τιμιώτερον.—Χρησμός ἦν Ἀπόλλωνος· σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης, ἀνδρῶν δ' ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος.—Γνώμη γερόντων ἀσφαλεστέρα νέων.—Τρόπος δίκαιος κτῆμα τιμιώτατον.

### Θέμα ἀπλοῦν.

Οἱ νόμοι τοῦ Σόλωνος ἦσαν εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὠφελιμώτατοι.—Ἡ Κόρινθος ἦτο πλουσιώτερα πολλῶν πόλεων τῆς Ἑλλάδος.—Οἱ Σκύθαι ἦσαν πολεμικώτεροι παρὰ (¹) οἱ Πέρσαι.—Ἡ ὠραιότης τῆς Ἑλένης ἦτο ἕξαιρετωτέρα παρὰ (¹) ἡ τῶν ἄλλων γυναικῶν τῆς Ἑλλάδος.—Ἡ φιλία τῶν γονέων καὶ τῶν παίδων εἶνε στερεωτάτη ὄλων.—Ὁ ὄνος εἶνε ἀργοκινήτερος τοῦ ἀλόγου.—Οἱ Αἰθίοπες εἶναι μαυρότατοι ἀπὸ (¹) ὄλους τοὺς ἀνθρώπους.—Ἡ ζωὴ πολλῶν ζώων εἶνε μακρότερα ἢ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων.—Ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς εἶνε βεβαιότατος καὶ ἀξιοπιστότατος πρὸς (²) τὴν εὐτυχίαν.—Ὁ Φίλιππος, ὁ βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, ἦτο εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐχθρικώτατος.—Αἱ γυναῖκες εἶνε ἀδυνατώτεραι τῶν ἀνδρῶν.

(1) Διὰ γυναικῆς ἢ διὰ τοῦ ἡ καὶ πτώσεως ὁμοίας πρὸς τὴν πρώτην, πρὸς ἣν γίνεται ἡ σύγκρισις.

(2) εἰς μετ' αἰτιτικῆς.

ΜΑΘΗΜΑ 27.

*Παραδεικτὰ ἐπίθετα εἰς-ίων,-ιστος*

**Θέμα ἀρχαῖον.**

Τοῖς ἀνθρώποις μέγιστον κακόν ἐστιν ἡ δουλεία.—Ὁ Λύσανδρος τοῖς Ἀθηναίοις ἔχθιστος ἦν διὰ (1) τὴν ὕβριν.—Μεῖζω ἡδονὴν οὐκ ἔχουσιν οἱ γονεῖς ἢ ἀγαθοὺς ἔχειν παῖδας.—Οἱ προδόται πολὺ ἐχθίους εἰσὶν ἢ οἱ πολέμιοι.—Ἀντίλοχος ὁ Νέστορος καὶ Ἀχιλλεὺς ὁ Πηλέως πάντων τῶν Ἑλλήνων ἦσαν τάχιστοι.—Γέρων γέροντι γλῶτταν ἡδίστην ἔχει, παῖς παιδί.—Οἱ ἵπποι Λαομέδοντος, τοῦ τῆς Τροίας βασιλέως, θάπτους ἦσαν πάντων τῶν λοιπῶν ἵππων.—Ὁ βαθύτατος ὕπνος ἡδιστός ἐστι καὶ ὁμοιότατος τῇ θανάτῳ.—Πάντων αἰσχιστός ἐστιν ὁ τῆς πατρίδος προδοτής.—Φεῦγε τὴν ἀδικίαν, ἀδικίας γὰρ οὐκ ἔστι μεῖζον κακόν.—Βουλῆς οὐδέν (2) ἐστιν ἔχθιον κακῆς.

**Θέμα ἀπλοῦν.**

Ἐν τῇ θαλάσῃ εἶνε μεγαλείτερα ὀψάρια παρὰ εἰς τοὺς ποταμούς.—Μέγιστοι εὐεργέται εἰς τὰ τέκνα εἶνε οἱ γονεῖς.—Οἱ ἵπποι τῶν Σκυθῶν δὲν ἦσαν μὲν μεγάλοι, ἀλλὰ γρηγορώτατοι.—Ἐξ ὄλων τῶν πραγμάτων (3) ἀσχημότερον εἶνε τὸ ψεῦδος.—Ὁ Θεοσίτης ἦτο εἰς τὸν Ὀδυσσεά καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἐχθρότατος.—Ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει τὸν Θεοσίτην ἀσχημότερον ὄλων τῶν Ἑλλήνων, τὸν δ' Ἀχιλλέα ὠραιότερον.—Οἱ νέοι εἶνε τολμηρότεροι καὶ γρηγορώτεροι παρὰ οἱ γέροντες.—Ἡ πατρίς ἦτο εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀγαπητότατον καὶ εὐαρεστότατον κτῆμα.—Οἱ ἐλέφαντες εἶνε

(1) διὰ μετ' αἰτιατικῆς=ἐνεκα.

(2) οὐδέν=τίποτε, κανέν.

(3) ἀπλὴν γενικήν.

μεγαλείτεροι καὶ ἰσχυρότεροι ἀπὸ τοὺς μεγίστους καὶ ἰσχυροτάτους ἵππους.—Εἰς γενναῖον στρατιώτην ἢ φυγὴ εἶνε αἰσχροτέρα παρὰ (1) ὁ θάνατος.—Ἡ ζωὴ δὲν εἶνε μέγιστον τῶν καλῶν, οὐδὲ ὁ θάνατος μέγιστον τῶν κακῶν.

## ΜΑΘΗΜΑ 28.

### Ἀνώμαλα παραθετικά.

#### Θέμα ἀρχαῖον.

Οἱ τῆς πατρίδος φίλοι συμβουλευούσι (2) τοῖς πολίταις οὐ τὰ ἥδιστα, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα.—Νόσον πολὺ κρεῖττόν ἐστιν ἢ λύπην φέρειν.—Φόνος κάκιστος καδικώτατος (3) θεός.—Ὁ θάνατός ἐστι λῆστος ἰατρὸς νόσων.—Ζεὺς ἀπάντων τῶν θεῶν ἀμείνων καὶ ἰσχυρός ἐστιν.—Οἱ Ἀθηναῖοι πλήθει οὐ μείους ἦσαν τῶν Βοιωτῶν.—Κρεῖττόν ἐστι θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χάριν φέρειν.—Ἐλένη πασῶν τῶν Ἑλληνικῶν γυναικῶν καλλίστη ἦν.—Πάντων τῶν κτημάτων κράτιστον φίλος ἀγαθός.—Ὅπλον μέγιστόν ἐστιν ἀρετὴ (4) βροτοῖς (5).—Γνώμη κρείττων ἐστὶν ἢ ῥώμη σώματος.—Ὀλίγοι ἐσθλοὶ κρείττους πολλῶν κακῶν.—Κάλλιστόν ἐστι κτῆμα παιδεῖα βροτοῖς.—Ἄει κράτιστόν ἐστι τάληθῆ λέγειν.—Οὐκ ἐστι λύπης χειρόν ἀνθρώποις κακόν.

#### Θέμα ἀπλοῦν.

Αἱ βαρύτεραι πληγαὶ εἰς τοὺς Σπαρτιάτας ἦσαν μικρότε-

(1) ἀπλὴν γενικὴν ἢ ὀνομαστικὴν μετὰ τοῦ ἦ.

(2) σ υ μ β ο υ λ ε ῦ ω (μετὰ δοτικῆς) διδω συμβουλήν, συμβουλεύω.

(3) ἐ, ἢ ἄ δ ι κ ο ς.

(4) = ἡ ἀρετή.

(5) β ρ ο τ ο ς = θνητός ἄνθρωπος.

ραι ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν (1) τῆς φυγῆς.—Ἡ εὐκολωτάτη ἐργασία δὲν εἶνε πάντοτε εὐαρεστοτάτη.—Οἱ σύμμαχοι ἔχουσι ὀλιγωτέρους ἱππεῖς παρὰ ὁ βασιλεύς.—Οἱ νόμοι τοῦ Λυκούργου ἦσαν κάλλιστον κτῆμα τῶν Σπαρτιατῶν.—Εἰς τὸν ναὸν ἐν Δελφοῖς ἦσαν περισσότερα ἀφιερῶματα παρὰ εἰς ὅλους τοὺς λοιποὺς ναοὺς τῆς Ἑλλάδος.—Καλλίτερον εἶνε νὰ ἔχη ἓνα καλὸν φίλον παρὰ πολὺν πλοῦτον.—Αἱ ἀσθένειαι τῆς ψυχῆς εἶνε χειρότερα ἢ αἱ ἀσθένειαι τοῦ σώματος.—Εἰς τὴν παρὰ τὴν Σαλαμίνα ναυμαχίαν ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἑλληνικῶν πλοίων εἶνε μικρότερος παρὰ (ὁ ἀριθμὸς τῶν πλοίων) τῶν Περσῶν.—Τὰ ὄπλα τῶν βαρβάρων ἦσαν χειρότερα παρὰ τὰ ὄπλα τῶν Ἑλλήνων.—Ὠραιότατον μέρος τοῦ σώματος εἶνε ὁ ὀφθαλμὸς.—Ἡ κόλαξ εἶνε ὀλεθριώτατος φίλος.—Ἡ παιδεία εἶνε εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὠραιότερον καὶ καλλίτερον κτῆμα παρὰ μέγας πλοῦτος.—Καλλίτερα τοῦ πλούτου καὶ τῆς δόξης εἶνε ἡ φιλία μὲ (γενικ.) καλοὺς καὶ σοφοὺς ἀνθρώπους.—Εἰς τὰς μέγιστας δυστυχίας (ἐν) ἀρμόζει εἰς τὸν εὐσεβῆ ἀνθρώπον (δοτικ.) νὰ ἔχη τὴν ἐλπίδα εἰς (ἐν) τὸν Θεὸν μόνον.

## ΜΑΘΗΜΑ 29.

### Ἐπιρρήματα.

#### Λέξεις.

Ἐ τ ι (ἀκόμη), ε ὦ (καλῶς), ἦ δ η (μέχρι τοῦδε, τώρα πλέον, ἀπὸ τοῦδε), μ ἄ λ α (παρὰ πολὺ), μ ἄ λ λ ο ν (περισσότερον), μ ἄ λ ι σ τ α (τὰ μέγιστα, μάλιστα), ν ὦ ν (τόρα), ο ὕ δ α μ ο ὦ (ὄχι πουθενά), ο ὕ π ο τ ε καὶ ο ὕ δ ἔ π ο τ ε (οὐχί ποτε, οὐδέποτε), μ ἦ π ο τ ε καὶ μ η δ ἔ π ο τ ε (μετὰ

(1) γενικὴν ἢ ὀνομαστικ. μετὰ τοῦ ἦ.

προστακτικῆς=οὐδέποτε), οὕτω καὶ οὕτως (ἔτσι, τοιου-  
τοτρόπως), πανταχοῦ (παντοῦ), πρότερον (προτί-  
τερα), τότε (τότε), ὕστερον (ὕστερότερα), ἔπειτα  
(κατόπιν, ἔπειτα), κύβος (τὸ υ βραχύ, τὸ ζάρι, ὁ κύβος),  
πίπτω (=πέφτω, πίπτω), μεταφέρω (φέρω ἀλλαγῶ,  
μεταβάλλω), ὥσπερ (καθώς).

### Θέμα ἀρχαῖον.

Τοὺς παῖδας εὖ παιδεύειν οὔτε μικρὸν οὔτε ῥάδιον πράγμα  
ἔστιν.—Πρέπει τῇ μαθητῇ σαφῶς καὶ ἀκριβῶς λέγειν.—Τὸν  
τῶν παίδων θάνατον οἱ γονεῖς οὐ ῥαδίως φέρουσιν.—Οἱ Ἕλλη-  
νες πρότερον ἦσαν κρείττους ἢ νῦν.—Οἱ πολέμιοι ὡς τάχιστα  
φεύγουσιν ἐκ τοῦ πεδίου.—Καλῶς αἰεὶ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβου.—  
Χαλεπῶς φέρομεν τὰς τοῦ βίου συμφοράς.—Οἱ φιλόσοφοι γι-  
γνώσκουσι τὰ μαθήματα ἀμεινον καὶ ἀκριβέστερον ἢ οἱ λοιποὶ  
ἄνδρες.—Τάχισθ' ὁ καιρὸς μεταφέρει τὰ πράγματα.—Παντα-  
χοῦ καὶ αἰεὶ ἀριστόν ἐστι τὸ ψεῦδος φεύγειν.—Ἡ μωρία μά-  
λιστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἐστίν.—Ἄει ὁ πλοῦτος συμφοράς  
πολλὰς ἔχει.—Τὰ πονηρὰ κέρδη τὰς μὲν ἡδονὰς ἔχει μικράς,  
ἔπειτα δ' ὕστερον λύπας μακράς.

§ 15. Ἐκ θετικῶν ἐπιθέτων γίνονται ἐπιρρήματα λήγοντα  
εἰς ὡς, ἐκ δὲ συγκριτικῶν εἰς τερον ἢιον καὶ ἐξ ὑπερθε-  
τικῶν εἰς τατα ἢιστα, ὡς ἀκριβῶς, ἀκριβέστε-  
ρον, ἀκριβέστατα, ἡδέως, ἡδιον, ἡδιστα.

§ 16. Τὰ ὑπερθετικά λαμβάνουσι πρὸς ἐπίτασιν τὸ ὡς,  
«ὡς τάχιστα (=ὅσον τὸ δυνατόν τάχιστα) φεύγω».

### Θέμα ἀπλοῦν.

Φανερὰ καὶ δικαίως ἀγαπῶσι τοὺς γονεῖς μάλιστα τὰ τέ-  
κνα.—Ὁ στρατηγὸς ὀδηγεῖ τοὺς στρατιώτας ταχέως εἰς τὸ  
στρατόπεδον. Ἡ φησὶ ποιεῖσθαι ἀπὸ τοῦ ἰστίου τοῦ Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

παρὰ τὸν ἐχθρόν.—Εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους ἡ ὑπερηφανία ἦτο ἀρχὴ τῆς τιμωρίας τοῦ Θεοῦ. — Ὁ εὐγενὴς ἀνθρώπος πρέπει νὰ ὑποφέρῃ τολμηρῶς καὶ γενναίως τοὺς κόπους τῆς ζωῆς.—Ὁ λύκος βλέπει διαπεραστικώτερον ἢ ὁ σκύλος, ἀλλὰ διαπεραστικώτατα βλέπουσιν οἱ κόρακες καὶ οἱ γῦπες.—Εἶνε εὐκολώτερον τὸ ὀρῆσαι βέλη καλῶς καὶ ἀσφαλῶς παρὰ λίθους καὶ κοντάρια.—Πουθενὰ τὸν Θεὸν δὲν βλέπομεν, εἶνε δὲ ὁ Θεὸς παντοῦ.—Οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν πρῶτον μὲν ἀδύνατοι, ὕστερον δὲ ἦσαν δυνατώτεροι ὅλων τῶν Ἑλλήνων. — Καθὼς εἰς τὸν πόλεμον ὁ σίδηρος εἶνε ὠφελιμώτερος ἢ ὁ χρυσός, τοιουτοτρόπως εἰς τὴν ζωὴν ἡ φρόνησις εἶνε ὠφελιμωτέρα τοῦ πλούτου.

### ΜΑΘΗΜΑ 30.

#### Αἱ σπουδαιότεραι προθέσεις.

	ἄνευ (χωρὶς, ἄνευ) ἀντὶ (ἀντί) ἀπὸ (ἀπό)		ἐν (στάσιν σημ.—εἰς).
Μετὰ γενικῆς	περὶ (περί, διὰ) πρὸ (πρό) ὑπὲρ (περί, διὰ) ὑπὸ (μετὰ παθ. βήμ.—ἀπό)	Μετὰ δοτικῆς	οὖν (μαζί, με τὴν βοή- θεϊαν)
	εἰς (σημαίνει κίνησιν, εἰς, ἐναντίον, περίπου, μέχρι)		διὰ (μετὰ γεν.—διὰ μέσου· μετ' αἰτιατ. == ἔνεκα).
Μετ' αἰτιατ.	πρὸς (εἰς, ἐναντίον, ὡς πρὸς, ἀπέναντι). Μετὰ δύο πτώσεων ὡς (πάντοτε μετὰ προσώ- που=πρὸς).		κατὰ (μετὰ γενικ.— κάτω, μετ' αἰτ.—συμ- φώνως, κατὰ). μετὰ (μετὰ γεν.—ὁμοῦ, μετ' αἰτ. ὕστερον, κα- τ' ὅπιν).

Μετὰ τριῶν πτώσεων παρὰ (μετὰ γενικ.—ἐκ μέρους· μετὰ δοτ.—πλησίον, μετ' αἰτιατ.—πλησίον, κατὰ μῆκος, ἐναντίον, ἐν καιρῷ, πρὸς) ὀθένω (ἔχω δύναμιν· δύνامي).

#### Θέμα ἀρχαῖον.

Θάρσος πρὸς τὰς συμφορὰς μέγα σθένει.—Ἦσαν πόλεις πολλαὶ ἐν τῷ πεδίῳ παρὰ τὴν Τίναχτα ποταμὸν. Ὁ βίος

τοῖς πλείστοις τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τῆς θαλάττης ἦν.—Σὺν τοῖς θεοῖς πάντα ἐστὶν ἀσφαλῆ.—Σωκράτης διὰ παντὸς τοῦ βίου εὐσεβῆς ἦν καὶ ἀληθῆς καὶ δίκαιος.—Τοῖς συμμάχοις ἦν περὶ τῆς ψυχῆς πρὸς τοὺς πολεμίους ἀγών.—Ἄγει τὸ θεῖον τοὺς κακοὺς πρὸς τὴν δίκην.—Μεγάλη λύπη ἦν παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις διὰ τὸν Λεωνίδου θάνατον.—Φίλον πρὸς ἄνδρα ἐλευθέρως λέγει.—Οἱ πολέμοι πρόσβεις πέμπουσιν εἰς τὴν πόλιν περὶ τῆς εἰρήνης.—Ἄει τὸν ὅμοιον ἄγει θεὸς εἰς τὸν ὅμοιον.—Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπαίνου ἄξιοί εἰσι τῶν Ἑλλήνων μάλιστα διὰ τὴν ἐν τοῖς πρὸς τοὺς Πέρσας πολέμοις ἀρετήν.—Δουλείαν κακίστην καὶ χαλεπωτάτην λέγω τὴν παρὰ τοῖς κακίστοις δεσπότησις (δηλ. δουλείαν).—Πρὸς υἱὸν ὀργῆν οὐκ ἔχει χρηστὸς πατήρ.

### Θέμα ἀπλοῦν.

Δὲν ἦτο ἀσφαλὲς εἰς τοὺς στρατιώτας (δοτ.) νὰ μένωσιν (ἀπαρέμ.) εἰς τὰ ὄρη (ἐν) διὰ τὸ πλῆθος τῆς γιόνος.—Ἡ μάχη εἰς τὸν Μαραθῶνα ἦτο ἀγών διὰ (ὑπὲρ) πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα.—Πρὸ τῶν θυρῶν τῆς πόλεως κατὰ μῆκος (παρὰ) τοῦ ποταμοῦ ἦτο τὸ στρατόπεδον τῶν ἐχθρῶν.—Διὰ τὸν πλοῦτον μόνον δὲν εἶνε οἱ ἄνθρωποι εὐτυχεῖς.—Οἱ πόλεμοι τῶν Περσῶν ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων ἦσαν κατόπιν τῆς φυγῆς τοῦ Ἰππίου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Πεισιστράτου.—Κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Δράκοντος ἡ τιμωρία καὶ διὰ τὰ μικρὰ ἁμαρτήματα (ἀπλῆ γενικῆ) ἦτο ὁ θάνατος.—Ὁ θάνατος διὰ τὴν (ὑπὲρ) πατρίδα εἶνε ὡραῖος καὶ ἔνδοξος.—Ἡ δυστυχία ὀδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν εὐσέβειαν.—Τὰ μακρὰ τεῖχη ἀπὸ τῆς πόλεως (1) μέγροι τοῦ Πειραιῶς ὀνομάζουσιν οἱ Ἀθηναῖοι σκέλη.—Πρὸ τῆς κυριαρχίας τοῦ Κροίσου ὄλοι οἱ Ἕλληνες ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἦσαν ἐλεύθεροι.—Μὲ

(1) Διὰ τῆς λέξεως ἄστυ λεκτέον.

τὴν βοήθειαν (σὺν) τοῦ Θεοῦ εἶνε καὶ τὸ δυσκολώτατον εὐ-  
κόλον, χωρὶς (ἄνευ) δὲ τοῦ Θεοῦ εἶνε καὶ τὸ εὐκολώτατον  
οὐχὶ κατορθωτὸν (δυνατόν).

## ΜΑΘΗΜΑ 31.

### Ἀριθμητικά.

#### Ἀέξεις.

Ὅσταθμιός (ἢ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ πορεία, ἡμερήσιον διά-  
στημα, σταθμὸς=5 παρασάγγαι), ὁ παρασάγγης, -ου  
(παρασάγγης=διάστημα 30 σταδίων=5 1/2 χιλιόμετρα), τὸ  
πλέθρον, -ου (πλέθρον=διάστημα 100 ποδῶν Ἑλληνι-  
κῶν=31 μέτρα), τὸ στάδιον -ου (=στάδιον 6 πλέθρα  
=186 μέτρα, 40 δὲ στάδια=γεωγραφικὸν μίλιον=7 1/2 χι-  
λιόμετρα), ἡ ὀλυμπιάς, -άδος (χρορικὸν διάστημα τε-  
τραετές, ὀλυμπιάς), ὁ σύμβουλος (ὁ συμβουλεύων,  
σύμβουλος), ὁ Νηρεύς, -έως (θεὸς θαλάσσης).

Σημ. Οἱ μαθηταὶ ἄς μάθωσι καλῶς τὰ ἀριθμητικὰ ἐπίθετα καὶ τὸ οὐθεῖς  
καὶ μηθεῖς (κανεῖς οὐχί, κανεῖς μή).

#### Θέμα ἄρχαῖον.

Δαρεῖω, τῇ τῶν Περσῶν βασιλεῖ, καὶ Παρυσάτιδι, τῇ τοῦ Δα-  
ρείου γυναικί, δύο υἱεῖς ἦσαν, Ἄρταξέρξης καὶ Κῦρος.—Σύμ-  
βουλος οὐδεὶς ἐστὶ βελτίων χρόνου.—Ἡ φιλία ἐστὶ μία ψυχῇ  
ἐν δυοῖν σώμασιν.—Ὁ Μαρσύας ποταμὸς εἴκοσι καὶ πέντε πό-  
δας ἔχει τὸ εὖρος.—Εἷς ἐστὶ δοῦλος οἰκίας, ὁ δεσπότης.—  
Τῶν ἑπτὰ (δηλ. σοφῶν) σοφώτατος ἦν Σόλων.—Σεμέλη μία  
ἦν τῶν Κόδμου θυγατέρων.—Παρὰ τὴν πόλιν ἦν πυραμῖς τὸ  
μὲν εὖρος ἐνὸς πλέθρου, τὸ δ' ὕψος δυοῖν.—Κρεῖττον ἐστὶν ἓνα



φίλον ἔχειν πολλοῦ ἄξιον ἢ πολλοὺς οὐδενὸς ἀξίους.—Βέβαιον οὐδέν ἐστιν ἐν θνητῶν βίῳ.—Κενῆς δόξης οὐδὲν ἀθλιώτερον.

**Θέμα ἁπλοῦν.**

Εἰς τὸ στόμα ἑνὸς παιδίου εἶνε εἴκοσι τέσσαρα ὀδόντια, εἰς τὸ στόμα δ' ἑνὸς ἀνδρὸς εἶνε περισσότερα. — Τὰ ὀνόματα τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος ἦσαν περιφημώτατα. — Ὁ Πύρρος, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἡπείρου, ἦτο εἰς τὴν Ἰταλίαν δύο ἔτη καὶ τέσσαρας μῆνας. — Ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἔχει τρεῖς λιμένας, ἐκ τῶν τριῶν (γενικ.) δὲ ὠραιότατος καὶ ἀριστος ἦτο ὁ (λιμὴν) τοῦ Πειραιῶς. — Τὸ πλάτος τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ εἶνε τέσσαρα στάδια (γενικῆ). — Κανεῖς δὲν εἶνε εὐτυχῆς πρὸ τοῦ θανάτου. — Ὁ Ἀχιλλεὺς ἦτο υἱὸς τῆς Θέτιδος, μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως. — Εἰς δυνατώτερος καὶ τολμηρότερος εἶνε καλλιτέροσ παρὰ πολλοὶ ἀδύνατοι καὶ δειλοί. — Ἦσαν δώδεκα βασιλεῖς τῶν Περσῶν. — Ἡ τάφρος τῆς πόλεως ἔχει πλάτος εἴκοσι ποδῶν, βάθος δὲ δέκα ὀκτῶ ποδῶν. — Ἡ ἔχθρα τῶν υἱῶν τοῦ Οἰδίποδος ἦτο αἰτία τοῦ πολέμου τῶν ἑπτὰ ἐναντίον τῶν Θηβῶν (').

**ΜΑΘΗΜΑ 32.**

**Συνέχεια ἀριθμητικῶν.**

**Λέξεις.**

Μύριοι, -α ι, -α = 10000, μυρίος, ία, -ίον = ἀναριθμητος.

**Θέμα ἀρχαῖον.**

Ἀπέχει Πύλος Σπάρτης στάδια τετρακῶσια. — Ἀπὸ τοῦ Εὐρίπου (²) πεντακῶσια τριάκοντα στάδια ἐστιν εἰς Θερμο-

(1) = τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.

(2) Ὁ πορθμὸς μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Ἠρέας, Εὐρίπος.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

πύλας. — Ἐν τῇ ἐν Πλαταιαῖς μάχῃ ἦν ὁ τῶν Ἑλλήνων ἀριθμὸς εἰς (1) δέκα μυριάδας, τῶν δὲ βαρβάρων εἰς πεντήκοντα. — Ἔτος χρόνος ἐστὶ δώδεκα μηνῶν ἢ τριακοσίων ἐξήκοντα πέντε ἡμερῶν. — Ἀπὸ τοῦ Φοίνικος ποταμοῦ πέντε καὶ δέκα στάδια ἐστὶν εἰς Θερμοπύλας. — Ἀριθμὸς συμπάσης (2) τῆς ὁδοῦ τῆς ἀναβάσεως καὶ καταβάσεως τῶν μετὰ Κύρου Ἑλλήνων σταθμοὶ διακόσιοι πέντε καὶ δέκα, παρασάγγαι χίλιοι ἑκατὸν πενήκοντα πέντε, στάδια τρισμύρια τετρακισχίλια ἑξακόσια πενήκοντα, χρόνου δὲ πλῆθος ἑνιαυτὸς καὶ τρεῖς μῆνες. — Διονύσιος ὀκτὼ καὶ τριάκοντα ἔτη ἦν τύραννος Συρακουσῶν.

### ⊕ ἔμ. ἀπλοδ.ν.

Εἰς τὸν στρατὸν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἦσαν δώδεκα χιλιάδες Μακεδόνες. — Τρεῖς ναοὶ ἦσαν ὠραιότατοι ἐκ τῶν τετρακοσίων ναῶν (γενικῇ) τῆς Ῥώμης. — Εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Κλεάρχου, τοῦ στρατηγοῦ τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἦσαν χίλιοι βαρέως ὀπλισμένοι στρατιῶται καὶ διακόσιοι τοξῆται. — Ὁ θάνατος τοῦ Λεωνίδου καὶ τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν ἦτο ἐνδοξότατος. — Ὀλῆ ἡ δύναμις τοῦ Κύρου ἦτο ἑκατὸν χιλιάδες Περσῶν καὶ δέκα τρεῖς χιλιάδες Ἑλλήνων. — Ἡ Ἡράκλεια (3) ἀπέχει τῆς θαλάσσης εἴκοσι στάδια. — Αἱ ὠραιόταται πυραμίδες ἔχουσιν ὕψος τετρακοσίων ποδῶν. — Ἀναρίθμητοι εἶνε αἱ φροντίδες καὶ οἱ κόποι τῆς ζωῆς. — Ὁ ἀριθμὸς τῶν Περσῶν εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἦτο περίπου (εἰς) ἑκατὸν δέκα χιλιάδες, τῶν δὲ Ἀθηναίων περίπου ἑνδεκα. — Τὰ τεῖχη τῆς Βαβυλῶνος ἦσαν κατὰ τὸ ὕψος διακοσίων ποδῶν καὶ κατὰ τὸ πλάτος πενήκοντα ποδῶν.

(1) Ἡ εἰς μετ' ἀριθμητικῶν = περίπου.

(2) σὺ μ π α ς - x σ α - α ν = πᾶς ἔμοῦ, ὀλόκληρος.

(3) Πόλις τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὰς Θερμοπύλας πρότερον καλουμένη Τρὰ χίλις. Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ το Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

ΜΑΘΗΜΑ 33.

*Ἀριθμητικὰ τακτικά, ἐπίθετα καὶ ἐπιρρήματα.*

**Θέμα ἄρχιον.**

Ζεὺς πρῶτος καὶ κρᾶτιστος πάντων τῶν θεῶν ἐστίν.—Ὁ δευτέρος καὶ εἰκοστὸς καὶ ὁ ἕκτος καὶ εἰκοστὸς ἐνιαυτὸς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐκπρεπής ἐστι μεγάλας νίκαις (1) τῶν Ἀθηναίων.—Ἀλκιβιάδης ἦν ἐβδόμῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει τοῦ πολέμου ἡγεμὼν τῶν Ἀθηναίων.—Πρώτῳ ἔτει τῆς ἐβδόμης καὶ ὀγδοηκοστῆς Ὀλυμπιάδος ἦν ἡ ἀρχὴ τοῦ πολέμου τοῦ τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων.—Κῦρος μὲν ἦν πρῶτος, Καμβύσης δὲ δευτέρος, Ἀρταξέρξης δ' ἕκτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἦν.—Ἡ παιδεία τοῖς ἀνθρώποις δευτέρος ἡλίος ἐστίν.—Ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐδαίμων ἀνὴρ.—Δεκάτῳ ἔτει μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἦν ἡ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχία.—Καὶ ἅπαξ ψεῦδος λέγειν αἰσχρόν.—Αἱ δευτεραί πως (2) φροντίδες σοφώτεραι.—Τὰ τετράκις τέτταρά ἐστιν ἑκατάδεκα.—Τὰ δις πέντε δέκα ἐστίν.

**Θέμα ἄπλοῦν.**

Παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἡ πρώτη, ἡ πέμπτη ἢ ἡ ἐβδόμη, ἢ δεκάτη τρίτη ἢ δεκάτη πέμπτη ἡμέρα τοῦ μηνὸς ἦτο ἑξαίρετος.—Ἡ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχία ἦτο εἰς τὸ πρῶτον (δοτικ.) ἔτος τῆς ἐβδομηκοστῆς πέμπτης Ὀλυμπιάδος.—Εἰς πούς εἶνε τὸ ἑξακοσιοστὸν μέρος ἐνὸς σταδίου, ἐν δὲ στάδιον εἶνε τὸ τριακοστὸν μέρος ἐνὸς παρασάγγου.—Ἐν ἔτος εἶνε τὸ τέταρτον μέρος μιᾶς Ὀλυμπιάδος.—Ὁ Ξέρξης ὁ δευτέρος ἦτο ὁ ἕβδομος βασιλεὺς τῶν Περσῶν.—Ἡ ἡμέρα εἶνε τὸ τριακοσιοστὸν ἑξηκοστὸν πέμπτον μέρος τοῦ ἔτους, ὁ δὲ μὴν τὸ δωδέκατον.—Ὁ θάνατος τοῦ μεγάλου

(1) σημαίνει αἰτίαν=διὰ νίκας.

(2) =κάπως, κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Ἰνστιτούτου Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Ἰστορίας Ἀλεξάνδρου ἦτο εἰς τὸ δεύτερον ἔτος (δοτ.) τῆς ἑκατοστῆς δεκάτης τετάρτης Ὀλυμπιάδος. — Οἱ γέροντες εἶνε δύο φορὰς παιδία.

ΣΗΜ. Τρέπομεν τὰς Ὀλυμπιάδας εἰς χριστιανικά ἔτη, ἀφ' οὗ πολλαπλασιάσωμεν τὴν προτέραν Ὀλυμπιάδα τῆς δεδομένης ἐπὶ 4, προσθέσωμεν εἶτα καὶ τὰ ἔτη τῆς δεδομένης Ὀλυμπιάδος, ἀφαιρέσωμεν δὲ ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 776. Τὸ ὑπόλοιπον σημαίνει τὰ πρὸ Χριστοῦ ἔτη. Ἐὰν δὲ ὁ ἀριθμὸς εἶνε μείζων τοῦ 776, ὁ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν αὐτοῦ εὐρισκόμενος ἀριθμὸς δηλοῖ τὰ μετὰ Χριστὸν ἔτη.

## ΜΑΘΗΜΑ 34.

### Ἄντωννυμίαι.

#### Λέξεις.

Πράττω (τὸ α μακρὸν = κάμνω, ἐργάζομαι), εὖ πρᾶττω ἢ καλῶς πρᾶττω (=εὐτυχῶ), κακῶς πρᾶττω (=δυστυχῶ). — δὴ (=βεβαίως). — εἰ = εἰάν. — πολλοὶ μοί εἰσι φίλοι = ἔχω πολλοὺς φίλους.

#### Θέμα ἀρχαῖον.

Ἡ πατρίς ἐστὶ κοινὴ μήτηρ ἡμῶν πάντων. — Οἱ γονεῖς στέργουσιν ἡμᾶς, ἡμεῖς δὲ στέργομεν τοὺς γονέας. — Πολλοὶ ἡμῶν τὴν ἡδονὴν μᾶλλον στέργουσιν ἢ τὸν πόνον. — Οὐδὲν ὑμῖν, ὦ παῖδες, ἡδίων ἐστὶ τοῦ τῶν γονέων ἐπαίνου. — Ἰμεῖς, ὦ παῖδες, φεύγετε τὸ ψεῦδος, τὸ ψεῦδος γὰρ ὑμᾶς εἰς ὄλεθρον ἄγει. — Θεὸς εὐμενὴς πατὴρ ἐστὶ καὶ ἐμοὶ καὶ ἡμῖν πᾶσιν. — Ὁ Θεοῦ ὀφθαλμὸς αἰεὶ σε βλέπει καὶ τὰ σὰ ἔργα. — Ἡμῖν πᾶσιν ἐστὶν ἡ φύσις θνητή. — Θεὸς ἡμᾶς στέργει ὡς πατὴρ τὰ τέκνα. — Τῶν συμφορῶν τῶν σῶν ὁ φθόνος τῶν γειτόνων σου αἰτίας ἐστὶν. — Πολλοὶ κακῶς πράττουσιν, οὐ σὺ δὲ μόνος. — Εἰ εὖ πράττεις, πολλοὶ σοὶ φίλοι εἰσὶν.

**Θέμα ἄπλοῦν.**

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἰδικοῦ σου ἀδελφοῦ φέρει εἰς τὸν ἰδικόν μας πατέρα, εἰς ἐμὲ καὶ εἰς ὄλους ἡμᾶς μεγάλην χαρὰν. — Ὁ Θεὸς σφίξει σὲ καὶ ἐμὲ καὶ ὄλους ἡμᾶς τῶν κινδύνων. — Αἱ ἰδικαί σας ἐπιστολαὶ εἶνε εἰς ἡμᾶς πάντοτε εὐάρεστοι. — Πολλοὶ ἄνθρωποι εἶνε πτωχοὶ καὶ δυστυχεῖς, οὐχὶ σὺ μόνος. — Διὰ τὰς ἰδικὰς σας εὐεργεσίας πολλοὶ πτωχοὶ εἶνε εὐτυχεῖς. — Ἡ δυστυχία τοῦ ἰδικοῦ μας εὐεργέτου προξενεῖ εἰς πάντας ἡμᾶς μεγάλην λύπην. — Τίποτε δὲν προξενεῖ εἰς ἡμᾶς μεγαλειέραν χαρὰν παρὰ ἡ ἰδική σου εὐνοϊκὴ διάθεσις. — Κατὰ τὴν ἰδικὴν σου γνώμην ὁ ἀσεβὴς εἶνε δυστυχής. — Ἡ ἰδική μου ζωὴ εἶνε εἰς ἐμὲ τόσον (1) ἀγαπητή, ὅσον εἰς σὲ εἶνε ἡ ἰδική σου. — Οἱ ἰδικοὶ μας γονεῖς εἶνε μάλιστα ἰδικοὶ μου εὐεργέται. — Ὁ ἰδικός σας σύμβουλος προξενεῖ εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τοὺς ἰδικούς μας φίλους πάντοτε μεγάλας ὠφελείας. — Εἰς τὸν ἰδικόν σας λιμένα εἶνε πολλὰ καὶ μεγάλα πλοῖα καὶ φέρουσιν εἰς σᾶς ὅλα τὰ πρὸς ζωὴν ἀναγκαῖα (2).

ΜΑΘΗΜΑ 35.

**Λέξεις.**

Παίω = κτυπῶ, πατάσσω. — παντοῖος, -α, -ον = παντοειδής.

**Θέμα ἀρχαῖον.**

Ὁ ψευδὴς ἄνθρωπος οὐ μόνον τοῖς ἄλλοις βλάβην παρέχει, ἀλλὰ πολὺ μάλιστα αὐτὸς ἑαυτῷ. — Μὴ αἰεὶ τὰ αὐτὰ λέγε. — Θεμιστοκλῆς καὶ Ἀριστείδης ἀλλήλοισ ἐχθροὶ ἦσαν. — Πολλοὶ

(1) τὸ τόσον . . . ὅσον = οὕτω . . . ὡς.

(2) τὰ ἐπιτήδεια.

ἄνθρωποι τὰ ἑαυτῶν ἁμαρτήματα μὲν οὐ βλέπουσιν, τὰ δὲ ἄλλων ἀκριβῶς βλέπουσιν. — Ὁ λέων καὶ ὁ ἐλέφας πολέμιοι ἀλλήλοις εἰσίν. — Ἐκαστος αὐτὸς αὐτῷ μάλιστα φίλος. — Οὐδὲν αἰεὶ ταῦτὸ μένει. — Ὁ σοφὸς ἐν αὐτῷ ἔχει τὴν οὐσίαν. — Οἱ ἐλέφαντες παίουσι τοὺς ὄδοῦσι σφᾶς αὐτούς. — Παῖδες τῶν αὐτῶν γονέων οὐκ αἰεὶ ἀλλήλοις ἕμοιοι εἰσίν. — Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἰσίν ἑαυτοῖς πολέμιοι. — Ἐλεύθερον φύλαττε τὸν σαυτοῦ τρόπον. — Οὐδὲν οὕτως ἡμέτερόν ἐστιν, ὡς ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς. — Πρὸς τὴν ἀνάγκην πάντα τάλλά ἐστιν ἀσθενῆ. — Ἄλλων ἔπαινον μᾶλλον ἢ σαυτοῦ λέγε.

### Θέμα ἀπλοῦν.

Οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι δὲν ἔχουσι πάντοτε τοὺς ἰδίους τρόπους. — Ἡ εὐτυχία τόρα ὑπάρχει εἰς ἐμέ, τόρα δὲ εἰς ἄλλον εἶνε εὐνοϊκή. — Ἐκαστος ἀπὸ ἡμᾶς (γενικ.) ἔχει πολλὰς καὶ παντοειδεῖς ἐλπίδας. — Αἱ ἰδικαί μας γυνῶμαι, ἡ ἰδική σου καὶ ἡ ἰδική μου, εἶνε ἐναντία ἀλλήλων (δοτικ.). — Τὴν ζωὴν καὶ τὴν ψυχὴν ἔχεις οὐχὶ διὰ (ὑπὲρ) τὸν ἑαυτὸν σου μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν πατρίδα καὶ τοὺς συμπολίτας σου. — Τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἄλλων βλέπομεν, ἀλλὰ τὰ ἰδικά μας δὲν βλέπομεν πολλάκις. — Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ πολλάκις εἶνε αἰτία τῶν ἰδικῶν των δυστυχιῶν. — Κακοὶ ἄνθρωποι οὔτε πρὸς ἀλλήλους (δοτικ.) οὔτε πρὸς ἄλλους (δοτ.) εἶνε ἀληθεῖς φίλοι. — Οὐχὶ εἰς ἡμᾶς (δοτικ.), ἀλλ' εἰς τοὺς ἑαυτοὺς σας, αἱ ἄτιμοί σας πράξεις προξενούσι βλάβην. — Ἀγάπα τὸν διδάσκαλόν σου καὶ ἔχε πεποιθήσιν εἰς τὰς συμβουλὰς του. — Οἱ ἄνθρωποι ἀγαπῶσι τοὺς ἑαυτοὺς των τὰ μέγιστα. — Ὀλίγοι ἄνθρωποι εἶνε οἱ ἴδιοι εἰς τὴν εὐτυχίαν καὶ δυστυχίαν (ἐν). — Ἐχε πεποιθήσιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν

ἑαυτόν σου (δοτικ.), διότι οὐδὲν εἶνε ἀνοητότερον ἀπὸ τὸ (1)  
νὰ ἔχῃς πεποίθησιν εἰς ἄλλους ἀνθρώπους (δοτικ.).

## ΜΑΘΗΜΑ 36.

### Θέμα ἀρχαῖον.

Φεῦγε τοὺς ἀσέμνους λόγους, οὗτοι γὰρ οὐ πρόπουσι καλῶ  
καγαθῶ νεανία. — Οὗτος πλουσιώτατός ἐστιν, ὅς τοὺς πλείστους  
φίλους ἔχει. — Οὗτοι μὲν ἔμοι φίλοι εἰσίν, ἐκεῖνοι δὲ πολέμιοι. —  
Ἐδονὴν αἰσχρὰν φεῦγε, αὕτη γὰρ λύπην τίθει. — Τὸ αὐτό, ὃ  
ἔμοι καὶ ὑμῖν βῆστόν ἐστιν, ἄλλοις πολλάκις χαλεπώτατόν  
ἐστιν. — Ἦδε ἡ ἡμέρα ἡμῖν μεγάλων κακῶν αἰτία ἐστιν. —  
Οὗτός ἐστι βέλτιστος ἀνὴρ, οὗ ἡ ψυχὴ ἐλευθέρα ἀμαρτημάτων  
ἐστίν. — Ὁ διδάσκαλος τούτους τοὺς παῖδας μάλιστα στέργει, ὧν  
ἡ σπουδὴ πράξει φανερά ἐστιν. — Ὅπερ ἐν νηὶ μὲν ὁ κυβερνή-  
της, ἐν πόλει δὲ νόμος, τοῦτο Θεὸς ἐν κόσμῳ (δηλ. ἐστιν).

### Θέμα ἀπλοῦν.

Εἰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν (δοτ.), ἐν τῇ ὁποία ἦτο ἡ μάχη ἐν  
Πλαταιαῖς, ἦτο καὶ ἡ μάχη παρὰ τὴν Μυκάλην. — Οὗτος  
εἶνε μέγιστος καὶ πρῶτος νόμος· ἀγάπα ἕκαστον ἀνθρώπον  
ὡς τὸν ἑαυτόν σου. — Ἐκεῖναι αἱ τέρψεις, τὰς ὁποίας σεῖς  
ἀγαπᾶτε, δὲν εἶνε αἱ ἴδιαι, αἵτινες εἶνε εὐάρεστοι εἰς ἡμᾶς.  
— Ταύτην τὴν πόλιν ὀνομάζω καλλίστην, ἐν τῇ ὁποία οἱ  
πολίται προθυμώτατα φυλάττουσι τοὺς νόμους. — Δὲν εἶνε  
ἰδικός μου φίλος οὗτος, τοῦ ὁποίου οἱ λόγοι εἶνε ὑπερήφα-  
νοι, ἀλλ' ἐκεῖνον ἀγαπῶ πολύ, εἰς τὸν ὁποῖον (δοτικ.) ἡ  
ἀρετὴ εἶνε ἀγαπητή. — Καὶ ἐκεῖνον ἀγαπῶμεν πολλάκις, πρὸς  
τὸν ὁποῖον οὐδὲν κοινὸν εἰς ἡμᾶς (δοτ.) ὑπάρχει. — Στερεω-

(1) = τοῦ πιστεύειν ἢ = ἡ τὸ πιστεύειν.

τάτη φιλία εἶνε ἐκείνη, τῆς ὁποίας βάσις εἶνε ἡ δικαιοσύνη. — Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν δικαιοσύνην εἰς (ἐν) τὴν ψυχὴν του, εἶνε οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς ἄλλους (δοτικ.) ὠφέλιμος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν του τὰ μέγιστα.

## ΜΑΘΗΜΑ 37.

*Ῥήματα ἀσυναίρετα εἰς ω.*

*Ἐνεστῶς καὶ παρατατικὸς ἐνεργητικὸς.*

*Ἀέξεις.*

Ἄ γ ο ρ ε ύ ω (=λέγω), κ α κ ῶ ς ἀ γ ο ρ ε ύ ω τ ι ν ᾶ (=κακολογῶ, ὑβρίζω). — ἀ κ ο ύ ω (ἀκούω) μετὰ γενικὴν καὶ μετοχὴν. — β α σ ι λ ε ύ ω (εἰμὶ βασιλεύς, δεσπόζω, ἄρχω) μετὰ γενικῆς. — δ α κ ρ ύ ω (τὸ υ μακρὸν)=κλαίω, δακρύω, χύνω δάκρυα. — δ ι α τ ρ ί β ω (τὸ ι μακρὸν τῆς παραληγ.)=διαμένω, διάγω. — δ ι α φ έ ρ ω (μετὰ γενικ.)=εἶμαι διάφορος (ἀνόμοιος), ὑπερέχω. — θ η ρ ε ύ ω (=κυνηγῶ, ζητῶ). — κ ε λ ε ύ ω (μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρέμφ.)=προσιτάσσω, παρακινῶ. — λ ύ ω (τὸ υ μακρὸν)=λύω. — δ ι α λ ύ ω (=διαλύω, ἐξολοθρεύω). — κ α τ α λ ύ ω (=καταπαύω, τελειώνω, κονεύω). — ἀ π ο π έ μ π ω (=ἀποστέλλω, ἀπομακρύνω). — κ α τ α π έ μ π ω (=στέλλω κάτω). — σ τ ρ α τ ε ύ ω (καὶ μέσον ὁμοίως)=ἐκστρατεύω. — τ ο ξ ε ύ ω (ρίπτω τὸ τόξον, τοξεύω). — ὑ π ο π τ ε ύ ω (μετ' αἰτιατ.=ἔχω ὑποψίαν, ὑποπτεύω). — φ ο ν ε ύ ω (ὡς νῦν). — ἐ π ι γ ρ ά φ ω (γράφω ἐπάνω). — ε ἰ (μετ' ὀριστικὴν καὶ εὐκτικὴν). — ἐ ἄ ν καὶ ἄ ν (μετ' ὑποτακτικὴν). — ὀ θ η σ α υ ρ ὀ ς (θησαυροφυλάκιον, θησαυρός).

*Θέμα ἀρχαῖον.*

Ὁ στρατηγὸς ἐκέλευε τοὺς τοξότας εἰς τοὺς πολεμίους τοξεύειν. — Ἐν Ἀθήναις νόμος ἔην, ὃς ἐκέλευε μὴ κακῶς



τοὺς νεκροὺς ἀγορεύειν.—Πενία τοῖς ἔχουσιν (δηλ. αὐτήν) οὐ μικρὰ νόσος.—Μήποτε ἀκούετε ἐμοῦ λέγοντος αἰσχροὺς καὶ ψευδεῖς λόγους.—Κύρω τῆ νεωτέρῳ ἐπίστευον αἱ πόλεις, ἐπίστευον δ' οἱ ἄνδρες.—Τῶν ἀνδρῶν ἀγορευόντων, οἱ νεανία σιγῆν ἐχόντων.—Φεῦγ' ἡδονὴν φέρουσαν ὕστερον βλάβην.—Οὐ μόνον τῇ ἀνδρεία διέφερον Ὀδυσσεὺς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῇ σωφροσύνῃ.—Ἐὰν καλὸν ἔχῃς σῶμα καὶ ψυχὴν κακὴν, καλὴν ἔχεις ναῦν καὶ κυβερνήτην κακόν.—Ὁ κράτιστος βασιλευέτω.—Ἐν Λακεδαίμονι ὁ νόμος υἱὸν βασιλέως βασιλεύειν κελεύει, εἰ δ' υἱὸς οὐκ ἔστιν, ὁ ἀδελφὸς βασιλεύει.—Δάμβδα ταῖς ἀσπίσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπέγραφον, ὡσπερ οἱ Μεσσήνιοι μῦ.—Φίλους ἔχων νόμιζε θησαυροὺς ἔχειν.—Μέγα ἐστὶ κέρδος, ἂν ἔχῃς πιστοὺς φίλους.

Θέμα ἀπλοῦν.

Πλατεῖς καὶ βαθεῖς χάνδακες ἐμποδιζοῦσι τὴν διάβασιν τῶν ἐχθρικῶν ἱπέων.—Νὰ ἐμπιστεύησθε (προστακ.) πάντοτε εἰς τὸν ἀγαθὸν Θεὸν (δοτ.).—Οἱ Πέρσαι ἀνατρέφουσι τὰ παιδιά των τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀλήθειαν (πρὸς ἀλήθειαν).—Εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ἐζώλυον ἄλληλα τὰ πλοῖα τῶν Περσῶν καὶ τῶν Φοινίκων.—Ὅχι ἐκεῖνον, ὅστις (μετοχῇ) πολλῶν βασιλέων εἶνε ἀνώτερος, νομίζω εὐτυχέστατον, ἀλλ' ἐκεῖνον, ὅστις ὑπερέχει πάντων κατὰ τὴν ἀρετὴν (δοτικ.).—Μηδέποτε νὰ λέγωμεν (ὑποτακ.) κακὸν περὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων (αἰτιατ.).—Ἐκ πάντων τῶν τοξοτῶν, τοὺς ὁποίους γνωρίζομεν, τὰ μέγιστα τοξεύουσιν οἱ Κρηῖτες.—Ὁ φίλος πρέπει νὰ ἐμπιστεύηται (ἀπαρεμ.) εἰς τὸν φίλον (δοτ.).—Οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπερτεροῦσι τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατὰ τὴν ἀνδρείαν.—Ὁ Κῦρος ἐβασίλευσεν εἴκοσιν ἐννέα ἔτη, ἀλλ' ὁ υἱὸς του Καμβύσης ἐπτά ἔτη.—Ὁ Ἀχιλλεὺς

πολὸν καιρὸν ἐθρήνηει τὸν θάνατον τοῦ φίλου του Πατρό-  
κλου, τὸν ὁποῖον πολὺ ἠγάπα. — Οἱ βάρβαροι ἐθαύμαζον  
τὰ λαμπρὰ ὄπλα καὶ τὰ ὄραϊα φορέματα τῶν Ἑλλήνων.—  
Ἐν ᾧ οἱ στρατηγοὶ ὀδηγοῦσι (1) τὸν στρατὸν τῶν κατὰ μῆ-  
κος τοῦ ποταμοῦ (2), οἱ ἐχθροὶ ἵππεις καταστρέφουσι τὴν  
γέφυραν τοῦ ποταμοῦ.

### ΜΑΘΗΜΑ 38.

*Ἐνεστῶς καὶ παρατατικὸς παθητικὸς καὶ μέσος.*

#### Λέξεις.

Β ο υ λ ε ύ ο μ α ι (σκέπτομαι, ἀποφασίζω κατ' ἑμαυτόν).  
— σ υ μ β ο υ λ ε ύ ω (μετὰ δοτικ. = συμβουλεύω) καὶ μέ-  
σον σ υ μ β ο υ λ ε ύ ο μ α ῖ τ ι ν ι (μεταχειρίζομαί τινα  
σύμβουλον, συμβουλεύομαί τινα). — β ο ύ λ ο μ α ι (ἐπιθυ-  
μῶ). — δ ο υ λ ε ύ ω (εἶμαι δοῦλος, ὑπηρετῶ) μετὰ δοτικῆς. —  
ἐ κ φ ε ύ γ ω (μετ' αἰτιατ. = διαφεύγω τινά). — ἐ λ π ῖ ζ ω (τὸ  
ἰ β ρ α χ ῦ = ἐλπίζω). — μ ἄ χ ο μ α ι (μετὰ δοτικ. = πολεμῶ). —  
π α ρ α κ ε λ ε ύ ο μ α ι (μετὰ δοτικ. = προτρέπω, παρακινῶ).  
— π α ύ ω (τινά τινος = παύω), μέσον π α ύ ο μ α ῖ (τινος =  
παύω ἑμαυτόν τινος). — ἀ ν α π α ύ ω (τινά = κάμνω τινά ν'  
ἀναπαύηται), μέσον ἀ ν α π α ύ ο μ α ι (ἀναπαύω ἑμαυτόν,  
ἀναπαύομαι). — μ ε τ α π έ μ π ο μ α ῖ τινα (στέλλω καὶ προ-  
σκαλῶ τινα πρὸς ἑμαυτόν). — π ρ ο π έ μ π ω (προβοδῶ). —  
π ο ρ ε ύ ο μ α ι (περιπατῶ, βαδίζω). — σ τ ρ α τ ο π ε -  
δ ε ύ ο μ α ι (τοποθετοῦμαι εἰς στρατόπεδον, στρατοπεδεύω)  
καὶ σπανιῶτ. σ τ ρ α τ ο π ε δ ε ύ ω. — σ τ ρ α τ ε ύ ο μ α ι  
καὶ σ τ ρ α τ ε ύ ω (ἐκστρατεύω).

(1) τῶν στρατηγῶν ἀγόντων.

(2) παρὰ τὸν ποταμόν.

### Θέμα ἀρχαῖον.

Δημοσθένης τοῖς Ἀθηναίοις παρεκελεύετο μὴ ξένους εἰς πόλεμον πέμπειν, ἀλλ' αὐτοὺς στρατεύεσθαι.— Ἐν τῇ Σπάρτῃ οἱ νεανίαί πάντων μάλιστα πρὸς ἀρετὴν ἐπαιδεύοντο. — Οἱ νεώτεροι τῇ τῶν γερόντων σοφίᾳ παιδευέσθων. — Οἱ τῶν ἀρίστων Περσῶν παῖδες ἐπὶ <sup>(1)</sup> ταῖς τοῦ μεγάλου βασιλέως θύραις ἐπαιδεύοντο. — Οὐδεὶς μετ' ὀργῆς ἀσφαλῶς βουλευεται. — Ὑπὸ τῶν τοξευόντων καὶ τῶν λίθοις βαλλόντων μέγα πλῆθος πολεμίων ἐφρονέυετο. — Ὑπὸ τῶν Σκυθῶν τοῖς θεοῖς ἵπποι ἐθύοντο. — Οἱ πολέμιοι διὰ τὸ τῶν τοξευμάτων πλῆθος ἐπαύοντο τῆς ὀργῆς. — Εἰ οἱ Λακεδαιμόνιοι στρατεύονται ἔξω <sup>(2)</sup> χώρας, μάντις μετεπέμποντο καὶ ἱερέας, οἳ ἔφερον πῦρ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διός. — Βούλου γονέας πρὸ παντὸς στέργειν καὶ ἐν τιμαῖς ἔχειν. — Θεῶ μάχεσθαι δαινόν ἐστι καὶ τύχη.

### Θέμα ἀπλοῦν.

Πολλοὶ Ἕλληνας <sup>(3)</sup> ἐβάδιζον εἰς τοὺς Δελφοὺς νὰ συμβουλεύωνται τὸν Θεὸν ὡς πρὸς τὰς ὑποθέσεις των <sup>(4)</sup>. — Παρὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἀπεστάλλοντο πολλάκις ἀπεσταλμένοι πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν. — Τὸ νὰ συμβουλεύῃ αὐτὸς τὸν ἑαυτὸν του εἶνε δυσκολώτερον παρὰ τοὺς ἄλλους. — Τὰ παιδιά πρέπει νὰ ἀνατρέφονται καλῶς, ἵνα μὴ (ὑποτακτ.) ὑπηρετῶσι τὰ πάθη (δοτικ.). — Οἱ ἐχθροὶ δὲν ἐπολέμουν, ἀλλ' ἔφευγον ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτατα <sup>(5)</sup> εἰς τὰ βουνά. — Ὁ στρατὸς τῶν Ἑλλήνων ἔμεινε μερικὰς ἡμέρας εἰς τὸν ποταμὸν (ἐν), διότι ἐκωλύετο τῆς διαβάσεως. — Ὅτε οἱ ἰδικοὶ μας στρατηγοὶ ἠτοιμά-

(1) πλησίον.

(2) ἐκτός, ἔξω.

(3) γενική, πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων.

(4) πρὸς τὰ ἑαυτῶν πράγματα πορευόμενοι συνεβουλεύοντο τῷ Θεῶ.

(5) ὡς τάχιστα. 16

ζοντο πρὸς πόλεμον (μετοχ. κατὰ δοτ.), ἀνηγγέλλετο (ἐμηνύετο) εἰς αὐτοὺς ἢ φυγὴ τῶν ἐχθρῶν.—Εἰς μερικοὺς βαρβάρους (παρὰ μὲ δοτ.) ἦσαν καὶ γυναῖκες εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ ἐὰν (εἰ μετ' εὐκτ.) αἱ τάξεις τῶν ἀνδρῶν διελύοντο, αὐται ἐκώλυον αὐτοὺς νὰ φεύγωσιν.—Ὅστις ἄλλον τινὰ ἐμποδίζει νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν (μετοχ.), εἶνε ἄξιος νὰ νομίζεται ψευδολόγος.—Θέλετε νὰ ἀκούητε πάντοτε τὸν ὅστις καλῶς σᾶς συμβουλεύει (μετοχ. κατὰ γενικήν).

### ΜΑΘΗΜΑ 39.

*Σχηματισμὸς τῶν χρόνων τῶν φωνηεντολήκτων  
δημάτων. Μέλλον καὶ ἀόριστος ἐνεργ.*

*καὶ μέσος.*

**Ἀέξεις.**

Ἐπιβουλεύω (μετὰ δοτικῆς=μελειτῶ κακὸν κατὰ τινος, ἐνεδρεύω, ἐπιβουλεύομαί τινα). — ἰδρύω (τὸ υ μακρὸν=τοποθετῶ θεμελιώνω). — κινδυνεύω (=ὑποφέρω κίνδυνον, κινδυνεύω, ῥιψοκινδυνῶ, πολεμῶ μὲ κίνδυνον). — μαντεύω (προφητεύω, προλέγω, μαντεύω). — τυραννεύω (ἄρχω, ἐξουσιάζω ὡς τύραννος). — φυγαδεύω (διώκω, ἐξορίζω). — φυτεύω (βάλλω τι νὰ φυτρώσῃ, φυτεύω). — φύω (παράγω, γεννῶ) τὸ υ εἶνε καὶ μακρὸν καὶ βραχὺ κατ' ἐνεστῶτα. — ἰαμαίωμαι (ιατρεύω, θεραπεύω). — κταομαικτωμαι (ἀποκτῶ). — νικῶω (νικῶ). — τελειώω (τελειώνω τι, ἀποθνήσκω). — αἰτέωω (ζητῶ νὰ λάβω). — κοσμέωω (στολίζω, τακτοποιῶ). — κρατέωω (τινὰ =νικῶ, τινὸς=ἄρχω, δεσπίζω). — μισέωω (μισῶ). — ποιέωω (κάμνω). — ποθέωω (=λεηλατῶ, ἐξολο-

θρεύω, κατερημώνω). — ἄξιόω-ω (κρίνω ἄξιον, ἔχω τὴν ἀξιῶσιν, νομίζω). — δουλόω-ω (κάμνω τινὰ δοῦλον, ὑποδουλώνω). — ἐλευθερόω-ω (ἐλευθερώνω, κάμνω τινὰ ἐλεύθερον ἀπό τινος). — ὀκίερον-ωνος (κύριον). — ὀκισαρον-αρος (κύριον).

### Θέμα ἄρχαϊον.

Οἱ Θηβαῖοι πρότερον μὲν ἐχθιστοὶ ἦσαν τοῖς Ἀθηναίοις, Δημοσθένους δὲ παρακελευσαμένου διελύσαντο τὰς ἐχθρας. — Κύρος τοὺς Πέρσας ἐλευθερώσας τοὺς δεσπότης Μήδους ἐδούλωσατο καὶ τῆς ἄλλης Ἀσίας μέχρι (1) τῆς Αἰγύπτου ἐκράτησεν. — Κόσμησον τὴν ψυχὴν οὐκ ἄλλοτρίῳ, ἀλλὰ τῷ αὐτῆς κόσμῳ. — Ἐέρξου συμβουλευομένου τοῖς στρατηγαῖς, εἰ πρὸς τὴν Ἑλλάδα στρατεύσεται, Μαρδόνιος μὲν παρεκελεύσατο στρατεύεσθαι, Ἀρτάβανος δὲ συνεβούλευσε μὴ κινδυνεύσαι. — Κικέρων ἔλεγεν ὅτι ἡδέως καταλύσει τὸν βίον, εἰ παύσειεν Ἀντώνιον τῆς ὕβρεως. — Βροῦτος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐφόνευσαν τὸν Καίσαρα, ἵνα τὴν τυραννίδα παύσειαν· μετ' ὀλίγον δὲ χρόνον κακίονι τυραννῷ ἐδούλευσαν. — Οὐδεὶς ἔπαινον ἡδοναῖς ἐκτήσατο. — Φίλου τρόπος γίγνωσκε, μισήσῃς δὲ μή.

§ 17. Οἱ σύνδεσμοι ὅτι καὶ ἵνα, ὅταν προηγήται ἱστορικὸς χρόνος, ἐκφέρονται μετ' εὐκτικῆς, ὡς «ἔλεγεν ὅτι ἀκούοι» καὶ «ἐφόνευσα τὸν Καίσαρα, ἵνα παύσαιμι τὴν τυραννίδα».

§ 18. Γενικὴ ὀνόματος μετὰ γενικῆς μετοχῆς λέγεται γενικὴ ἀπόλυτος, ὅταν δὲν ἔχη σχέσιν πρὸς τινὰ λέξιν τῆς προτάσεως, ὡς «τῶν ἀνδρῶν ἀγορευόντων, οἱ νεανῖαι σιγὴν ἔχουσιν». Ἔχουσι δὲ αἱ γενικαὶ ἀπόλυτοι σημασίαν χρονικὴν, αἰτιολογικὴν, ὑποθετικὴν καὶ ἐναντιωματικὴν.

(1) μέχρι πηλοπονησικῆς ἀπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

**Θέμα ἁπλοῦν.**

Οἱ τριάκοντα τύραννοι ἐπεβουλεύθησαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν ὄλου τοῦ λαοῦ καὶ τὴν περιουσίαν τῶν πλουσίων πολιτῶν· ἀλλ' ὁ Θρασύβουλος ἐνίκησε καὶ ἠλευθέρωσε τὴν πόλιν.—“Ὅταν οἱ Πέρσαι κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐστράτευσαν (γεν. ἀπόλ.), ὁ Ἀπόλλων διέταξε τοὺς Ἀθηναίους συμβουλευομένους αὐτὸν νὰ σώσωσι τὴν πόλιν διὰ ξυλίνων τειχῶν.—Κακὴ συμβουλὴ εἶνε πολλάκις οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς ἐμπιστευθέντας εἰς αὐτὴν βλαβερά, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν συμβουλευόμενον.—Ποιητὴς τις ἔλεγε· δὲν ἐθαύμασα τὸν πλοῦτον, τὸν ὁποῖον εὐκόλως καὶ ὁ κάκιστος ἀπέκτησε.—Μερικοὶ πολῖται συνεβούλευσαν τὸν Σόλωνα νὰ καταλύσῃ τὴν δημοκρατίαν, διότι ἐνόμιζον ὅτι οὗτος ὡς δίκαιος τύραννος θὰ ἐξουσιάσῃ.

**ΜΑΘΗΜΑ 40.**

*Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος ἐνεργητικὸς  
καὶ παθητικὸς.*

**Λέξεις.**

Ἄπατάω-ῶ (ἀπατῶ).—συλάω-ῶ (ληστεύω, ἀρπάζω, λεηλατῶ).—τιμάω-ῶ (τιμῶ).—ἀδικέω-ῶ τινὰ (κάμνω ἀδικίαν εἰς τινα, βλάπτω ἀδικῶ).—ἀμελέω-ῶ τινος (εἶμαι ἀμελής, παραμελῶ, ἀμελῶ).—ἀναχωρέω-ῶ (ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω, ἀναχωρῶ).—βοηθέω-ῶ (βοηθῶ, δίδω βοήθειαν ἢ ἔρχομαι εἰς βοήθειαν).—στερέω-ῶ (στερῶ, ἀποστερῶ).—φιλέω-ῶ (ἀγαπῶ).—ζηλώω-ῶ (ζηλεύω) μετ' αἰτιατικῆς.—ζημιόω-ῶ (τιμωρῶ σωματικῶς ἢ χρηματικῶς).—στεφανόω-ῶ (στεφανώνω).—ὁ Ἰάσων, -ονος (τὸ ἀμακρόν· κύριον).

Θέμα ἄρχαῖον.

Ὑπὸ (1) τῇ τῶν Ἀθηναίων Ἀκροπόλει ἱερὸν ἦν Πανός· ἕδρυτο δὲ τοῦτο τὸ ἱερὸν μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. — Ἀγησιλάου βασιλεύοντος, ἔνιοι τῶν Εἰλώτων ἐβουλεύσαντο πάντας τοὺς Σπαρτιάτας φονεῦσαι· ὁ δὲ ἅπαντας, οἳ τοῦτο βεβουλεύσθαι ἐμεμήγυντο, θανάτῳ ἐζημίωσεν. — Ἀρίστιππος ἔλεγε τοὺς πεπαιδευμένους διαφέρειν τῶν μὴ πεπαιδευμένων τῷ αὐτῷ, ὥπερ οἱ ἡμεροὶ (2) ἵπποι τῶν ἀγρίων διαφέρουσιν. — Ἄπαντα τὰ τῶν Περσῶν ἱερὰ καὶ οἱ Μῆδοι τιμηθήσασιν. — Ἡ τῶν Συρακοσίων πόλις λιμέσιν ἐκεκόσμητο μεγίστοις. — Οἱ Λυκούργου νόμοι τοὺς Λακεδαιμονίους πρὸς ἀνδρείαν πεπαιδευκέναι λέγονται. — Κύρου οὐδένα νομίζω ὑπὸ πλειόνων πεφιλῆσθαι οὔτε Ἑλλήνων οὔτε βαρβάρων. — Πολλοὶ ἄλλους ἀπατήσαντες αὐτοὶ ἠπάτηνται. — Πίστευσον τῶν ἐταίρων τούτῳ, ὅς καλῶς σοι βεβούλευκεν. — Ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων πρώτων ὡς Θεὸς τιμηθῆσθαι λέγεται Ἡρακλῆς. — Βλέπων πεπαίδευμαι εἰς τὰ (3) τῶν πολλῶν κακά.

Θέμα ἀπλοῦν.

Μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην ἡ ὀργὴ τοῦ Φιλίππου κατὰ τῶν Θηβαίων ἦτο μεγαλειτέρα παρὰ κατὰ τῶν Ἀθηναίων· διότι οὗτοι μὲν εἶχον κινδυνεύσει ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, ἐκεῖνοι δὲ εἶχον ἑξαπατήσῃ αὐτὸν μὴ φυλάξαντες τὴν πρὸς αὐτὸν πίστιν. — Ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Πάτροκλος ἦσαν φίλοι, διότι εἶχον ἀνατραφεῖν (4) ὁμοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πη-

(1) ὑ π ὁ = ὑποκάτω.

(2) ἡ, ἢ ἡμεροσ (ὁ ἡμεροσ, οὐχὶ ἀγριοσ) ἐπιθ. δικατάλ.

(3) εἰς τὸ βλέπων ἀποδίδεται.

(4) συμπαιθεύω.

λέως. — Οὐδέποτε τὸ νὰ ἔξη ὑποχωρήσῃ (1) φέρει εἰς τὸν στρατιώτην μεγάλην δόξαν καὶ τιμὴν. — Πολλοὶ διὰ τῶν καλῶν συμβουλῶν (2), ἀλλ' οὐχὶ διὰ τῆς ἀρετῆς τὸν ἐχθρὸν ἔχουσι νικήσῃ. — Κάλλιςται πόλεις ἐν τῷ πολέμῳ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἔχουσιν ἀφαρπασθῆ. Φοβερὰ εἶνε, καθὼς οἱ ποιηταὶ λέγουσιν, ἢ τιμωρία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, αἵτινες κατὰ διαταγὴν τοῦ πατρός των (γενικ. ἀπολ.) ἔχουσι φονεύσῃ τοὺς ἄνδρας των. — Ὅτε οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς βοήθειαν ἤρχοντο, οἱ Ἀθηναῖοι ἤδη εἶχον νικήσῃ τοὺς Πέρσας ἐν Μαραθῶνι. — Ἡ Μήδεια, ἡ γυνὴ τοῦ Ἰάσονος, λέγεται ὅτι ἔχει φονεύσῃ τὰ τέκνα της, ἵνα (3) τιμωρήσῃ αὐτόν, διότι εἶχε παραμελήσῃ αὐτήν. — Οὐδέποτε ἔχω εἶπη εἰς ὑμᾶς· πῶς ἔχετε λυπήσῃ ἐμέ, ὑφ' οὗ οὐδέποτε ἔχετε λυπηθῆ; — Οὐχὶ πάντες, οἵτινες εἶχον διδαχθῆ ὑπὸ τοῦ Σωκράτους, ἔχουσι συμβουλεύσῃ καλῶς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων. — Πρέπει ἕκαστος νὰ ἔξη σκεφθῆ καλῶς περὶ τῶν πράξεων.

## ΜΑΘΗΜΑ 41.

### *Μέλλων καὶ ἀόριστος παθητικός.*

#### **Λέξεις.**

Ἡ τ τ ἄ ο μ α ι -ῶμαι (νικῶμαι) ἀποθετικόν. — ὁ ρ μ ἄ ω -ῶ (βάλλω τινὰ εἰς κίνησιν, κάμνω τινὰ νὰ ὀρμᾶται) καὶ μέσ. ὁ ρ μ ἄ ο μ α ι -ῶμαι (κινουῖμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος, ὀρμῶμαι). — π λ α ν ἄ ω -ῶ (κάμνω τινὰ νὰ πλανᾶται, παραπλανῶ τινὰ), μέσ. π λ α ν ἄ ο μ α ι -ῶμαι (περιπλανῶμαι). — ἄ ρ ι θ μ ἔ ω -ῶ

(1) τὸ ῥῆμα ἀναχωρῶ ἀπαρέμφ. παρακκ.μ.

(2) βοτική.

(3) ἵνα μεθ' ὑποκκ. ἢ ὡς μετὰ μετοχῆς μέλλοντος.



(ἀριθμῶ, μετρῶ). — ζητέω -ῶ (ζητῶ νὰ εὔρω, ζητῶ). —  
 πολιορκέω -ῶ (πολιορκῶ, κλείω, ἀποκλείω πόλιν). —  
 ἐκπολιορκέω -ῶ (κυριεύω διὰ πολιορκίας). — κατα-  
 φρονέω -ῶ (καταφρονῶ) μετὰ γενικῆς. — ἐπὶ (μετὰ γενι-  
 κῆς) = εἰς τὸν καιρὸν, ὡς «ἐπὶ Ξέρξου» (εἰς τὸν καιρὸν  
 τοῦ Ξέρξου). — ὁ Ἀκρίσιος (κύριον). — ὁ Πομπήιος  
 (κύριον).

### Θέμα ἀρχαῖον.

Ἰθώμη ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων πολλὰ ἔτη πολιορκηθῆναι  
 λέγεται. — Ὑπὸ Τιμολέοντος οἱ Καρχηδόνιοι ἐνίκηθησαν καὶ  
 πᾶσα ἡ Σικελία ἠλευθερώθη, ἢ ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἐπορθήθη.  
 — Οὐ θαυμάζω, εἰ δ' ἄλλους ἀπατήσας αὐτὸς ἀπατηθήσεται. —  
 Οἱ πολέμιοι ὑφ' ἡμῶν κωλυθήσονται τῆς διαβάσεως τοῦ πο-  
 ταμοῦ. — Καίσαρ ἀκούσας ὅτι Πομπήιος φονευθεῖη, ἐδάκρυσε  
 καὶ βαρέως ἔφερε τὸ πρᾶγμα. — Πικρὸν μὲν ἐστὶν ἀπατηθῆναι  
 ὑπὸ ἐχθρῶν, πικρότερον δὲ ὑπὸ φίλων. — Ἀκρισίφ, τῷ τῶν Ἀρ-  
 γείων βασιλεῖ, ὁ Θεὸς ἐμαντεύσατο, ὅτι ὑπὸ τοῦ υἱοῦ Δανάης  
 τῆς θυγατρὸς φονευθήσεται. — Οὐδέποτε ξένος ἀνὴρ ὑπ' ἐμοῦ  
 ἀδικηθήσεται, ἀλλ' αἰεὶ τιμηθήσεται. — Ἐὰν ὑπὸ τῶν πολεμίων  
 νικηθῶμεν, οἱ σύμμαχοι ταχέως ὀρμήσονται ὡς<sup>(1)</sup> βοηθήσοντες.  
 — Τῶν πλείστων πόλεων ἐκπολιορκηθειῶν, οὐδεμία ἐλπίς ἦν  
 τοῖς πολεμίους ἠττηθῆσεσθαι. — Οἱ βάρβαροι ἐν πολλαῖς μάχαις  
 ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων νικηθέντες ἀνεχώρησαν εἰς τὴν ἑαυτῶν  
 χώραν.

### Θέμα ἀπλοῦν.

Γενναῖος ἄνθρωπος διὰ φοβερισμῶν δὲν θὰ ἐμποδισθῇ  
 νὰ συμβουλεύσῃ εἰς τοὺς πολίτας τὰ ἄριστα. — Ταῦτα τὰ  
 ἐπιμελῆ καὶ ὑπὸ πολλῶν ἀρετῶν ἐστολισμένα παιδία θὰ  
 διδαχθῶσιν ὑπὸ τῶν αὐτῶν διδασκάλων. — Ἐὰν πράξητε

(1) μετὰ μετοχ. μέλλοντος σημαίνει σκοπόν=ἕνα βοηθήσωσιν.

τὴν ἀδικίαν, θὰ καταστραφῆτε. — Διὰ τῆς παρὰ τὰ Λεῦκτρα μάχης οὐχὶ μόνον ἡ πόλις Θῆβαι, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ Ἑλλάς ἠλευθερώθη τῆς κυριαρχίας τῶν Σπαρτιατῶν. — Ὁ βασιλεὺς Δαρεῖος ἦτο πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πολὺ ἐχθρὸς, διότι ἡ πόλις Σάρδεις ὑπ' αὐτῶν κατεστράφη. — Οἱ ἀστέρες εἰς τὸν οὐρανὸν ὑπὸ οὐδενὸς τῶν θνητῶν ἐμετρήθησαν καὶ ὑπὸ οὐδενὸς θὰ μετρηθῶσι. — Πολὺν χρόνον ἡ Τροία ἐπολιορκήθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, μετὰ δὲ δέκα ἔτη αὕτη ἡ πόλις ἐκυριεύθη (διὰ τῆς πολιορκίας) καὶ κατεστράφη. — Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ξέρξου οἱ βάρβαροι ἐκινήθησαν κατὰ τῆς Ἑλλάδος μετὰ μεγάλης δυνάμεως, ἵνα <sup>(1)</sup> ὑποδουλώσωσιν αὐτήν, ἀλλ' ἐνικήθησαν ἐν τῇ μάχῃ παρὰ τὴν Σαλαμίνα καὶ τὰς Πλαταιάς. — Μηδέποτε νὰ ἀποπλανηθῆτε τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης.

§ 19. Τὸ μὴ ἀπαιτεῖ προστακτικὴν ἐνεστῶτος χρόνου καὶ παρακειμένου καὶ ὑποτακτικὴν ἀορίστου, ὡς «μὴ θ α ὕ μ α ζ ε» ἀλλὰ «μὴ θ α υ μ ἄ σ η ς» καὶ «μὴ λ έ γ ε τ ε», ἀλλὰ «μὴ εἶ π η τ ε», «μὴ π λ α ν η θ ῆ τ ε», «μὴ π ρ ἄ ξ η τ ε» κτλ. μὴ εἰρήσθω τόδε.

## ΜΑΘΗΜΑ 42.

*Ῥήματα συνηρημένα. Ῥήματα εἰς -έω.*

### Λέξεις.

\* Ἀ σ κ έ ω -ῶ (=γυμνάζω, ἐξασκῶ, ἀσκῶ). — δ ο κ έ ω -ῶ (=φαίνομαι, νομίζω). — ε ὕ δ α ι μ ο ν έ ω -ῶ (εὐδαίμων εἶμαι, εὐτυχῶ). — ε ὕ τ υ χ έ ω -ῶ (εἶμαι εὐτυχίης, εὐτυχῶ). — ἄ τ υ χ έ ω -ῶ (εἶμαι ἀτυχίης, δυστυχῶ). — δ υ σ τ υ χ έ ω -ῶ

(1) ὡς δουλωσόμενοι αὐτήν.

(εἶμαι δυστυχῆς, δυστυχῶ).—λ α λ έ ω -ῶ (εἶμαι λάλος, φλυαρῶ, λέγω).—λ υ π έ ω -ῶ (λύπην προξενῶ εἰς τινα, λυπῶ τινα).—μ ι μ ο ὦ μ α ί τι να (μιμοῦμαι).—ν ο σ έ ω -ῶ (ἀσθενῶ).—ο ἰ κ έ ω -ῶ (κατοικῶ).—έ ν ο ι κ έ ω -ῶ (ἐγκατοικῶ).—ο ἰ κ ο δ ο μ έ ω -ῶ (κτίζω).—π ο λ ε μ έ ω -ῶ τι νι (πολεμῶ κατά τινος).—π ο ν έ ω -ῶ (ἐργάζομαι, κοπιάζω).—τ ι μ ω ρ έ ω -ῶ τι νι (βοηθῶ) καὶ μέσον τ ι μ ω ρ ο ὦ μ α ί τι ν α (=κολάζω, ἐκδικουῦμαι, τιμωρῶ).—φ θ ο ν έ ω -ῶ τι νι (φθονῶ τινα).—φ ο β ο ὦ μ α ί τι ν α (φοβοῦμαι).—φ ρ ο ν έ ω -ῶ (ἔχω φρόνησιν, αἴσθησιν, αἰσθάνομαι, σκέπτομαι).—σ ω φ ρ ο ν έ ω -ῶ (εἶμαι φρόνιμος, ἐγκρατεύομαι).—ὠ φ ε λ έ ω -ῶ τι να (ὠφελῶ).

### Θέμα ἀρχαῖον.

Ἄνῆρ πονηρὸς δυστυχεῖ, κὰν εὐτυχηῇ.—Φιλούντες μὲν φιλούμεθα, μισούντες δὲ μισούμεθα.—Μηδέποτε δοῦλον ἡδονῆς σαυτὸν ποίει.—Ψυχῆς νοσοῦσης ἐστὶ φάρμακον λόγος.—Οἱ Ἀθηναῖοι ἐκράτουν τῶν τὰς νήσους οἰκούντων.—Ἡδὺς φίλου λόγος ἐστὶ τοῖς λυπουμένοις.—Οὐκ αἰ τρίχες ποιοῦσιν αἰ λευκαὶ φρονεῖν.—Τὸ ψεῦδος οὐ μόνον ὑπὸ τῶν θεῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων μισεῖται.—Μιμοῦ τὰ σεμνά, μὴ κακοὺς μιμοῦ τρόπους.—Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον, ἀπόλυσιν (1) κακῶν.—Ἄμεινόν ἐστιν ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν.—Κίμων ἐμιμείτο τοὺς δικαίους τρόπους τοῦ πατρὸς.—Πονηρὸν ἄνδρα μηδέποτε ποιοῦ φίλον.—Πολλοὶ μὲν εὐτυχοῦσιν, οὐ φρονοῦσι δέ.—Γλώττης μάλιστα πανταχοῦ πειρῶ κρατεῖν.—Μὴ φθόνει τοῖς εὐτυχοῦσι.—Τιμῶρει τοῖς ἀδικουμένοις ἀνδράσι.

### Θέμα ἀπλοῦν.

Οἱ Ἀθηναῖοι πολλὰ ἔτη ἐπολέμουν πρὸς τοὺς Σπαρτιά-

(1) ἀπόλυσις=ἀπαλλαγῆ.

τας καὶ τοὺς συμμάχους. — Αἱ ἀρεταὶ τῶν πολιτῶν ἐκόσμουσαν τὰς Ἀθήνας περισσότερον παρὰ ἡ μεγάλη δύναμις καὶ ὁ θαυμαστός πλοῦτος. — Ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων ἐξουσίαζε πολλοὺς λαοὺς, πόλεις καὶ νήσους. — Εὐκολώτερον εἶνε τὸ νὰ νικᾷ (1) τοὺς ἐχθροὺς παρὰ τὴν ὀργὴν καὶ τὰς ὀρέξεις. — Ὁ Θεὸς κἀμνει ἐκείνους, οἵτινες εἶνε εὐτυχεῖς, δυστυχεῖς. — Μὴ ζήλευε ἐκείνους, οἵτινες εἶνε εὐτυχεῖς, διότι ἡ εὐτυχία δὲν εἶνε εἰς αὐτοὺς ἀσφαλής. — Γενναίου ἀνθρώπου εἶνε νὰ ὠφελῇ τοὺς δυστυχεῖς. — Ἡ ἐλευθερία ἔκαμνει τοὺς Ἕλληνας γενναιοτέρους καὶ ἰσχυροτέρους τῶν Περσῶν. — Ἄς δοκιμάζωμεν νὰ ὠφελῶμεν ἐκείνους, ὑπὸ τῶν ὁποίων θὰ εἴμεθα ἀγαπητοὶ καὶ ἔντιμοι (2). — Ἐργάζου, τίμα τὸν Θεὸν καὶ τοὺς γονεῖς σου, βοήθει τοὺς πτωχοὺς, καὶ σὺ θὰ εἶσαι εὐτυχής (3). — Τὸ ἀγαπᾶσθαι ὑπὸ τοῦ διδασκάλου εἶνε εἰς τὸν μαθητὴν (δοτ.) μεγάλη τιμὴ.

## ΜΑΘΗΜΑ 43.

### Ῥήματα εἰς -άω.

#### Λέξεις.

Ἀ γ α π ἄ ω -ῶ (ὡς νῦν). — ἀ π α ν τ ἄ ω -ῶ (συναντῶ, ἀπαντῶ). — γ ε ν ν ἄ ω -ῶ (γεννῶ). — ἐ ρ υ θ ρ ι ἄ ω -ῶ (κοκκινίζω). — ἐ ρ ω τ ἄ ω -ῶ (ὡς νῦν) μετὰ δύο αἰτιατικῶν. — θ ε ἄ ο μ α ι -ῶ μ α ι (παρατηρῶ). — μ η χ α ν ἄ ο μ α ι -ῶ μ α ι (ἐφευρίσκω, μηχανεύομαι). — σ ι γ ἄ ω -ῶ (σιωπῶ) καὶ σ ι ω π ἄ ω -ῶ (ὁμοίως). — τ ο λ μ ἄ ω -ῶ (τολμῶ, ἐπιχειρῶ). —

(1) βῆζον ἔστι νικᾶν.

(2) = ἕφ' ὧν φιλησόμεθα καὶ τιμησόμεθα.

(3) εὐτυχήσεις ἢ εὐδαιμονήσεις.

ἄγομαι γυναῖκα (=λαμβάνω εἰς ἑμαυτὸν γυναῖκα, νυμφεύομαι). — Ὁ Νέστωρ, -ορος (κύριον).

### Θέμα ἀρχαῖον.

Σίγα ἢ κρείττονα σιγῆς λέγε. — Αἱ τῶν Σπαρτιατῶν μητέρες ἐκέλευον τοὺς παῖδας ἢ νικᾶν ἐν ταῖς μάχαις ἢ τελευτᾶν. — Κέρδος μὴ σε νικῆναι. — Οἱ Ἀθηναῖοι Σόλωνα διὰ τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἀρετὴν μάλα ἐτίμων. — Ὡ παῖ, σίῳπα· πόλλ' ἔχει σιγὴ καλὰ. — Ἔστι τὸ τολμᾶν, ὦ φίλ', ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ. — Οὐκ ἔστι κρείττον τοῦ σιωπᾶν τῷ σοφῷ. — Ὡσπερ οἱ πατέρες τοὺς ἑαυτῶν παῖδας ἀγαπῶσιν, οὕτω πάντες οἱ ἄνθρωποι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀγαπῶνται. — Οἱ τῆς πόλεως εὐεργέται ἀεὶ ὑπὸ τῶν πολιτῶν τιμᾶσθων. — Φίλους μὴ ταχέως κτῶ. — Ὑπὸ τοῦ δικαίου ἐστὶν ἠττηθῆναι καλόν. — Μὴ πάντα πειρῶ πᾶσι πιστεύειν ἀεὶ. — Τὰ τῶν ἠττημένων χρήματά ἐστι τῶν νικῶντων. — Ὑπ' ἐσθλῶν ἀνδρῶν ἀγαπᾶσθαι καὶ τιμᾶσθαι μεγάλη δόξα ἐστίν. — Ἐν Λακεδαίμονι οἱ γέροντες μάλιστα ἐτιμῶντο. — Ὅργην ἐταίρου καὶ φίλου πειρῶ φέρειν.

§ 20. Τὸ ἐστίν, ὅταν σημαίνῃ ὑπαρξιν καὶ τάσσηται ἐν ἀρχῇ, λέγεται ἔστιν.

### Θέμα ἀπλοῦν.

Ὁ Ξέρξης, ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν, ἐκινήθη κατὰ τῆς Ἑλλάδος μετὰ ἰσχυροῦ στρατοῦ καὶ πολλῶν πλοίων. — Ἡ Ἑλένη ἠγαπήθη ὑπὸ πάντων τῶν βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, πάντες δὲ προσελάθησαν νὰ λάβωσιν (1) αὐτὴν γυναῖκα. — Ἄνευ τοῦ Θεοῦ ἰσχυρὸν στρατὸν τῶν ἐχθρῶν δὲν θὰ ἠδύνασο νὰ νικήσῃς (2). — Ἐὰν εἰς τὸν ἑαυτὸν σου ἀποκτιᾶς

(1) ἐπειράθησαν ἀγαγέσθαι γυναῖκα.

(2) οὐκ ἂν νικήσεις.

(μετοχ.) πιστὸν φίλον, ἀποκτῆς τὸν κάλλιστον θησαυρόν.— Ὁ Κῦρος προσεπάθει νὰ φονεύσῃ διὰ τοῦ ἀκοντίου ἐν τῇ μάχῃ τὸν ἀδελφόν του Ἀρταξέρξην.— Ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Νέστωρ ἐτιμήθησαν τὰ μέγιστα εἰς τὸν (ἐν) Ἑλληνικὸν στρατόν.— Οἱ βάρβαροι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐνικήθησαν ἐν πολλαῖς μάχαις.— Οὐχὶ διὰ τῆς (δοτικ.) ἀνδρείας οὐδὲ διὰ τοῦ πλήθους τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀπιστίας τοῦ Ἐφιάλτου ἐνικήθησαν ὁ Λεωνίδαο καὶ οἱ τριακόσιοι Σπαρτιάται ἐν ταῖς Θερμοπύλαις.— Αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ σιωπῶσιν, ἐὰν οἱ ἄνδρες λέγωσιν.— Οὐχὶ ἄνευ πολλοῦ κόπου θὰ ἠδύνασο ν' ἀποκτήσῃς (1) φίλους.

ΣΗΜ. «Ὁὐκ ἂν κτήσαιμην φίλους» = δὲν θὰ ἠδυνάμην ν' ἀποκτήσω φίλους· «οὐκ ἂν νικήσας τὸν ἐχθρόν» = δὲν θὰ ἠδύνασο νὰ νικήσῃς τὸν ἐχθρόν. Ἡ εὐκτική μετὰ τοῦ ἂν λέγεται ὀυνητικῆ εὐκτική.

## ΜΑΘΗΜΑ 44.

### Ῥήματα εἰς-ὄω.

#### Λέξεις.

Βεβαιόω-ῶ (βεβαιώνω). — δηλώω-ῶ (φανερόνω). — θυμόομαι-οῦμαι (θυμώνω). — ἰδρόω-ῶ (ιδρώνω). — μαστιγόω-ῶ (μαστιγώνω). — ὁμοιόω-ῶ (παρομοιώνω τινὰ μέ τινα) μετ' αἰτιατ. καὶ δοτικῆς. — ὀρθόω-ῶ (ἀνεγείρω, ἀνορθώνω). — βιόω-ῶ (βιόω).

#### Θέμα ἀρχαῖον.

Ἡ ἀνάγκη δουλοῖ τοὺς ἀνθρώπους καὶ παιδας καὶ γέροντας. — Οὐχ ὅταν ἐν ἠδονῇ βιοτεύῃ, τότε κατὰ φύσιν βιοτεύει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ὅταν ἐν ἀρετῇ. — Ὁ μὲν δειλὸς πολίτης

(1) κτήσαιμην ἂν.

ἀξιοὶ ἐν εἰρήνῃ βιοτεύειν, ὁ δ' ἀνδρείος στρατιώτης οὐδὲν ἄλλο φρονεῖ ἢ πόλεμον καὶ μάχας. — Ὦν τὰς δόξας ζηλοῖς, τούτων τὰς πράξεις μιμοῦ. — Τοὺς ἀγαθοὺς ζηλῶν μάλιστ' ἂν δηλοῖς τὴν σαυτοῦ σωφροσύνην. — Ἀλέξανδρος, ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεύς, πάντων μάλιστα τὸν Ἀχιλλεὺς ἐζήλου. — Ζήλου τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα καὶ τὸν εὐγενῆ. — Μηδέποτε θυμούμενος ζημίου. — Ἐν Σπάρτῃ καὶ οἱ βασιλεῖς ἐζημιοῦντο παρὰ (1) τοὺς νόμους ποιοῦντες. — Οἱ ἐν τοῖς ἀγῶσι νικῶντες στεφανοῦνται. — Ὑπὸ τῶν σοφῶν ὁ μὲν λόγος ὁμοιοῦται τῷ ἀργύρῳ, ἡ δὲ οἰγὴ τῷ χρυσῷ. — Οἱ τοὺς ἀδικοῦντας ζημιοῦντες τοὺς ἄλλους ἀδικεῖσθαι κωλύουσι. — Σωκράτης οὐδέποτε ἐθυμοῦτο. — Ὁ τοῦ ἀνθρώπου τρόπος μάλιστα δηλοῖτο ἂν οὐκ ἐκ τῶν λόγων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἔργων. — Ἡ τῶν Ἑλλήνων ἀνδρεία ἐβεβαιούτο ἐν τοῖς πρὸς τοὺς Πέρσας πολέμοις. — Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πάντα δουλοῦται ταχύ.

### Θέμα ἀπλοῦν.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἠλευθέρωσαν πολλὰς πόλεις καὶ νήσους ἀπὸ τῆς (γενικ.) ἐξουσίας τῶν Περσῶν. — Ὁ δικαστὴς πρέπει νὰ τιμωρῇ τὸν πολίτην, ὅστις πράττει αἰσχρόν τι. — Φανερώσεις τὰ φρονήματά σου (2) καλλίτερον διὰ τῶν πράξεων (δοτικ.) παρὰ διὰ τῶν λόγων. — Λέγουσιν ὅτι (αἰτιατ. καὶ ἀπαρέμφ.) ὁ κόραξ καὶ ὁ ἐλέφας ζῶσι περίπου (εἰς) ἑκατὸν ἔτη. — Ὁ ἥλιος φανερώνει ὅλα. — Τοὺς νόμους τῆς πόλεως θὰ ἠδυνάμην νὰ παρομοιωσω (3) πρὸς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. — Ὁ νόμος διατάσσει νὰ κρίνονται (4) ἄξιοι μεγάλων

(1) ἐναντίον τῶν νόμων.

(2) τὴν διάνοιάν σου.

(3) ἐμοιῶσαιμι ἂν ταῖς ψυχαῖς.

(4) κελύει ἀξιόσθαι.

τιμῶν ἐκεῖνοι, οἵτινες τὴν πατρίδα ἠλευθέρωσαν (μετοχ.). — Ὁ ἄνθρωπος ζῆ ὀλίγον χρόνον, ἀλλὰ πολλὰ ἔτη. — Ἄς μιμώμεθα (ὑποτ.) τὴν ζωὴν τῶν εὐγενῶν καὶ τῶν δικαίων ἀνθρώπων. — Μερικοὶ ἄνθρωποι εἶνε εὐκόλοι, ἄλλοι δὲ παρὰ πολὺ θυμώνουσι. — Τὸ νὰ στεφανώνηται (ἀπαρέμφ.) εἰς τοὺς ἀγῶνας (ἐν) ἦτο μέγιστη τιμὴ παρὰ τοῖς Ἑλλησιν. — Λί ὀρέξεις καὶ τὰ πάθη παραβάλλονται πρὸς πῦρ, τὸ ὁποῖον καταστρέφει ἢ ψυχῇ. — Τὰ παιδιά τῶν Λακεδαιμονίων ἐμαστιγώνοντο πλησίον τῶν (ἐπὶ τοῖς) βωμῶν. — Ὑπὸ τῶν Περσῶν οἱ κατοικοῦντες τὴν νῆσον Εὐβοίαν ὑπεδουλώθησαν. — Ὁ προδότης τῆς πατρίδος μας πρόπει νὰ τιμωρηθῆ διὰ θανάτου (δοτ.). — Ὁ Λεωνίδας ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐκρίθη ἄξιος (ἠξιώθη) μεγίστων τιμῶν. — Ὁ λιμὴν καὶ ἡ πόλις ὠχυρώθησαν ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους διὰ τῶν μαζρῶν τειχῶν (δοτ.).

## ΜΑΘΗΜΑ 45.

### *Σχηματισμὸς τῶν χρόνων τῶν ἀφωολήκτων ἡμεράτων.*

*Ῥήματα μὴ ἐκτεταμένα καὶ ῥήματα ἐκτεταμένα διὰ τοῦ T.*

#### **Ἀέξεις.**

Εἰ σ ἄ γ ω (κάμνω νὰ εἰσέλθῃ, ἐμβιβάζω). — ἐ ξ ἄ γ ω (κάμνω νὰ ἐξέλθῃ, ἐξάγω). — ἄ ρ χ ω τ ι ν ὸ ς (ἐξουσιάζω καὶ κάμνω πρῶτος ἀρχὴν), ἄ ρ χ ο μ α ῖ τ ι ν ο ς (ἀρχίζω τι). — β λ ἄ π τ ω τ ι ν ἄ (θέμ. βλαβ-) = βλάπτω. — γ ρ ἄ φ ω (ὡς νῦν). — δ ἔ χ ο μ α ῖ (λαμβάνω, δέχομαι). — π ρ ο σ δ ἔ χ ο μ α ῖ (περιμένω, ἐλπίζω). — δ ι ὠ κ ω (κυνηγῶ, διώκω). — ε ὕ χ ο μ α ῖ (ἐπιθυμῶ, παρακαλῶ) μετὰ δοτικ.



— ἦ κ ω (ἔχω ἔλθῃ). — θ ά π τ ω (ῥίζ. ταφ-) = θάπτω. —  
 κ α λ ύ π τ ω (ῥίζ. καλύβ-) = σκεπάζω. — ἐ κ κ α λ ύ π τ ω  
 (ξεσκεπάζω). — κ ρ ύ π τ ω (θέμ. κοῦφ-κρούπτω, ἀποκρούπτω  
 μετὰ διπλῆς αἰτιατ.). — δ ι α λ έ γ ο μ α ί τ ι ν ι = συνδιαλέ-  
 γομαι. — σ υ λ λ έ γ ω (συνάγω, συναθροίζω, συμμα-  
 ζεύω). — λ ή γ ω (παύομαι). — π ε ί θ ω (καταπειθω) και μέσ.  
 π ε ί θ ο μ α ί τ ι ν ι (ύπακούω, πείθομαι). — σ π ε ύ δ ω (ἐπι-  
 ταχύνω, βιάζομαι). — ψ ε ύ δ ω (άπατῶ, ἐξαπατῶ), μέσ.  
 ψ ε ύ δ ο μ α ι (ψευδολογῶ).

### Θέμα άρχαῖον.

Θεῶ μάλλον πείσομαι ἢ ἀνθρώποις. — Κύρος πρὸς Ἄρτα-  
 ξέρξην τὸν ἀδελφὸν στρατευσόμενος Κλέαρχον τὸν τοῖς Θραξί  
 πολεμήσαντα ἐκ τῆς Θράκης μετεπέμψατο. — Μηδαίς σ' ἀν-  
 θρώπων πεισάτω κακὸν ἄνδρα φιλήσαι. — Πύρρου πρέσβεις  
 πέμψαντος διαλεξομένους τοῖς Ῥωμαίοις περὶ τῆς εἰρήνης,  
 πολλῶν δὲ κελευόντων δέξασθαι αὐτήν, Ἄππιος Κλαύδιος ὁ  
 τυφλὸς ἔπεισε τοὺς Ῥωμαίους ἀποπέμψαι τοὺς πρέσβεις καὶ μὴ  
 ἀκούειν αὐτῶν. — Ὁ δίκαιος καὶ εὐσεβὴς πάντα ἀπὸ Θεοῦ ἄρ-  
 ξεται. — Οὐχ ἅπασιν ὑμῖν οἱ αὐτοὶ νόμοι γεγραμμένοι εἰσίν. —  
 Ἐγὼ νομίζω πάντα τὰ κεκρυμμένα τῷ χρόνῳ ἐκκαλυφθήσε-  
 σθαι. — Κύρος ὑπὸ τοῦ πατρὸς κατεπέμψθη σατράπης τῆς Λυ-  
 δίας καὶ τῆς Φρυγίας καὶ τῆς Καππαδοκίας. — Ῥόδον τὴν  
 νῆσον τὸ παλαιὸν κεκρύφθαι λέγουσιν ὑπὸ τῆς θαλάττης. —  
 Δημοσθένης ἔπεισε τοὺς Ἀθηναίους πρέσβεις πέμψαι πρὸς βα-  
 σιλέα πείσοντας αὐτὸν Φιλίππῳ, τῷ τῶν Μακεδόνων βασιλεῖ  
 πολεμῆσαι. — Φθονῶν οὐκ ἄλλους, ἀλλὰ σαυτὸν μάλιστα βλά-  
 φεις. — Καὶ σὺ, ὦ φίλε, πείσθητι, τὸ γὰρ πείθεσθαι ἄμεινον. —  
 Οἱ γονεῖς οὔποτε λήξουσι τὰ τέκνα φιλοῦντες καὶ ὠφελοῦντες.  
 — Λόγω μ' ἔπεισας, φαρμάκῳ σοφωτάτῳ.

**Θέμα ἄπλοῦν.**

Ἐὰν ὁ βασιλεὺς συναθροίσῃ τοὺς στρατιώτας, θὰ ὀδηγήσῃ αὐτοὺς ὁ ἴδιος ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν.— Ὁ Κλέαρχος συνέλεγε στρατὸν διὰ χρημάτων (δοτ.), τὰ ὁποῖα αὐτῷ ἔπεμψεν ὁ Κῦρος.— Οἱ Ἕλληνες μισθοφόροι, τοὺς ὁποίους ὁ Κλέαρχος διὰ τὸν Κῦρον (δοτικ.) συνέλεξε, δὲν ἤθελον νὰ βαδίσωσιν εἰς τὰ ἐμπρὸς (1), ὅτε ὑπόπτεισαν ὅτι θὰ ὀδηγήσῃ αὐτοὺς κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν.— Ὁ Μιλτιάδης ἔπειθε τοὺς Ἀθηναίους νὰ πέμπωσιν αὐτὸν μετὰ πλοίων ἐναντίον τῶν κατοίκων τῆς Πάρου.— Ὁ Σωκράτης ἀπέθανεν, ἀφ' οὗ ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ φορέματος.— Θὰ σπεύσωμεν νὰ πράξωμεν τοῦτο, τὸ ὁποῖον μᾶς κατέπεισας νὰ πράξωμεν.— Ἐν τῇ μάχῃ ἡ ἀσπίς τοῦ στρατιώτου πρέπει νὰ εἶνε ξεσκεπασμένη (2). — Πᾶν εἶνε ξεσκεπασμένον, ὅπερ ἔχεις προσπαυήσῃ νὰ κρύψῃς.

ΜΑΘΗΜΑ 46.

*Ῥήματα οὐρανισκόφωνα τὸ j ἔχοντα.*

**Λέξεις.**

Ἀ λ λ ἄ τ τ ω (ἀλλᾶττω = μεταβάλλω, ἀλλοιώνω). — ἀ π α λ λ ἄ τ τ ω (τινὸς = ἐλευθερώνω, ἀπομακρύνω, ἀπαλλάττω). — μ ε τ - α λ λ ἄ τ τ ω (μεταβάλλω, μεταποιῶ, ἀνταλλάττω). — κ η ρ ὄ τ τ ω (κηρύκ, διαλαλῶ, διακοινωνῶ, κηρύττω) τὸ υ μακρόν. — κ ρ ᾶ ῥ ζ ω (κραγ-, κραυγὴ ἀντὶ τοῦ κραυῆζω) = κραυγάζω. — ο ἰ μ ὄ ζ ω (οἰμωγ-, θρηνῶ, ὀδύρομαι). — ὀ ρ ῦ τ τ ω (ὀρῶχ-, σκάπτω). — π ρ ἄ τ τ ω

(1) εἰς τὸ πρόσω.

(2) ἐκκεκλυμένη. Τὰς ἀσπίδας ἐκπέπυρον διὰ θηκῶν, αἵτινες ἐκκλύοντο σάγματα καὶ ἔλυτορα. Ἐν πολέμῳ δὲ ἐξῆγον τὰς θήκας καὶ ἐξεκλύοντο τὰς ἀσπίδας.

(προᾶγ-, κάμνω, ἐνεργῶ, ἐργάζομαι) τὸ α μακρὸν (ὄρα ἀρ. 34).—σ α λ π ί ζ ω (σαλπῆγγ-, φωνάζω διὰ τῆς σάλπιγγος, σαλπίζω).—σ τ ε ν ά ζ ω (στενᾶγ-, στενάζω, ἀναστενάζω).—τ α ρ ά τ τ ω (ταρᾶγ-, ταράττω, φέρω εἰς ἀταξίαν, ἀνακατώνω). — τ ά τ τ ω (τᾶγ-, τακτοποιῶ, διευθετῶ, διοργανώνω, θέτω).—ἀ ν τ ι τ ά τ τ ω (θέτω ἐναντίον, στήνω ἀπέναντι).—δ ι α τ ά τ τ ω (βάλλω εἰς τάξιν, παρατάσσω).—ἐ π ι τ ά τ τ ω τ ι ν ἰ (θέτω κατόπιν, παραγγέλλω, διατάσσω). — π ρ ο σ τ ά τ τ ω τ ἰ τ ι ν ι (προστάζω, παραγγέλλω).—φ υ λ ά τ τ ω τ ι (φυλάκ-, φυλάττω, προφυλάττω) καὶ μέσ. φ υ λ ά τ τ ο μ α ἰ τ ι (=ἀποφεύγω τι, φυλάττομαι ἀπό τι, προφυλάττομαι ἀπό τι).

§ 21. Ῥήματα λήγοντα εἰς ΤΤΩ (ῆ-σσω) ἔχουσι τὸ πρὸ τοῦ τ δίχρονον βραχύ, ἐξαιρεῖται τὸ π ρ ά τ τ ω, φ ρ ῖ τ τ ω καὶ κ η ρ ῦ τ τ ω.

### ⊕έμα ἀρχαῖον.

Ἐλπίζε τιμῶν τοὺς γονέας πράξιν καλῶς. — Οἱ θεοὶ σὲ καὶ τὰ σὰ εὐμενῶς φυλάξαιεν. — Ὑφ' Ἡρακλέους Προμηθεὺς τῶν ἀλλαγῶν ἀπηλλάχθαι λέγεται. — Ἄνευ σπουδῆς οὐδὲν καλὸν κᾶγαθὸνπραχθήσεται οὔτ' ἐν τοῖς οἴκοις οὔτ' ἐν ταῖς πόλεσιν. — Ὑπὸ τῶν στρατηγῶν τοῖς ἵππεῦσι μὲν ἀντετάχθησαν οἱ ἵππεῖς, τοῖς δὲ ὀπλίταις οἱ τοξόται καὶ οἱ ἐλέφαντες. — Ἐν τῇ περὶ Χαιρώνειαν μάχῃ λέγονται οἱ Θηβαῖοι ἀντιτάξασθαι τούτῳ τῷ μέρει τῆς τῶν Μακεδόνων στρατιᾶς, οὗ Ἀλέξανδρος ἦρξεν. — Οἱ τετελευτηκότες ἀπηλλαγμένοι εἰσὶ νόσων καὶ λύπης καὶ τῶν ἄλλων κακῶν. — Ὁ Σωκράτης πρὸ τῆς τελευτῆς τὴν γυναῖκα ἀπαλλάξας πολλὰ περὶ θανάτου τοῖς φίλοις διαλεχθῆναι λέγεται. — Λυπῶν καὶ νόσων οἱ ἄνθρωποι οὔποτε ἀπαλλαχθήσονται. — Οἱ Ἀθηναῖοι ἐνόμιζον πάντα ὑπὸ Ἀλκιβιάδου ἐπὶ (1) τῇ τυραννίδι πεπραχθαι. — Πόνου μεταλλαχθέντος, οἱ

(1) ἕνεκα τῆς τυραννίδος, διὰ τὴν τυραννίδα.

πόννοι γλυκαίς. — Πράξον τὰ σαυτοῦ, μὴ τὰ τῶν ἄλλων φρόνει.

**Θέμα ἄπλοῦν.**

Ὁ Θεμιστοκλῆς λέγεται ὅτι ἀπηλλάχθη (ἀπαρέμ.) τῆς βίας τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν πῶν αἶμα ταύρου. — Οἱ Ἀθηναῖοι ἐστάθησαν ἀπέναντι τῶν βαρβάρων μόνοι εἰς τὸν Μαραθῶνα (ἐν). — Διὰ τῆς φυγῆς τῶν ἑλεφάντων, οὔτινες ἦσαν παρατεταγμένοι πρὸ τῆς τάξεως, ἐταράχθησαν οἱ βαρέως ὀπλισμένοι στρατιῶται. — Ἐὰν θέλῃς νὰ ζῆς, μηδὲν ἄξιον τοῦ θανάτου νὰ πρῶττης (προσταξ.). — Πᾶν ἔχει πραχθῆ, ὅπερ ἔχεις παραγγείλη εἰς ἡμᾶς νὰ πράξωμεν. — Στρατὸς καλῶς διωργανωμένος δὲν θὰ νικηθῆ εὐκόλως. — Ὁ ὑπὸ ἄξιον ἄρχοντα ἄτακτος στρατὸς θὰ ταραχθῆ ἕνεκα τῆς ἀνοησίας τῶν πολιτῶν. — Ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐστάλησαν 40 τριήρεις, ἵνα φυλάττωσι (μετοχ. μέλλ.) τὴν νῆσον Εὐβοίαν. — Προφυλάττου ἀπὸ τὸν σκύλλον. — Ὁ θάνατος θὰ ἀπαλλάξῃ ἡμᾶς ὅλων τῶν κακῶν τῆς ζωῆς. — Ἡ Νιόβη μετεβλήθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς λίθον. — Ὅταν ὁ στρατηγὸς τὸν τεταραγμένον στρατόν του συναθροίσῃ, διατάσσει τὸν κήρυκα νὰ κηρύξῃ νὰ θάψῃ ὁ στρατὸς τοὺς νεκρούς.

ΜΑΘΗΜΑ 47.

*Ῥήματα ὀδοντόφωνα τὸ j ἔχοντα.*

**Ἄξιεις.**

Ἄ θ ρ ο ἰ ζ ω καὶ σ υ ν α θ ρ ο ἰ ζ ω (συμμαζεύω, συλλέγω, συναθροίζω). — ἀ ν α γ κ ἄ ζ ω (βιάζω, ἀναγκάζω). — ἀ ρ π ἄ ζ ω (ζάμνω ἀρπαγὴν, ἀρπάζω). — δ ι α ρ π ἄ ζ ω (ληλατῶ, ληστεύω, διαρπάζω). — γ υ μ ν ἄ ζ ω (ἀσκῶ, γυμνάζω). — ἐ ρ ἰ ζ ω (φιλονικῶ) μετὰ δοτικῆς. — θ α υ-

μ ά ζ ω (θαυμάζω, παραξενεύομαι). — κ ο λ ά ζ ω (τιμωρῶ). — κ ο μ ί ζ ω (φέρω). — κ τ ί ζ ω (κτίζω). — λ ο γ ί ζ ο μ α ι (σκέπτομαι, συλλογίζομαι, λογαριάζω). — μ α κ α ρ ί ζ ω (νομίζω τινά μακάριον, καλοτυγίζω). — ν ο μ ί ζ ω (νομίζω, πιστεύω) μετ' άπαρεμ. καί μετὰ διπλ. αίτιατ. — ο ι κ ί ζ ω (βάλλω τινά εις χώραν νά κατοικήση, κατοικίζω, θεμελιώνω). — ο ν ο μ ά ζ ω (δίδω ονομασίαν, ονομάζω). — ο π λ ί ζ ω (εφοδιάζω τινά με όπλα, όπλίζω). — ο ρ γ ί ζ ω (παροργίζω τινά) καί μέσ. ο ρ γ ί ζ ο μ α ι (θυμώνω ό ίδιος). — π λ ά τ τ ω (σχηματίζω, πλάττω). — π λ η σ ι ά ζ ω καί π ε λ ά ζ ω (σιμώνω, πλησιάζω). — σ κ ε υ ά ζ ω (έτοιμάζω). — κ α τ α σ κ ε υ ά ζ ω (κάμνω, εϋθειάνω, κατασκευάζω). — π α ρ α σ κ ε υ ά ζ ω (έτοιμάζω, προετοιμάζω). — τ ε ι χ ί ζ ω (όχυρώνω με τείχος, τειγίζω). — ύ β ρ ί ζ ω (είμαι ύπερήφανος, φέρομαι ύπερηφάνως, ύβρίζω). — φ ρ ά ζ ω (λέγω). — φ ρ ο ν τ ί ζ ω (έχω φροντίδα, φροντίζω). — χ ω ρ ί ζ ω (κάμνω τι χωριστά, χωρίζω). — ψ η φ ί ζ ο μ α ι (διά τής ψήφου μου άποφασίζω, ψηφίζω).

§ 22. Τά εις ΖΩ ρήματα έχουσι τὸ πρὸ τοῦ Ζ δίχρονον συνήθως βραχύ, ἔξαιρεῖται τὸ κ ρ κ' ζ ω.

### Θέμα άρχαϊόν.

Κύρος έθήρευεν άφ' έππου, όπότε γυμνάσαι βούλοιτο έαυτὸν καί τοὺς έππους. — Νίνος, ό τής 'Ασσυρίας βασιλεύς, πόλιν έκίσε καί άφ' έαυτοῦ Νίνον αὐτήν ώνόμασεν. — 'Η γυνή ή πάντα εϋ παρεσκευακυία κόσμος έστί τής οικίας. — Κύρω τῶ νεωτέρω ύπὸ Κλεάρχου μεγάλη στρατιά συνήθροιστο. — Σπάρτη τή τών πολιτῶν άρετῆ μάλλον έτετείχιστο ή τάφροις καί τείχεσι. — Λέγουσι Κάστορα καί Πολυδεύκη διά τήν άρετήν νομισθῆναι Διδος υίους καί όνομασθῆναι Διοσκόρους. — Τήν πόλιν τειχιώμεν καί επιτείθεια εις αὐτήν κοιμώμεν, εἰάν

Αρχειοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

οὐ πολέμιοι πλησιάσωσι. — Γύμναζε παῖδας, ἄνδρας γὰρ οὐ γυμνάσεις.

⊕ **ἔμ. α. ἄπλοῦν.**

Ὁ Πάρις ἤρπασε τὴν Ἑλένην ἐκ τῆς Σπάρτης καὶ ἔφε-  
 ρεν (ἀόρ.) αὐτὴν ἐν τῷ πλοίῳ του εἰς τὴν Τροίαν. — Ὑπὸ  
 τοῦ Ἡρακλέους αἱ ἵπποι τοῦ Διομήδους, τοῦ βασιλέως  
 τῶν Θρακῶν, θὰ φερθῶσιν εἰς τὰς Μυκήνας. — Μὴ λέγε  
 ψεῦδη, διότι τὸ ψεῦδος εἶνε ἄτιμον καὶ οὐχὶ ἄξιον ἀνθρώ-  
 που. — Ἐκ τῶν Ἑλλήνων τεχνιτῶν (1) ὁ Φειδίας ὠραιότατα  
 ἔχει πλάσῃ τὸν Δία. — Ὁ Θεὸς ἔχει ἐτοιμάσῃ εἰς τοὺς ἀν-  
 θρώπους (δοτ.) ὄλα τὰ ἀναγκαῖα. — Τὸ ὅτι εἶχον καλῶς  
 ἠτοιμασμένα τὰ πλοῖα προεξένει εἰς τοὺς Ἀθηναίους πολί-  
 τας (δοτ.) μεγάλην τιμὴν. — Ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου πλη-  
 σίον τῶν ἐκβολῶν (2) τοῦ Νείλου θεμελιωθεῖσα πόλις ὠνο-  
 μάσθη Ἀλεξάνδρεια. — Ἡ Περσεφόνη, ἡ θυγάτηρ τῆς Δή-  
 μητρος, θὰ ἀρπασθῆ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος καὶ θὰ φερθῆ  
 εἰς τὸν ἄδην. — Οἱ Ἀθηναῖοι νέοι ἦσαν εἰς τὰ ὄπλα (ἐν)  
 πολὺ γεγυμνασμένοι. — Πᾶν, ὅπερ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν  
 εἶχεν ἀρπασθῆ ἐκ τῶν χωρίων καὶ τῶν πόλεων, ἤθελε  
 φερθῆ (3) εἰς τὸ στρατόπεδον. — Οἱ Ἀθηναῖοι κατεπεΐσθη-  
 σαν ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους νὰ ὀχυρώσωσι διὰ τείχους τὴν  
 πόλιν καὶ τὸν Πειραιᾶ. — Οἱ Λακεδαιμόνιοι εἶχον τοὺς παῖδας  
 τῶν γεγυμνασμένους εἰς τὰ ὄπλα περισσότερον τῶν ἄλλων  
 Ἑλλήνων. — Ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους ἄκοντες οἱ Ἑλληνες  
 εἶχον ἀντιταχθῆ κατὰ τῶν Περσῶν ἐν Σαλαμῖνι. — Ὁ σοφὸς  
 δὲν θὰ δακρύσῃ τοὺς ἀποθανόντας, ἀλλὰ θὰ νομίσῃ αὐτοὺς  
 εὐτυχεῖς.

(1) ὁ τεχνίτης, -ου (τὸ μακρόν).

(2) ἐπὶ τῷ στόματι.

(3) εὐκτικῶς μετὰ τοῦ ἄν.

ΜΑΘΗΜΑ 48.

ῥήματα ὑγρόληκτα.

Λέξεις.

Ἄγγελλω (ἀγγελ-, εἰδοποιῶ, διακοινώνω). — ἀπαγγέλλω (ἀναγγέλλω, διηγοῦμαι, ἐρμηνεύω). — παραγγέλλω (δίδω παραγγελίαν, παραγγέλλω). — αἰσχύνω (ἐντροπιάζω τινά, καταισχύνω) καὶ μέσ. αἰσχύνομαι (αἰσθάνομαι ἐντροπήν). — ἀμύνω (μετὰ δοτ. βοηθῶ, ὑπερασπίζω τινά, μετ' αἰτιατ. δὲ—ἀποκρούω, ἀπομακρύνω) καὶ μέσ. ἀμύνομαι τινά (τιμωρῶ, ἐκδικοῦμαι). — καθαίρω (καθαρ-, καθαρίζω). — κείρω (κερ-, κουρεύω). — κρινω (κρίν-, κρίνω, γνωματεύω, ἀποφασίζω), — ἀποκρινω (ἀποχωρίζω). — ἀποκρινομαι (δίδω ἀπόκρισιν, ἀποκρίνομαι). — διακρίνω (κάμνω διάκρισιν, διακρίνω, ἀποφασίζω). — ἀποκτείνω (κτεν-, φονεύω). — λυμαίνομαι (λυμαν-, βλάπτω). — μιαίνω (μίαν-, μολύνω). — ὀδύρομαι (ὀδύρ-, κλαίω θρηνῶ). — περαίνω (περαν-, τελειώνω). — σημαίνω (σημαν-, δηλῶ, φανερώνω, δίδω σημείον, σημαίνω). — σπείρω (σπερ-, σπείρω). — διασπείρω (διασκορπίζω). — στέλλω (στελ-, στέλλω). — ἀποστέλλω (στέλλω μακράν, ἀποπέμπω, στέλλω). — σφάλλω τινὰ (κάμνω τινὰ νὰ σφάλληται) καὶ μέσ. σφάλλωμαι (ἀμαρτάνω ἐγὼ ὁ ἴδιος). — ἐντέλλομαι τινί (δίδω ἐντολήν, παραγγέλλω). — ὑγιαίνω (ύγιαν-, εἶμαι ὑγιής, ὑγιαίνω). — ὑφαίνω (ύφαν-, ὑφαίνω). — φθείρω καὶ διαφθείρω (φθερ-, καταστρέφω, ἐξολοθρεύω, διαφθείρω).

Θέμα ἀρχαῖον.

Τοὺς πολεμίους ἀνδρείως ἀπὸ τῶν τειχῶν τῆς ἡμετέρας πόλεως ἀμυνοῦμεν. — Χαλεπὸν ἐστὶ διακρίναι τὸν κόλλακα

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

καὶ τὸν φίλον.—Μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς (1) μάχην Λύσανδρος εἰς Λακεδαίμονα τοὺς τὴν νίκην ἀπαγγελοῦντας ἐπεμψεν ἐπὶ τῆς κρατίστης νεώς.—Λέγοντος τοῦ μάντεως πρὸ τῆς ἐν Ἀργινοῦσσαις (2) μάχης ὑπὸ τῶν θεῶν τῇ μὲν στρατιᾷ νίκην σεσημάνθαι, τῇ δὲ στρατηγῷ θάνατον, Καλλικρατίδας, ὁ τῶν Λακεδαιμονίων στρατηγός, ἀπεκρίνατο, ὅτι ἡ Σπάρτη οὐδὲν κάκιον οἰκισθήσεται αὐτοῦ τελευτήσαντος καὶ ἐσόμενον ἀρξασθαι τῆς μάχης.—Ἀγγελθείσης τῆς ἐν Σικελίᾳ συμφορᾶς, πάντες οἱ Ἀθηναῖοι ᾠδύροντο θακρύνοντες τὴν ἑαυτῶν τύχην.—Ὁ τὴν ψυχὴν κεκαθαρμένος κάλλιστα κεκόσμηται.—Πηνελόπη τρία ἔτη Λαέρτη ἐντάφιον (3) ὑφαίνουσα οὐκ ἐπέρανε τὸ ἔργον· νυκτὸς γὰρ ἔλυε τὰ ἡμέρας ὑφασμένα.—Ἰξίονα, ὃς τὸν τῆς γυναικὸς πατέρα ἀπέκτεινε, αὐτὸς ὁ Ζεὺς τοῦ φόνου ἀπαλλάξαι λέγεται.—Αἰδοῦ (4) σεαυτὸν καὶ ἄλλον οὐκ αἰσχυνθήσει.—Ἀεὶ λέγων τάληθές οὐ σφαλεῖ ποτε.

### Θέμα ἄπλοῦν.

Ἀφ' οὗ (ἐπεὶ) ὁ Κάδμος ἐφόνευσε τὸν φύλακα τῆς πηγῆς, τὸν φοβερόν δρακόντα, ἔστειρε τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ. — Ἀγγελιαφόρος ἐκ τοῦ Μαροθῶνος εἰς Ἀθήνας ἀπεστάλη, ἵνα ἀναγγείλῃ (μετοχ. μέλλ.) εἰς τοὺς Ἀθηναίους (δοτ.) τὴν νίκην. — Ἡ ψυχὴ πρέπει νὰ καθαρῇ ἀπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν (γενικ.) καὶ νὰ κοσμηθῇ διὰ τῆς ἀρετῆς (δοτικ.). — Ὁ Θησεύς, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἔστειλαν εἰς Κρήτην, ἐφόνευσε τὸν Μινώταυρον διὰ τῆς βοηθείας τῆς Ἀριάδνης (γενικ. ἀπόλυτ.). — Ὅτε ὁ ζου-

(1) οἱ Αἰγὸς ποταμοί, θέσις ἐν Θράκῃ.

(2) αἱ Ἀργινοῦσαι (β' ἐνός ν καὶ δύο σ) νῆσοι πρὸς τὴν Λέσβον.

(3) ἐντάφιον=σάβανον.

(4) αἰδέομαι=ἐντρέπομαι, σέβομαι.



ρεὺς (1) τοῦ Ἀρχελαίου ἠρώτησε, «πῶς νά σε κουρεύσω;» (ὑποτ. ἀόρ.), ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, «σιωπῶν». — Εἰδοποίησον, ὦ ξένε, εἰς τοὺς Σπαρτιάτας (δοτ.) ὅτι εἰς τοὺς νόμους (δοτ.) ὑπακούοντες ἔχομεν ἀποθάνη. — Παλαιὸς χρησιμὸς ἦτο ὅτι οὐδὲν ἄλλο ὅσον ἢ πλεονεξία (2) θὰ διαφθείρῃ τὴν πόλιν τῶν Σπαρτιατῶν.

## ΜΑΘΗΜΑ 49.

*Ἀνώμαλος σχηματισμὸς τῆς αὐξήσεως.*

### Ἀέξεις.

Ἐάω-ῶ (ἀφήνω). — ἐθίζω (συνηθίζω τινά). — ἔλω (σύρω, τραβῶ). — ἔπομαι (ἀκολουθῶ) μετὰ δοτικῆς. — ἔροπω (σύρομαι μετὰ τὴν κοιλίαν). — ἐστίαω-ῶ (φιλεύω τινά). — παρέχω (δίδω, προξενῶ). — ἀπέχω (εἶμαι μακρὰν, ἀπέχω), μέσ. ἀπεχομαίτινος (δὲν ἐγγίζω τι, κρατῶ τὸν ἑαυτὸν μου μακρὰν τινος). — ἀνέχομαι (βαστάζω, ὑπομένω, ἀνέχομαι). — ἀνοίγω (ἀνοίγω). — ἐναντιόομαι-οῦμαι (ἐναντιώνομαι). — καθέδω (κοιμῶμαι). — καθέξομαι (καθίζω τὸν ἑαυτὸν μου, καθίζω, κάθημαι). — καθί'ζω (βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ καὶ καθέξομαι). — ὀράω-ῶ (βλέπω, παρατηρῶ). — ὠνέομαι-οῦμαι (ἀγοράζω).

### Θέμα ἀρχαῖον.

Ἐπίχαρμος ὁ παιγνῆτης ἀπ' Ἀχιλλέως εἶλκε τὸ γένος. — Ἡ Σφιγξ σῶμα μὲν εἶχε λέοντος, κεφαλὴν δὲ καὶ πρόσωπον κόρης, πτέρυγας δὲ ὄρνιθος, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου. — Φαμμῆτιχος πρῶτος τῶν Αἰγυπτίων βασιλέων ἀνέφξε τοῖς ἄλλοις ἔθνεσι

(1) ὁ κουρεύς — ἕως (ὅπως νῦν).

(2) ἡ πλῆθὺς ψηφισποίηθη ἀπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ λιμένας καὶ πολλὴν ἀσφάλειαν τοῖς ξένοις παρείχετο.—Κόνων νικήσας τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ τειχίσας τὸν Πειραιᾶ πάντας τοὺς Ἀθηναίους εἰσΐτασε.—Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύων εἶχε στρατιὰν πλῆθει φοβερωτάτην, εἶποντο δ' αὐτῷ τριήρεις ἑπτὰ καὶ διακόσαιο καὶ χίλιοι.—Οἱ Κρήτες καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀπείχοντο τῶν συμποσίων<sup>(1)</sup>.—Φίλιππος καὶ πλοῦτον καὶ δύναμιν ἐκέκτητο, ὅσῃν οὐδείς τῶν Ἑλλήνων.—Αἱ Γοργόνες χεῖρας εἶχον χαλκᾶς καὶ πτέρυγας χρυσαῶς.—Θεμιστοκλέα τὸ Μιλτιάδου τρόπαιον καθεύδειν οὐκ εἶα.—Ἐπαμεινώνδας χρήματα μὲν οὐκ ἐκέκτητο, σωφροσύνη δὲ καὶ ἀνδρεία οὐδενὸς ἦντων ἦν τῶν πολιτῶν.—Ἀριστείδης καὶ Θεμιστοκλῆς πολὺν μὲν χρόνον ἠναντιοῦντο ἀλλήλοις, ἐπεὶ δὲ τὸν παρὰ τῶν Περσῶν κίνδυνον ἑώραν, διέλυσαν τὴν ἔχθραν.—Ἔως<sup>(2)</sup> μὲν οἱ βάρβαροι τὴν ἀγορὰν παρείχον καὶ οὐκ ἠναντιοῦντο, οἱ Ἕλληνες ἔωνοῦντο τὰ ἐπιτίγδεια καὶ διὰ φιλίας ἐχρῶντο αὐτοῖς, ἐπεὶ δὲ ἀγορὰν οὐ παρείχον, οἱ Ἕλληνες ἤρπαζον καὶ ἐσύλων.—Περικλῆς πάσας τὰς συμφορὰς ἀνδρείως ἠνείχετο καὶ οὐδείς αὐτὸν οὐδὲ ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ἄθυμον ἑώρα.—Ψυχὴν ἔθιξε πρὸς τὰ χρηστὰ πράγματα.

### Θέμα ἄπλοῦν.

Ἐκαστος τῶν πλουσίων Ῥωμαίων εἶχεν ἐν τῇ οἰκίᾳ του ἓνα σκλάβον, ὅστις πλησίον τῆς θύρας ἐκάθητο καὶ ὁ αὐτὸς ἤνοιγε.—Παρὰ τοῖς Πέρσαις συνήθιζον οἱ παῖδες νὰ λέγωσι πρὸ πάντων τὴν ἀλήθειαν.—Οἱ Ἀθηναῖοι ἐφίλευον μεγαλοπρεπέστατα τὸν Δημήτριον, ὅστις τὸν Κάσσανδρον ἐνίκησε καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν ἠλευθέρωσεν.—Ἡμεῖς ἐδώκαμεν εἰς σᾶς (δοτ.) οὐχὶ χρήματα, ἀλλὰ φίλους, διότι τὸ

(1) τὸ συμπόσιον=ἔπος καὶ νῦν.

(2) ἔως=ἔως ἔτου.

ἔχειν φίλους εἶνε καλλίτερον ἢ ὁ πλοῦτος. — Ὁ Θεμιστοκλῆς δὲν ἐκοιμᾶτο διὰ τὴν δόξαν τοῦ Μιλτιάδου. — Ὁ Περικλῆς μετὰ τὸν ὀλέθριον λοιμὸν, ὅστις κατέλαβε (1) τὰς Ἀθήνας ἐπὶ δύο ἔτη τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἀνώρθωσε τὸ θάρρος τῶν πολιτῶν δι' ὠραίου λόγου. — Ὁ Δημοσθένης δὲν ὑπέμενε τὴν δουλείαν τῆς πατρίδος. — Ἀνωρθώσαμεν ἐκείνους, τοὺς ὁποίους εἶδομεν ἀτόλμους καὶ δυστυχεῖς. — Ὁ Πύθιος, ἄνθρωπος ἐκ Λυδίας πλουσιώτατος, ἐφίλευσε τὸν Ξέρξην καὶ τὸν στρατὸν αὐτοῦ μεγαλοπρεπέστατα. — Τὸ ἱερὸν ὄχημα (2) τοῦ Διὸς ἔσυρον ὀκτὼ λευκοὶ ἵπποι. — Οἱ Ἕλληνες, οἵτινες ἠκολούθουν τὸν Κῦρον, ὅτε οὗτος ἐπορεύετο ἐναντίον τοῦ Ἀρταξέρξου, ἔπραξαν πολλὰ καὶ λαμπρὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ. — Οἱ Ἀθηναῖοι ἐφίλευον τοὺς ἀπεσταλμένους ξένων λαῶν ἐν τῷ πρυτανείῳ.

## ΜΑΘΗΜΑ 50.

*Ἀνώμαλος σχηματισμὸς τῶν χρόνων τῶν φωνηεντολήκτων ῥημάτων.*

### Ἀέξεις.

Αἰδέομαι-οὔμαιτινα (= σέβομαι, ἐντρέπομαι τινα). — ἐπαινέω-ῶ (ἐπαινῶ). — παραινέω-ῶτινι (συμβουλεύω). — ἀκροάομαι-ῶμαι (ἀκούω, ἀκροάζομαι). — ἀγύτω (ἀγύω) = τελειώνω. — ἀρκέω-ῶ (= εἶμαι ἀρκετός, ἔξαρκῶ). — γελάω-ῶ (γελῶ, περιγελῶ). — καταγελάω-ῶτινος (περιγελῶ). — δράω-ῶ (πράττω). — δέω-ῶ (= δένω, δεσμεύω). — καίω καὶ καΐω = καίω. —

(1) τὸ ῥῆμα κατ' ἐχῶ.

(2) ἄρμα φησὶ Ἡρόδοτος ἀπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

κατακαίω καὶ κατακίω (=κατακαίω). — κλαίω καὶ κλαίω (=κλαίω). — κλείω καὶ παλαιότ. κλήω (=κλείω). — κατακλείω καὶ παλαιότ. κατακλήω (=κλείω τινά). — πλέω (=πλέω, κολυμβῶ, θαλασσοπλοῶ). — σείω (κάμνω σεισμόν, κλονῶ, σείω). — σπάω-ῶ (σύρω, τραβῶ). — διασπάω-ῶ (διαχωρίζω, διασχίζω, διαιρῶ). — τελέω-ῶ (τελειώνω, ἐκτελῶ). — τρέω (φοβοῦμαι). — χρίω (τὸ ἰμακρὸν)=ἀλείφω.

### Θέμα ἀρχαῖον.

Εἰ τὰ δάκρυ' ἡμῶν τῶν κακῶν ἦν φάρμακον, αἰεὶ ὁ κλαύσας τοῦ κακοῦ ἐπαύετ' ἄν.— Ἀκταίωνα (1) λέγουσιν ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ κυνῶν διασπασθέντα τελευτῆσαι. — Οὐκ ἐπαινέσομαι τὸν χρηστὰ μὲν λέγοντα, κακὰ δὲ πράττοντα. — Προμηθεὺς ὁ πρὸς τὰς τοῦ Κανκᾶσου πέτρας δεδεμένος ὑπὸ Ἡρακλέους ἠλευθερώθη. — Ἄνθρωπος χρηστὸς καλῶς χρήσεται τοῖς χρήμασι. — Πάντες οἱ Ἀθηναῖοι Θεμιστοκλέα καὶ Ἀριστείδην διὰ τὴν ἀρετὴν ἐπήνεσαν. — Ὁ στρατηγὸς νικήσας ἐστεφανώθη καὶ ἐχρίσθη. — Οὐ πάντα ἀνθρώπων τελεσθεῖη ἄν κατὰ γνώμην. — Μὴ γελάσης ἐπ' (2) ἀτυχίᾳ ἄλλων ἀνθρώπων. — Ἄλλω ποιοῦντι βῆδιον παραινέσαι ἐστί, ποιῆσαι δ' αὐτὸν οὐχὶ βῆδιον. — Τὸν Ἡρακλέα πολλοὺς καὶ μεγάλους ἀγῶνας Εὐρυσθέως κελεύσαντος τετελεκότα Ζεὺς ἀθάνατον ἐποίησε. — Δίκαια δράσας συμμάχῳ χρήσαι Θεῶν. — Τῆς πόλεως κατακλεισθείσης οἱ ἐνοικοῦντες ἑαυτοὺς καὶ πάντα τὰ χρήματα κατέκασαν. — Ὀρφεὺς ὑπὸ γυναικὸς διασπασθῆναι λέγεται.

(1) υἱὸς τοῦ Ἀρισταίου καὶ τῆς Αὐτονόης, ἕγγονος δὲ τοῦ Κάδμου.

(2) ἐπὶ σὺν δοτικῇ=διὰ μετ' αἰτίας.

**Θέμα ἁπλοῦν.**

Οἱ Ἀθηναῖοι ἔστειλαν εἰς τὴν Σικελίαν ἐλπίζοντες νὰ νικήσωσι (ἀπαρ. μέλ.) τοὺς Συρακοσίους καὶ ἀποκτήσωσι τὴν νῆσον. — Ἡ δόξα τοῦ ἡμετέρου μεγάλου στρατηγοῦ ἐν πάσῃ χώρᾳ ὑπῆρξεν. — Ὁ Ἀχιλλεὺς ἔσυρε τὸν εἰς (¹) τὴν ἄμαξαν δεδεμένον νεκρὸν τοῦ Ἔκτορος τρεῖς φορὰς πέριξ (²) τοῦ τάφου τοῦ Πατρόκλου. — Ὁ Ζεὺς ἔδεδεσε τὸν Προμηθεά εἰς τὸ ὄρος Καύκασον. — Ὡ παῖ, μὴ γέλα, διότι εἰς πολλοὺς γέλωτας (δοτ.) εἶνε καταφανὴς ἡ μοῦρα. — Ἡ νῆσος Δῆλος πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου εἶχε σεισθῆ. — Ἀφ' οὗ (³) ὁ Ἀλκιβιάδης εἰς τὸ Γύθειον ἔπλευσε καὶ τὰ πλοῖα τῶν Λακεδαιμονίων ἔκαυσε, διὰ ταύτην τὴν πρᾶξιν ἤθελε θαυμασθῆ πολὺ καὶ ἀγαπηθῆ (εὐκτ. ἀορ. μετὰ τοῦ ἄν). — Μὴ φοβοῦ· διότι πᾶν θὰ τελεσθῆ καλῶς καὶ ὠραῖα. — Ὁ Περσεὺς ἠλευθέρωσε τὴν Ἀνδρομέδαν, ἣτις ἦτο δεδεμένη κατὰ διαταγὴν τῶν θεῶν εἰς ἓνα βράχον. — Τὴν τοῦ στρατηγοῦ διαταγὴν πᾶς στρατιώτης θὰ κάμῃ· ἀλλ' ἐάν (⁴) οὗτος δὲν κάμῃ τίποτε, θὰ δεθῆ καὶ θὰ μαστιγωθῆ. — Τίς δὲν θὰ καταγέλῃσῃ τὸν Ξέρξην, ὅστις, ἀφ' οὗ αἱ γέφυραι ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ ὑπὸ τῆς τρικυμίας (⁵) διεσχίσθησαν, ἐμασίγωσε καὶ ἔδεδεσε τὴν θάλασσαν ;

(1) π ρ ὅ ς μετ' αἰτιατ.

(2) π ε ρ ῖ μετ' αἰτιατ.

(3) ἐ π ε ῖ.

(4) ἐ ἄ ν μεθ' ὑποτακ. ἀορίστου καὶ ἐν τῇ ἀρνήσει τὸ μ ἦ=ἀλλ' ἐάν μὴ δὲν οὗτος ποιήσῃ.

(5) χειμῶν.

ΜΑΘΗΜΑ 51.

Σχηματισμὸς τῶν χρόνων τῶν ἀφωολήκτων  
ῥημάτων.

Λέξεις.

Ἐργάζομαι (ἐργάζομαι, κάμνω).—κλέπτω (κλεπ-  
κλέπτω), —κόπτω (κοπ-, κτυπῶ, κόπτω). —κατα-  
κόπτω (φονεύω), σφάζω, κατακομματιάζω). —λείπω  
(λιπ-, ἀφήνω). —ἀπολείπω (ἀφήνω ὀπίσω, ἐγκατα-  
λείπω). —καταλείπω (ἀφήνω κατόπιν, ἀφήνω ὡς  
κληρονομίαν, καταλείπω). —ἐκ-πλήττω (πλαγ-, πληγ-,  
τρομάζω, ἐκφοβῶ). —κατορύττω (σκάπτω κορύπτω  
τι, παραχώνω). —ῥίπτω (ῥιφ-, ῥίπτω, ἐκσφενδονίζω)  
τὸ ἰμακρόν.—σκάπτω (σκᾶφ-, σκάπτω) τὸ ἀβραχύ.—  
κατασκάπτω (κατακρημνίζω, καταστρέφω).—στροφ-  
ω (στρέφω, γυρίζω). —σφᾶττω (σφᾶγ-, σφάζω, φo-  
νεύω. —τίκτω (τεκ-, γεννῶ, παράγω). —τροέπω (γυ-  
ρίζω, διευθύνω, φυγαδεύω). —φεύγω (φύγ-, φεύγω,  
φεύγω πρό τινος, ἀποφεύγω, διαφεύγω μετ' αἰτιατ). —  
καταφεύγω πρὸς τινα (καταφεύγω). —διάγω  
τὸν βίον (περνῶ τὴν ζωὴν).

Θέμα ἀρχαῖον.

Τοῖς Λακεδαιμονίοις οὐδὲν αἰσχίον ἦν ἢ τὴν ἀσπίδα ῥί-  
ψαι καὶ τὴν τάξιν ἀπολιπεῖν καὶ ἐκ μάχης φυγεῖν. — Μι-  
τιάδης μόνος τῶν ἐνδόξων Ἀθηναίων κατελίπετο (1) υἱὸν  
ἕμοιον τῷ πατρὶ ἢ μεῖζω αὐτοῦ.—Εὐριπίδης ἔλεξε πρὸς τοὺς  
Ἀθηναίους· εἰ τῶν πολιτῶν τούτοις χρησαίμεθα, οἱς οὐ χρώ-  
μεθα, σωθεῖμεν ἄν.—Ἡ γλῶττα πολλοὺς εἰς ὄλεθρον ἤγαγε.  
— Λέγεται ὑπὸ Προμηθέως τὸ πῦρ κλαπῆναι ἐκ τοῦ οὐρα-  
νοῦ. — Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τὸδ' ἥλιου. — Πολλάκις

(1) κατελίπεν ἐκυτοῦ υἱόν.

τινὲς ἤδη τρεπόμενοι καὶ φυγόντες τοὺς νικῶντας πολεμίους ἐτρέψαντο (1).— Οἱ Κρήτες παρ' ἑαυτοῖς τραφῆναι Δία λέγουσιν. — Οἱ Ῥωμαῖοι εἰσηγάγοντο θεοὺς ξένους ἐξ ἀλλοτρίων ἐθνῶν.— Οὐδεὶς ἄλυπος τὸν βίον διήγαγεν.— Ἐν Ποτειδαίᾳ οἱ μὲν πλειστοὶ τῶν Ἀθηναίων ἐκπεπληγμένοι καὶ τεταραγμένοι ἔφυγον, Σωκράτης δὲ βραδέως ἀνεχώρει καὶ ἐνίστε (2) ἐστράφη ὡς ἐναντιωσόμενος, εἴ τις μάχεσθαι βούλοιο. — Τῶν Θηβῶν διαρπασθεισῶν καὶ κατασκαφεισῶν ὑπ' Ἀλεξάνδρου οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς φυγόντας τῶν Θηβαίων ἐδέξαντο εἰς τὴν ἑαυτῶν πόλιν.— Οὐκ ἔστι τῆς θρεψάσης ἡδίων χθονός.

### Θέμα ἀπλοῦν.

Ὁ Θεμιστοκλῆς ἐγκατέλειπε τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα καὶ κατέφυγεν εἰς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν.— Μεγίστη χαρὰ εἶνε εἰς καλὸν πατέρα (δοτ.) νὰ καταλίπη (3) υἱὸν ὅμοιον πρὸς τὸν ἑαυτὸν του (δοτ.).— Οἱ νόμοι τοῦ Σόλωνος ἐγράφησαν εἰς χαλκίνας στήλας (4). — Ὁ Ἀριστείδης κατέλιπεν εἰς τὰς θυγατέρας του (δοτ.) οὐχὶ πλοῦτον, ἀλλὰ ἔργα ἔνδοξα.— Τὰ βόδια τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκλάπησαν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ.— Ὅτε τις ἀνήγγειλεν ὅτι οἱ Σπαρτιᾶται ἔφυγον ἐκ τῆς μάχης, διότι οὐδεὶς ἔφευγε πρὸ τοῦ ἐχθροῦ, ἐφόνευεν αὐτὸν ἢ ἰδίᾳ αὐτοῦ μήτηρ λέγουσα αὐτῷ· «σὲ λοιπὸν ἔχουσι στείλη πρὸς ὑμᾶς ὡς κακὸν ἀγγελιαφόρον;» — Ὁ φιλόσοφος Δημῶναξ ἐφόνευεν αὐτὸς ἑαυτὸν, διότι ἠθέλε ν' ἀποφύγη τὰ κακὰ τοῦ γήρατος.— Ὁ Κύρος ὁ νεώτερος ὠδήγησε μέγαν στρατὸν ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του. — Χρυσὸς παραχωμένος οὔτε τὸν ἔχοντα

(1) ἐ τ ρ α π ὀ μ η ν = ἐτρεψκ ἑμκαυτόν, ἐτρεψάμην δὲ τινα = τρέψκς εἰς φυγὴν ἀπέκρουσα ἀπ' ἑμαυτοῦ.

(2) ἐ ν ἰ σ τ ε, λέγεται δὲ καὶ ἔ σ τ ι ν ὅ τ ε ἢ ἔ σ θ' ὅ τ ε.

(3) ἀπαρέμφ. ἀορίστου.

(4) σ τ ἡ λ η (ἡ) = πλάξ λιθίνη ἢ χαλκίνη, ἐν ἣ δημοσιεύεται τι.

ὠφελεῖ οὔτε ἄλλον τινά. — Ποίαν χώραν ἠθέλομεν ἀγαπᾶ περισσώτερον ταύτης, ἣτις ἐγέννησεν ἡμᾶς καὶ ἔθρεψεν; — Ὁ Θεμιστοκλῆς ἀπέθανεν ἐν ἐχθρικῇ χώρᾳ, ἀλλὰ τὰ κόκκαλα αὐτοῦ μετακομισθέντα ὑπὸ τῶν φίλων παρεχώσθησαν εἰς τὴν Ἀττικὴν. — Πάντα τᾶλλα κακὰ δύνασαι ν' ἀποφύγῃς, ἀλλ' ἀδύνατον εἶνε ν' ἀποφύγῃς (1) τὸν θάνατον. — Ὁ Πλάτων ἀπέθανε τὸ πρῶτον (2) ἔτος τῆς 108ης Ὀλυμπιάδος καὶ ἐτάφη εἰς τὴν Ἀκαδημειαν (ἐν).

## ΜΑΘΗΜΑ 52.

### *Παρακείμενος ἀφωολήκτων ῥημάτων.*

#### Θέμα ἀρχαῖον.

Ὁ Θεὸς πάντα εὖ παρεσκεύασε καὶ τέταχεν. — Οὐκ ἔστιν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἐν μὲν τῇ εὐτυχίᾳ ὑβρίζειν καὶ πεποιθῆναι (3) τοῖς χρήμασιν, ἐν δὲ τῇ ἀτυχίᾳ τετράφθαι πρὸς ἀθυμίαν. — Τυρταῖος ὁ ποιητής, ὃν οἱ Ἀθηναῖοι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπεπόμφεσαν ἡγεμόνα, διὰ τῆς τῶν ποιημάτων δυνάμεως τῇ Σπάρτῃ αἴτιος ἦν τῆς νίκης. — Κραίσος εἰς Λακεδαίμονα πρέσβεις πεπομφέναι λέγεται. — Εἰ δὲ τὰ ἀνθρώπων χρήματα κεκοφῶς κολάζεται, μᾶλλον κολασθήσεται ὁ τὰ τῶν θεῶν (4) σολήσας. — Οἱ Αἰγινῆται πρῶτοι νομίσματα κεκοφέναι λέγονται. — Πλούτῳ πεποιθὸς ἄδικα μὴ πειρῶ ποιεῖν. — Πεισίστρατος Σόλωνα τετίμηκε καὶ τοὺς πλείστους νόμους αὐτοῦ πεφύλαχεν. — Αἰξ Δία ἐν Κρήτῃ τετροφέναι λέγεται. — Ἀστυάγης τὸν παῖδα, ὃν ἡ θυγάτηρ ἐτετόκει, ἀποκτεῖναι ἐκέλευσεν, οἱ

(1) ἀπκρέφ. ἀορίστου.

(2) δοτικῇ.

(3) = ἔχει πεποίησιν. Παρακείμενος τοῦ π ε ἰ θ ε ι ν.

(4) = τὰ κτήματα τῶν θεῶν, τὰ ἀνήκοντα εἰς αὐτούς.



μάντεις γὰρ ἐμήνυσαν αὐτῷ ὅτι βλαβήσεται ὑπὸ τοῦ τῆς θυγατρὸς υἱοῦ.—Οὗτος ἀνὴρ ἄριστος (δηλ. ἐστίν), ὅστις ἐλπίσει πέποιθεν ἀεί.—Μίνως τοῖς Κρησὶ νόμους γεγραμέναι λέγεται.—Κρεῖττον ἐστὶ πεποιθέναι Θεῷ ἢ ἀνθρώποις.—Ὡς ἴδὼ δάκρυα τοῖς κακῶς πεπραγόσιν (').

### Θέμα ἁπλοῦν.

Ἐκ τῶν βασιλέων τῶν Περσῶν πρῶτος ὁ Δαρεῖος ἔχει κόψη χρυσᾶ νομίσματα. — Ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Διομήδης ἔχουσι κλέψῃ ἐκ τῆς Τροίας τοὺς ἀνδριάντας τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς. — Ὁ στρατηγὸς πρὸ τῆς μάχης εἶχε παρατάξι καλῶς ὄλον τὸν στρατόν.— Ἐκεῖνος, ὅστις (μετοχ.) μικρόν τι ἔχει κλέψῃ, δὲν θὰ τιμωρηθῆ μετὰ τὴν αὐτὴν (δοτ.) τιμωρίαν, καθὼς (μετὰ τὴν ὁποίαν) ἐκεῖνος, ὅστις μέγα τι ἔχει κλέψῃ.— Ὅτε οἱ γίγαντες, τοὺς ὁποίους εἶχε γεννήσῃ ἡ γῆ, ἐπεχείρουν ν' ἀγωνίζονται πρὸς τοὺς θεοὺς, κατεστρέφοντο ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ὁμοφρόνων θεῶν· οἱ δὲ λοιποὶ θεοὶ τρέμοντες καὶ φοβούμενοι εἶχον ἀφήσῃ τὸν Ὀλυμπον καὶ εἶχον φύγῃ εἰς Αἴγυπτον.— Οἱ Πέρσαι ἔτρεψαν εἰς φυγὴν παρὰ τὰς Σάρδεις τὸν στρατόν τοῦ Κροίσου. — Ἐν τῷ στρατῷ τοῦ νεωτέρου Κύρου, μετ' οὗ οὗτος κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν ἔξεστράτευσεν, ἦσαν 12,900 Ἕλληνες· ἐκ τούτων τοὺς πλείστους ἔχει συλλέξῃ ὁ Ἄρκας Σοφάινετος.— Τὸν Ἀπόλλωνα, ὅστις εἶχεν ἀποσταλῆ εἰς τὴν γῆν, ἔλαβεν ὡς δοῦλον ὁ Ἄδμητος καὶ ὁ Λαομέδων. — Ἔχομεν ἀναγράψῃ εἰς στήλην τὰ ὀνόματα ἐκείνων, οἵτινες διὰ τῆς ἀνδρείας τῶν ἐν τῇ μάχῃ ἔχουσι σῶσῃ τὴν πατρίδα.— Ὁ Ἀχιλλεὺς ἠγάπα καὶ ἐτίμα τὸν Φοῖνικα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀνατραφῆ.

(1) ὁ μὲν πέπραχα=ἔχω πράξῃ, ὁ δὲ πέπραγα=εἶμαι ἐν κατὰσάσει (καλῶ ἢ κακῶ).

## ΜΑΘΗΜΑ 53.

Σχηματισμὸς τῶν χρόνων τῶν ὑγρολήκτων  
ῥημάτων.

## Λέξεις.

Αἶρω (ἀρ- σηκώνω βαστάζω). — ἀποβάλλω (βαλ-) = ῥίπτω, ἀπορρίπτω, χάνω. — εἰσβάλλω (ρίπτω μέσα, ἀμετάβ. δὲ εἰσπίπτω, κάμνω εἰσβολήν, ὀρμῶμαι). — ἐκβάλλω (ρίπτω, ἔξω, ἔξάγω). — μεταβάλλω (κάμνω μεταβολήν, μεταβάλλω). — δέρω (ἐκδέρω, γδέρω καὶ μαστιγώνω). — μαίνομαι (μαν-, τρελλαίνομαι).

## Θέμα ἀρχαῖον.

Οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς τὴν Ἀττικὴν εἰσέβαλον, τῶν Ἀθηναίων τοὺς ἀγροὺς ἀπολιπόντων. — Αἶας ὁ Τελαμῶνος ὄργισθεις τοῖς Ἑλλησι νυκτὸς ἀπέλιπε τὴν σικηνήν, ἀποκτεῖναι βουλόμενος Ἀγαμέμνονα καὶ τοὺς ἄλλους βασιλέας. Μανεῖς δὲ ὑπὸ τῆς Ἀθηναῆς καὶ σφαλεῖς εἰς βοῦς ἐτράπετο, ὧν μέγα πλῆθος ὑπ' αὐτοῦ κατεκόπη καὶ ἐσφάγη. Ἀπαλλαγεῖς δὲ τῆς μανίας, φροντίζων (1) τὸ τοῦ ἀμαρτήματος μέγεθος καὶ τὸ αἰσχρὸν, ἤξιον τὸν βίον ἀπολιπεῖν καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν ἀπέκτεινεν. — Ἐν τῇ ἐν Σαλαμῖνι μάχῃ διεφθάρησαν νῆες τῶν μὲν Ἑλληνικῶν τετραράκοντα, τῶν δὲ Περσῶν ὑπὲρ τὰς διακοσίας. — Δημοσθένους λέξαντος πρὸς Φωκίωνα, «ἀποκτενοῦσί σε οἱ Ἀθηναῖοι, ἐὰν μανῶσι», «ναί», ἔλεξεν «ἐμὲ μὲν, ἐὰν μανῶσι, σὲ δέ, ἐὰν σωφρονῶσιν». — Σοφίας ὁ καρπὸς οὐποτε φθαρήσεται. — Ὁ μὴ δαρεῖς ἄνθρωπος οὐ παιδεύεται. — Καμβύσης καὶ Ξέρξης, οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς, πολλὰ σφαλέντες τὸ τελευταῖον μανέντες ἐτελεύτησαν. — Ἰσθάτης Βελλεροφόντη ἐπέταξε τὴν

(1) φροντίζω τινός = φροντίζω περὶ τινος, φροντίζω τι, ἐξετάζω, ἐρευνῶ.

Χίμαιραν ἀποκτείνει νομίζων αὐτὸν διὰ τοῦ θηρίου διαφθαρῆσεσθαι. — Ἄει ἡ σοφία ἄριστον κτήμα κέκριται καὶ κριθήσεται ὑπὸ τῶν φρονίμων. — Ἄρταξέρεξος ἀπεστάλκει Φαρνάβαζον εἰς τὰς ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις. — Πάντων τῶν Ἑλλήνων οἱ Ἀθηναῖοι ἄριστοι κέκρινται. — Ὀδυσσεὺς οὔτε ὑπὸ τῶν Σειρήνων ἐσφάλη οὔτε ὑπὸ τῆς Χαρύβδως διεφθάρη, ἐσημάνθησαν γὰρ ὑπὸ τῆς Κίρκης αὐτῷ οἱ κίνδυνοι. — Ἐπεὶ ἠγγέλθη ὅτι ἐξήκοντα νῆες διεφθαρμένοι εἰσὶν ἐν Κυζίκῳ, ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων πρέσβεις εἰς Ἀθήνας περὶ τῆς εἰρήνης ἀπεστάλησαν. — Μίλων ὁ Κροτωνιάτης ταῦρον ἀράμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ ἔφερε διὰ μέσου τοῦ σταδίου. — Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ βῆδιον.

Θέμα ἁπλοῦν.

Εἰς τὸν Ῥωμύλον, ὅτε ἐθεμελίωσε τὴν πόλιν Ῥώμην, ἐφάνησαν δύο γῦρες. — Ὑπὸ τοῦ Ἰάσονος εἶχον σπαρῆ οἱ ὀδόντες τοῦ δράκοντος, τὸν ὁποῖον ὁ Κάδιμος πρότερον εἶχε φονεύσῃ. — Οἱ Ἀθηναῖοι ἐγκατέλειψαν τὴν πόλιν τῶν καὶ ἔφυγον εἰς τὴν νῆσον Σαλαμῖνα, ὅτε ὁ Ξέρξης εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἀττικὴν. — Ὁ Ὀρέστης, ὅστις τὴν ἑαυτοῦ μητέρα εἶχε φονεύσῃ, ἐδικάσθη ὑπὸ τοῦ Ἀρείου πάγου. — Ἐὰν (εἰ) ὁ Ἀλέξανδρος ἐφάνη μέγιστος ὡς στρατηγός, δὲν θὰ φανῆ ὅμως καὶ μέγιστος ὡς ἄνθρωπος. — Ἡ Ἀγαθή ἐφόνευσεν ἐν τῇ παραφροσύνῃ τὸν υἱὸν τῆς Πενθέα, διότι εἶχε πεποιθήσιν ὅτι ἐφόνευσε κάπρον. — Νὰ μὴ θυμώνῃς, διότι ὁ θυμωμένος δὲν διαφέρει τοῦ μαινομένου. — Οἱ Λακεδαιμόνιοι πολλὰ ἔτη εἶχον φυλάξῃ πιστῶς τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου· ἀλλ' ὅτε παρημέλησαν τούτους (μετοχ.), ταχέως διεφθάρησαν. — Ὁ Δαίδαλος ἔφυγεν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, ἀφ' οὗ (ἐπεὶ) τὸν υἱὸν τῆς ἀδελφῆς του ἐκ τῆς ἀκροπόλεως εἶχε καταρσίψῃ. — Οἱ Ἕλληνες ἐδίωκον τοὺς διεσκορπισμένους ἐχθροὺς καὶ

ἐφόνευον μέγα πλῆθος αὐτῶν. — Πᾶν, ὅπερ εἰς σὲ καλὸν καὶ ὠραῖον φαίνεται, δὲν θὰ φανῆ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους καλὸν καὶ ὠραῖον. — Οἱ 30 τύραννοι ἐντὸς (ἐν) ὀκτώ μηνῶν ἔχουσι φθειρῆ περισσοτέρους Ἀθηναίους ἢ ὅσους ὅλοι οἱ Πελοποννήσιοι εἰς (ἐν) δέκα ἔτη τοῦ πολέμου. — Ὅ,τι θὰ προσταχθῆ εἰς ἡμᾶς νὰ πράττωμεν, ταχέως θὰ ἐκτελέσωμεν. — Ἡ μάχη θὰ κριθῆ οὐχὶ διὰ τοῦ πλήθους, ἀλλὰ διὰ τοῦ θάρρους τῶν στρατιωτῶν.

## ΜΑΘΗΜΑ 54.

*Μέλλων τετελεσμένος καὶ ῥηματικὰ ἐπίθετα.*

### Λέξεις.

Ἀσκητέος (ὅστις ὀφείλει, πρόπει νὰ ἀσκῆται). Λέγεται δὲ ἀσκητέα ἢ ἀρετὴ ἡμῶν (= πρόπει νὰ ἀσκῆται ὑφ' ἡμῶν ἢ ἀρετὴ = πρόπει νὰ ἀσκῶμεν τὴν ἀρετήν), ἀλλὰ καὶ «ἀσκητέον ἡμῶν τὴν ἀρετήν» (πρόπει νὰ ἀσκῶμεν τὴν ἀρετήν). Καὶ τὸ μὲν ἀσκητέος καὶ τὰ ὅμοια λέγονται ὁμαλὰ ῥηματικὰ ἐπίθετα καὶ εἶνε τριγενῆ καὶ τρικατάληκτα καὶ σχηματίζονται κατὰ πάσας τὰς πτώσεις· τὸ δὲ ἀσκητέον καὶ τὰ ὅμοια εἶνε ἀνόμαλα ῥηματικὰ ἐπίθετα εὐρισκόμενα μόνον κατ' οὐδέτερον γένος καὶ μόνον εἰς τὸν τύπον — τέον καὶ σπανιώτερον εἰς τὸν τύπον — τέα.

### Θέμα ἀρχαῖον.

Εἰ βούλει εὐδαιμονεῖν, σωφροσύνη σοι διωκτέα ἐστὶ καὶ ἀσκητέα. — Χρηστὰ ποιῶν ὑφ' ἀπάντων τιμηθήσῃ. — Πειρα-

τέον ὡς ῥᾶστα τὰ τοῦ βίου ἀναγκαῖα φέρειν. — Ἀνεξέταστον (1) μὴ κόλαζε μηδένα. — Νόμῳ πειστέον. — Σωφροσύνη ἀσκητέα, ἀνοια φευκτέα. — Ἡρακλεῖ θαυμαστή τοῦ σώματος ῥώμῃ ἦν. — Πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων χρήματα φθαρτά (2), ἢ δ' ἀρετὴ ἀθάνατος. — Ἔργα μεγάλα καὶ θαυμαστά καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ ὑπὸ τῶν βαρβάρων τετέλεσται. — Μετ' ὀργῆς πρακτέον τοῖς φρονίμοις οὐδέν. — Κάλλιστον τοῦτο λέγεται καὶ λελέξεται, ὅτι τὸ μὲν ὠφέλιμον καλόν, τὸ δὲ βλαβερὸν αἰσχρόν. — Χρόνος τὰ κρυπτά πάντ' ἂν εἰς τὸ φῶς ἄγοι. — Τί ποιήσω; φράζε καὶ πεπράξεται.

### Θέμα ἀπλοῦν.

Πρέπει νὰ ἀσζῶνται οἱ παῖδες· διότι οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἀνάσκητοι (3). — Τί νὰ κάμω; εἰάν σὺ προστάξης, θὰ εἶνε τοῦτο τετελεσμένον ταχέως. — Ὡς ὁ Πάρις ἤρπασε τὴν Ἑλένην (γεν. ἀπολ.), συνηθροίσθησαν πάντες οἱ ὀνομαστοὶ ἄνδρες, ἵνα καταστρέψωσι (μετοχ. μέλλ.) τοὺς Τρῶας. — Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ εἶνε θαυμαστά. — Τὰ ἱερὰ πρέπει νὰ κοσμῶνται μὲ τὰ ἀφιερώματα (δοτ.), ἢ δὲ ψυχὴ μὲ τὴν ἐπιστήμην. — Τὴν δυστυχίαν πρέπει τις νὰ βοηθῆ. — Πᾶς τις ὁ τὸ ἄδικον πράξας πρέπει νὰ τιμωρῆται, ἀλλ' ὁ θέλων νὰ πράξῃ τὸ ἄδικον νὰ κωλύηται. — Αἱ γενναῖαι πράξεις τῶν ἀνθρώπων εἶνε θαυμασταί. — Προῦτε οὐχὶ γελοῖα, ἀλλὰ χρηστά. — Πολλὰ εἶνε τετελεσμένα ὑφ' ὑμῶν, ἀλλ' ὀλίγα θὰ εἶνε τετελεσμένα, ὅπως (4) ἐγὼ θέλω.

(1) ἀνεξέταστος=ὁ μὴ ἐξετασμένος.

(2) φθαρτός=δυναμένος νὰ φθειρῆται.

(3) ἀνάσκητος=μὴ ἡσκημένος.

(4)=ὡς.

ΜΑΘΗΜΑ 55.

**Ἄεξις.**

Δίκην λαμβάνω παρὰ τινος = τιμωρῶ τινα.  
 — μάταιος = ἀνωφελής, μάταιος. — προστετάξε-  
 ται = θὰ εἶνε προστεταγμένον. — ἄχθομαί τινι = ἀγα-  
 νακτῶ κατά τινος, ὀργίζομαι κατά τινος, δυσαρεστοῦμαι  
 μέ τινα, μέλλ. ἀχθέσομαι, ἀόρ. ἠχθέσθην. —  
 ἀϊδιος (ἐπίθ. δικατάληκ. = αἰώνιος). — ἄλωτος = κυ-  
 ριευτός, ἀλώσιμος, κατορθωτός. — ἐξαιρετέος = ὅστις  
 πρέπει νὰ ἐξαιρῆται. — ἐπαινετέος = ὅστις πρέπει νὰ  
 ἐπαινῆται. — γιγνώσκω = ἔχω γνώμην, κρίνω, ἄλλοτε  
 δὲ = ἔχω γνώσιν, γνωρίζω.

**Θέμα ἀρχαῖον.**

Ἐὰν διαρπάσῃς τὴν πόλιν, καὶ αἱ τέχναι διεφθαρμέναι  
 ἔσονται. — Τῇ αὐτῇ ψήφῳ τοὺς τε ἄλλους βελτίους ποιήσατε  
 καὶ παρὰ τούτων δίκην εὐληφέστες ἔσεσθε. — Ἐὰν ταῦτα πρά-  
 ξωμεν, καὶ τὰ δέοντα ἐσόμεθα ἐγνωκότες καὶ λόγων ματαίων  
 ἀπηλλαγμένοι. — Ἐν ταύτῃ τῇ πολιτείᾳ προστετάξεται πρε-  
 σβυτέρῳ νεωτέρων πάντων ἄρχειν τε καὶ κολάζειν. — Ἐάν με  
 ἐλέγξῃς, οὐκ ἀχθέσομαί σοι, ἀλλὰ μέγιστος εὐεργέτης παρ' ἐμοὶ  
 ἀναγεγραμμένος ἔσει (ἢ ἀναγεγράψει). — Ἀϊδιος ἢ μνήμη τῶν  
 εὐεργετῶν τῆς πατρίδος καταλείψεται. — Ἀλωτὰ γίγνεται  
 ἐπιμελεία καὶ πόνος ἅπαντα. — Ἐγὼ γιγνώσκω τοὺς κακοὺς  
 ἀνθρώπους ἐξαιρετέους εἶναι ἐκ τῆς στρατιᾶς. — Ἄ τοῖς ἐλευθέ-  
 ροις πρακτέα ἦσαν, ταῦτα οὐκ εἶσαν τοὺς δούλους πράττειν.

**Θέμα ἀπλοῦν.**

Αἱ τέχναι διαφθείρονται, ἐὰν θὰ ἔχωμεν διαρπάσῃ τὴν

πόλιν. — Ἐὰν τιμωρήσῃτε τούτους, θὰ ἔχητε κάμῃ τοὺς ἄλλους πολίτας βελτίονας. — Πρέπει νὰ δοθῇ προσταγὴ εἰς γεροντότερον νὰ ἐξουσιάζῃ πάντας τοὺς νεωτέρους καὶ νὰ τιμωρῇ. — Πολλοὶ ἄνθρωποι (1), ἐὰν ἐλέγχῃ τις αὐτούς, δυσ- αρεστοῦνται μὲ αὐτόν (2). Ἐγὼ τὸν ἐλέγχοντά με θὰ ἔχω ἀναγράψει μέγιστον εὐεργέτην. — Οἱ δειλοὶ πρέπει νὰ ἐξαι- ρῶνται ἐκ τοῦ στρατεύματος, διότι οἱ δειλοὶ οὐδέποτε δύ- νανται νὰ νικῶσιν (ἀπαρ.). — Οἱ εὐεργεταὶ πρέπει νὰ ἐπαι- νῶνται· τὰ δὲ ὀνόματα τῶν εὐεργετῶν θὰ εἶνε ἀναγεγραμ- μένα εἰς στήλας (έν) καὶ ἡ μνήμη αὐτῶν θὰ εἶνε ἀφειμένη αἰώνιος. — Πάντα ἐν γένει ἢ ἐπιμέλεια καὶ ὁ κόπος κατορ- θωτὰ κάμνει.

---

(1) πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων.

(2) ἔχθονται αὐτῷ.







4.000



